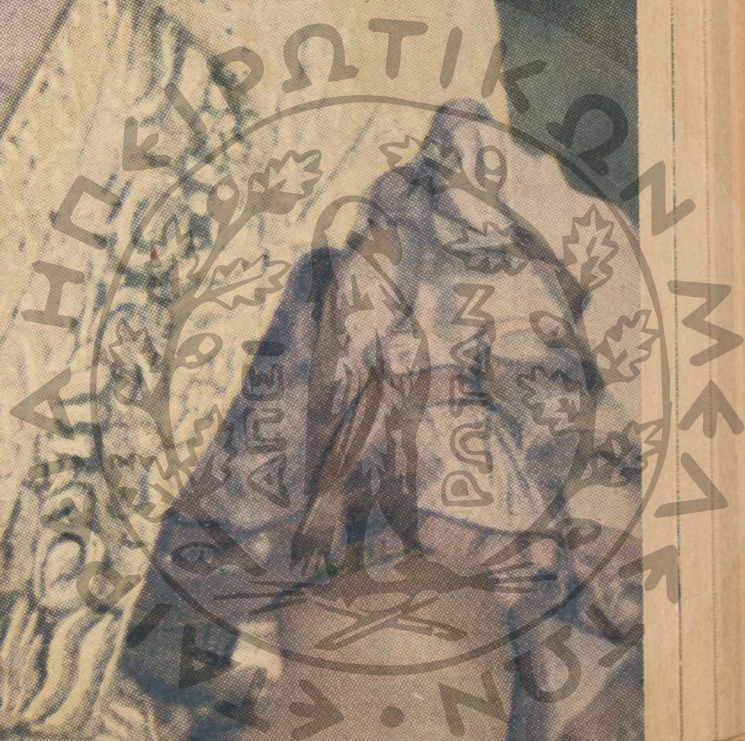

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 150Ν
ΠΡΩΤΟΣ Β.
ΜΗΝ. 34 - (1959)

Προσωπία για την Εύχρηστη

A-X

ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ

Ο καθαρός αέρας, η ταχύτης, η έναλλαγή ωραίων τοπίων, κι ένας χαριτωμένος σύντροφος είναι αι απολαύσεις της γυναικός. Μα η πιο μεγάλη της χαρά είναι τὸ νὰ αἰσθάνεται πὼς τὴν θαυμάζουν ὅλοι.

Αποδώσατε λοιπὸν ἓνα μέρος τῆς εὐγνωμοσύνης σας καὶ εἰς τὴν πούδρα COTY. Ποὺ εἶναι ἡ φημισμένη πούδρα COTY. Αὐτὴ δίδει στὸ πρόσωπό σας τὴ νεανικὴ δροσιά χωρὶς νὰ φαίνεσθε καν πουνδραρισμένη.

Στρώνει ἐπάνω εἰς τὸ δέμα ὅπως καμιά ἄλλη, καὶ ἀντέχει καὶ δὲν κάνει τόπους, τόπους καὶ εἰς τοῦ ἰσχυροτέρου ἀκόμη ἀνέμου τὴν ὀρμή.

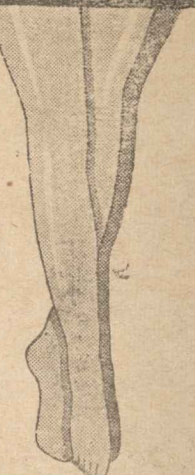
ΠΟΥΔΡΑ COTY

Εἰς 10 φημισμένους ζωοματισμούς καὶ 3 νέους σκούρους. PÊCHE-NOISETTE, CITRANE

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 Τηλ. 80-786

Ἐντὸς 2 λεπτῶν

Θαλείφοντα

Υγεία·καθαριότητα·
καλλωπισμός κυμάτων

Διὰ τῆς ἀφαίρεσης
τοῦ περιττοῦ τριχώματος
με τὸ Ἀγγλίσ

DEPILATOIRE

FLAM

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

Μητροπόλεως 14α Τηλ. 25-733

Ιδιαίτερον νυκτερινὸν τμήμα κοπτικῆς λαικοῦ
νεί διὰ τὰς ἐργαζομένας 8-10 μ.μ.

Τελειοποιούμεν τὰς μαθητριάς ἐντὸς
ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογὴ ὅλων τῶν ἀρωμάτων καὶ καλλυντικῶν εἰδῶν τῶν μεγαλύτερων Εὐρωπαϊκῶν Οἴκων (GUERLAIN, CHANEL, Houbigant, BIENAIMÉ, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ LOTIONS, ἐγχρώρια, ἐφαμίλλα τῶν μεγαλύτερων Γαλλικῶν Οἴκων εἰς χῆμα καὶ καλλυντικὰ φιαλίδια εἰς προστάς τιμὰς.

Τὸ «ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS» καὶ ἄλλα 20 διαφόρα ἀρώματα καὶ ἀντίστοιχες LOTIONS.

Ἐπίσης ἡ κοσμίτις «ATHENIA» ἡ βασιλίς τῶν λωιδῶν εἰς χῆμα καὶ φιαλίδια εἰδικὰ.

Δοκιμαὶ δωρεάν εἰς τὸ καλλυντικὸν τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ **Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ** ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΑΒΕΛΙΝ

Δὲν θυμάμαι ν' ἀγέτησα ποτὲ μου, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού εἰμουν δέκα περίπου χρόνων. Ἡ οἰκογένειά μου, ἡ καμάρη μου, τὰ παιγνίδια μου, οἱ σύντροφοί μου, οἱ παλιές, πέτρες τῶν Βερσαλλιών, τὰ δέντρα τοῦ πάρκου καὶ τοῦ δάσους ἔκαναν τὴν καρδιά μου νὰ ξεχειλίξῃ ἀπὸ ἀγάπη. Σὲ κάθε στιγμὴ, πῆγαινα καὶ εὗρισκα τὴν ἀδελφὴ μου Τζούλια γιὰ νὰ ριχτῶ στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ τῆς πῶ γλυκὰ λόγια. Σύναιζα λουλούδια, χαίδευα τὰ πέταλά τους καὶ τοὺς μιλοῦσα ὅπως μιλάνε στὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ. Στὸ σχολεῖο, ἀπαντοῦσα στὶς ἐρωτήσεις μὲ φωνὴ τρυφερὴ καὶ σὰν πνιγμένη ἀπὸ δάκρυα. Ὁ κ. Πεννιέ, ὁ καθηγητὴς μου, πού δὲν μ' ἀγαποῦσε καθόλου, ἐπωφελεῖτο τῆς εὐαισθησίας μου αὐτῆς γιὰ νὰ μὲ κρίνῃ μὲ περισσότερὴ ἀσπιρότητα ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ συμπεραίνῃ πὼς ἦμουν ἡλίθιος.

Αὐτὸ μὲ λυποῦσε θέραια πολὺ, μὰ τὸ ποδοτὸ πρᾶσινο φύλλο πού ἔβλεπα στὸν δρόμο μου ἔφτανε γιὰ νὰ διώξῃ τὴ λύπη μου. Ὅταν ὁ γάτος μας μὲ γραντζούνιζε, χαίδευα τὸ σκύλο μου καὶ ξεχνούσα τὴ γραντζουνιά. Ἦμουν τάχα ἓνας μικρὸς φιλόσοφος καὶ τὸ ἔκανα αὐτό; Δὲν τὸ φαντάζομαι, ἀν καὶ σὲ ἡλικία δέκα χρόνων μπορεῖ νὰ ναι κανεὶς σοφὸς ὅσο κι' ἕνας ἀνδρας.

Τὶς Πέμπτες, ἡ μητέρα μου μ' ἔπαιρνε στὸ πάρκο, ὅπου συναντοῦσα συχνὰ ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς μου. Μὰ ἡ μητέρα μου δὲν τοὺς ἐκτιμοῦσε πολὺ. Τοὺς εὗρισκε θορυβώδεις καὶ κακοσυνθραμένους. Ἐρχόντουσαν μόνον σὰν μεγάλα παῖδια, ἔλεγαν συχνὰ θροωλόγια κι' ἔπαιζαν κυνηγώντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ ξεφωνίζοντας.

Αὐτὴ ἡ φασαρία γύρω ἀπ' τὶς δεξαμενὲς τοῦ πάρκου δὲν ἄρρεσε καθόλου στὴ λατρευτὴ μου μητέρα, ἡ ὁποία μὲ κρατοῦσε κοντὰ της. Καθόμαστε λίγο παράμερα σὲ μιὰ δεινροστοιχία καὶ οὐκ εἶχα τὸ δικαίωμα ν' ἀπομακρυνθῶ.

Ἀναζητώντας ἄλλους συντρόφους, ἔκανα τότε μιὰ ἀνακάλυψη, ὅτι μποροῦσα νὰ παίξω μὲ τὰ κορίτσια.

Ὡς τότε μοῦ φαίνοντοσαν πλάσματα, χωρὶς ἐνδιαφέρον ἄλλων δυσάρεστα, ἀνέξπνα πού ἦσαν ἄξια τῆς περιφρονησεως τῶν ἀγοριῶν. Καὶ εἶχα ἀποφασίσει νὰ μὴ συνδεθῶ ποτὲ μὲ αὐτὰ τὰ πλάσματα, μὲ τὰ ὁποία μονάχα πλῆθι μποροῦσε νὰ αἰσθανθῇ κανεὶς.

Μὰ ἡ μοναξιά στὴν ὁποία μὲ περιώριζε ἡ μητέρα μου κι' ἡ ἀνάγκη πού αἰσθανόμουν ν' ἀγαπᾶω μ' ἔκαναν νὰ ξεχάσω τὴν ἀπόφασί μου.

Μιὰ Πέμπτη εἶδα χωρὶς φόβο νὰ μὲ πλησιάσῃ μιὰ μικρούλα, ἡ ὁποία μὲ ρώτησε:

— Θέλεις νὰ παίξῃς μαζί μου ;

— Θέλω, τῆς ἀπάντησα.

Καὶ μ' ὡδήγησε πρὸς ἓνα σωρὸ ἄμμου, ὅπου εἶχε στήσει τὸ παλατάκι της. Μὲ πληροφόρησε ὅτι λεγόταν Φραγκίσκη, ὅτι ἐρχόταν κάθε μέρα στὸ ἴδιο μέρος κι' ὅτι ἡ μητέρα της καθόταν ἐκεῖ κάτω: «αὐτὴ ἡ κυρία μὲ τὸ ρόζ καπέλλο».

Ἐπειτα, παίξαμε ὡς τὸ θράδυ, χωρὶς νὰ μαλλώσουμε. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ χωρίσουμε, μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι. Ἡ μαμάδες μας ἀλλάξαν, ἓνα διακριτικὸ χαμόγελο.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὸ σχολεῖο, συλλογιζόμουν τὴν καινούργια μου φίλη. Τὴν φανταζόμουν νὰ παίξῃ σ' ἓνα σωρὸ ἄμμου, ἴσως μ' ἓνα ἄλλο παιδί.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ δυσaráστησε πολὺ. Ἐπρεπε νὰ περιμένω μιὰ θδομάδα δλοκλήρη γιὰ νὰ ξαναθρεθῶ κοντὰ της. Αὐτὸ μοῦ χάλασε ὅλα μου τὰ κέφια. Ὁ κ. Παννιέ δὴλωσε ὅτι εἶχε ἀποκάνει πειὰ ἀπὸ μένα κι' ὅτι θὰ εὗρισκε τὸν πατέρα μου, πού ἦταν κι' αὐτὸς καθηγητὴς, καὶ θὰ τοῦ ἔκανε τρομερὰ παράπονα ἐναντίον μου. Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ, πού ἦρθε νὰ προστεθῇ στὴ θλίψι μου, μ' ἔκανε νὰ ξεσπάσω σὲ λυγμούς.

Ὅταν γύρισα σπῆτι, πῆγα καὶ θρῆκα τὴν ἀδελφὴ μου τὴ Τζούλια. Μὰ ὅταν θέλησα νὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὴ Φραγκίσκη, μοῦ στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὴν περιγράψω: δὲν εἶχα συλλογισθῇ νὰ τὴν κυττάξω στὸ πρόσωπο. Αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα μιὰ νέα ἀφορμὴ λύπης.

Καθισμένος σὲ λίγο μπρὸς στὸ τετραδίό μου τῆς ἀριθμητικῆς, ἔγραφα κάτω ἀπὸ ἓνα πολλαπλασιασμὸ τετραψήφιων ἀριθμῶν, πού δὲν τὸν εἶχα τελειώσει ἀκόμα, αὐτὴ τὴ φράσι πού δὲν τὴν ἐξέχασα παρ' ὅλα τὰ χρόνια πού πέρασαν ἀπὸ τότε:

«Αγαπᾶω τὸν μπαμπά, ἀγαπᾶω τὴν μαμά, ἀγαπᾶω τὴ Τζούλια, ἀγαπᾶω τὴ βεῖα - Ρόζα, μὰ ἀγαπᾶω καὶ τὴ Φραγκίσκη».

Εἶχα ἀνακαλύψει τὴν ἀληθινὴ ἀγάπῃ, ξεχωρίζοντάς τὴν ἀπὸ τὶς ἄλλες. Συγχρόνως ὅμως καὶ χάρα μ' ἐγκατέλειπε. Ἡ θλίψι κι' ἡ ἀγωνία μὲ πλημμύριζαν, φοβώμουν τὶς σχολικὲς τιμωρίες, τὶς πατρικὲς ἐπιπλήξεις, τὶς οἰκογενειακὲς ἐπισκέψεις, τὴ θροχὴ, τὸ χιόνι, κάθε τι πού θὰ μπορούσε νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ πᾶω τὴν Πέμπτη μὲ τὴν μητέρα μου στὸ πάρκο.

Ἀνησυχία, ζήλεια, φόβος, δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη; Ὁ Θεὸς νὰ ξερεῖ τὸν ἄνθρωπο πού θὰ μπορούσε ν' ἀγαπήσῃ διαφορετικὰ.

Ἡ Πέμπτη ἦρθε τέλος, κανένα ἐμπόδιο δὲν παρουσιάστηκε καὶ ἡ Φραγκίσκη μὲ ξαναεῖδε μὲ εὐχαρίστη. Ἡ μητέρας μας, ἀφοῦ χαιρετήθηκαν, ἀλλάξαν μερικὰ κομπλιμέντα σχετικὰ μὲ τὰ παῖδια τους.

— Ἐρεῖς, μοῦ εἶπεν ἡ Φραγκίσκη, σὲ σκεφτόμουν κάθε μέρα.

Θέλησα νὰ τὴν κυττάξω, μὰ δὲν τόλμησα. Τὸ θράδυ σύγαμε ἀπὸ τὸ πάρκο μαζί.

Γίναμε φίλοι. Ὁ πατέρας μου γινώριζε τὸν δικό της, γιὰ τὸν συναντοῦσα συχνὰ στὰ καταστήματα ἀρχαιοτήτων. ὅπου συχνάζαν κι' οἱ δύο. Τὸν ἐποκαλοῦσε ποτακτικὰ «ἀντιπαλὸ τοῦ», γιὰ τὴν ὁποία καὶ οἱ δύο μαριώδεις συλλέκται ἀποφάσισαν νὰ ἀλλάξουν ἐπισκέψεις γιὰ νὰ γνωρισθῇ καλύτερα καὶ νὰ θαυμάσουν ὁ ἓνας τὶς συλλογὲς τοῦ ἄλλου. Οἱ γονεῖς τῆς Φραγκίσκης κι' οἱ δικοί μου ἔμειναν εὐχαριστήμενοι ἀπ' τὴ γνωριμία αὐτὴ. Ἐδᾶ ἔπινε ὅτι κι' ἡ Φραγκίσκη εἶχε εὐχαριστήμενη ἀπ' τὴ δικὴ μου γνωριμία.

— Ἀκούσε, μοῦ ὡμολόγησε, σὲ ἀγαπᾶω περισσότερὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους μικροὺς μου φίλους.

Ἡ ἐξομολόγησίς αὐτὴ μ' ἔκανε περήφανο. Τῆς μιλοῦσα μὲ στόμαφο γιὰ τὰ παιγνίδια μου, γιὰ τὴ μεγάλη θέσι πού εἶχε ὁ πατέρας μου στὸ λυκεῖο καὶ τὴν ἀφῆνα νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἐξ αἰτίας του, ὁ κ. Παννιέ μὲ φρόντιζε σχεδόν.

Ἐλέγα ἀνοήσιες. Ἡ Φραγκίσκη, ἐρωτώμενη κι' ἐντὶς τὶς ἀκούγε χωρὶς νὰ τῆς κρίνῃ γεμάτη σεβασμὸ, κρατῶν

τας με από το χέρι.

Ελεπόμαστε τώρα τις Κυριακές πότε στο σπίτι της, πότε στο δικό μου. Όταν πηγαίναμε στην οδό Παρουάς, όπου κατοικούσε, βρίσκामε σχεδόν πάντοτε πολυάριθμη συντροφιά. Άλλοι έπαιζαν χαρτιά και κάπνιζαν, άλλοι κάπνιζαν χωρίς να κάνουν τίποτε κ' οι κυρίες φλυαρούσαν χωρίς τελειωμό. Μας άφηναν να φεύγουμε από το πολυθρόνο σαλόνι και να πηγαίνουμε στο ήσυχο δωμάτιο όπου θρискόντουσαν ο κ. Λεκέν — έτσι έλεγαν τον πατέρα της Φραγκίσκης — ο πατέρας μου κι' ο κ. Άλλώμ, ένας συνάδελφος του πατέρα μου. Όρθιοι μπρός στα μεγάλα ντουλάπια των συλλογών, μας έδειχναν τα πολύτιμα αντικείμενα που περιείχαν κι' ο κ. Άλλώμ που ήταν καθηγητής της Ιστορίας, μας διηγόταν τη δική του με απλότητα.

Η Φραγκίσκη με τραβούσε κατόπιν έξω και καθισμένη στην ίδια πολυθρόνα, μιλούσαμε για θαυιλόπουλα που αγαπούσαν ωραίες πριγκιποπούλες. Σφιγμένες κοντά της, με το χέρι μου περασμένο στο λαιμό της, απολάμβανα τη ζεστασιά του μικρού της κορμιού κι' είμουν ευτυχισμένος.

Κατά τις τέσσερες και μισή μας φώναζαν στο σαλόνι. Ήταν η ώρα της δόξης για τη Φραγκίσκη, κ' η ώρα του μαρτυρίου για μένα. Η κ. Λεκέν μας περίμενε στην πόρτα του σαλονιού, έπαιρνε το χέρι της κόρης της κι' έπειτα ανήγγελλε με μία μετριοφροσύνη που δύσκολα έκρυβε την περηφάνειά της:

— "Αν δεν έχει κανείς αντίρρηση, η Φραγκίσκη θα παίξει πιάνο.

Άλλοίμονο! κανένας δεν είχε αντίρρηση. Ένας ένθαρρυντικός ψήθυρος συνάδελφος της Φραγκίσκης ως το πιάνο. Υπέφερα γιατί με ξεχνούσε. Δεν συλλογιζόταν πια παρά τον έαυτό της, την σπουδαιότητά της, την επιτυχία που θα σημείωνε. Πήγαινα και καθόμουν κοντά στη μητέρα μου, τρώγοντας τα νύχια μου, ενώ η φίλη μου θρονιασμένη στο σκαμνάκι του πιάνου που ύψωνόταν για να φτάνη τα πλήκτρα, άρχιζε να παίζει ένα κομμάτι. Ποιό ήταν; Θα μπορούσα να τραγουδήσω το γοργό και κάπως ξερό σκοπό του. Μα δεν έμαθα ποτέ ποιός ήταν ο τίτλος του, γιατί το ήξερα ως το «κομμάτι της Φραγκίσκης». Και άξιζε αυτόν τον τίτλο γιατί το έπαιζε περίφημα, τόσο που οι καλεσμένοι τη χειροκροτούσαν στο τέλος γοητευμένοι.

— Ξέρετε, έλεγε τότε η κ. Λεκέν, πώς αποκαλεί ο αδελφός μου, την κόρη μου; Δεσποινίς καλλιτέχνις. Δεν είναι ωραία;... Πρέπει να σας πω ακόμα ότι η δεσποινίς Μέζ, η καθηγήτριά της της μουσικής είν' ένθουσιασμένη μαζί της και θεσθαίνει ότι θα γίνει πραγματικά μία μέρα μεγάλη καλλιτέχνις.

Τα λόγια αυτά μεγάλωναν ακόμα περισσότερο τον ένθουσιασμό των ακροατών, οι οποίοι την φιλούσαν και την έξεθειάζαν για το γούστο της και την άμορφιά της. Τα γαλάζια μάτια της Φραγκίσκης γινόντουσαν μαύρα από ευχαρίστηση. Η μητέρα μου μου έδινε ένα χτύπημα στα δάχτυλα γιατί κόντευα πια να φάω έντελως τα νύχια μου. Ήμουν έξευτελισμένος, μανιασμένος, ζηλιάρης. Η προσωινία «Δεσποινίς Καλλιτέχνις» μου φαινόταν πάλι κακού γούστου, όπως κι' ο αδελφός της κ. Λεκέν, ο οποίος την είχε πρωτοπει. Απεχθανόμουν αυτόν τον άνθρωπο. Είχε δυο παιδιά κι' ευχαρισιόταν να θλέπη — το πιο μικρό απ' αυτά κοντά στη Φραγκίσκη. Αυτό το παιδί ήταν απαίσιό. Θα ήθελα να το ξεριζώσω τ' αυτιά που ήταν μεγάλα σαν του γαϊδάρου ή τα μαλλιά που ήταν άγρια και σκληρά. Η άσχημία του δεν φαινόταν να κάνει έν-ύπνωσι στη Φραγκίσκη, η οποία, μετά την έκτελεσι του κομματιού της, δεχόταν να φιληθί απ' αυτό το παιδί, το οποίο τη συνέναιρε εξ' ονόματος της άμνηστευσης.

Έφευγα τότε απ' το σαλόνι για να καταφύγω στην πολυθρόνα, όπου καθόμασθε πρό όλίγου πλάι-πλάι και όπου τώρα δεν είχα άλλη συντροφίσσα απ' τη θλίψη μου.

Μα με φώναζαν σε λίγο μέσα για να σεοθριστώ. Ο εξάδελφός της Φραγκίσκης με κορόιδευε, όταν μ' έδλεπε να ξαναπαρουσιάζωμαι με τα μάγουλα κόκκινα, με τα μάτια φουσκωμένα. Πνιγόμενυ καθώς έπινα τη σοκολάτα μου. Η Φραγκίσκη που κρατούσε μ' έπισημότητα ένα πιάτο πτι-φούρ και τα προσέφερε, στεκόταν μπροστά μου περισ-

σότερο από τους άλλους με κύτταζε με προσοχή, χαμογλούσε λίγο, γιατί καταλάβαινε ότι αυτή μ' είχε κάνει να κλάψω, έπειτα όμως γύριζε άλλοιό το κεφάλι της με κάποια περιφρόνηση, γιατί μ' εύρισκε γελοίο. Και ήμουν γελοίος πράγματι. Ο θείος της Φραγκίσκης μ' αποκάλυψε μία μέρα κ. «Ευαίσθητο» κ' η φίλη μου γέλασε πολύ μ' αυτό το παρατσούκλι. Μα δεν είχε την επιτυχία του άλλου και δεν χρησίμευσε σε τίποτε άλλο παρά να μεγαλώσει ακόμα περισσότερο το μίσος μου έναντίον του.

Στις έφτά η ώρα σηκωνόμασθε για να φύγουμε. Τότε η Φραγκίσκη έρχόταν κοντά μου κι' όσο να τελειώσουν οι αποχαιρετισμοί των γονέων μας, με τραβούσε λίγο παράμερα. Έκεί, μου άπηύθυνε στοργικές, επιπλήξεις. Μου έλεγε πως είμουν ανώητος να κλαίω, αφού δεν αγαπούσε άλλον από μένα. Με θεσθαίωνε ότι αν δειχνόταν καλή στον εξάδελφό της, το έκανε αυτό για να φανή ευχάριστη στο θείο της, ο οποίος της έκανε ένα σωρό δώρα. Μου πρότεινε, για να γαληνέψη τη θλίψη μου, να μοιραστή τα δώρα της μαζί μου. Άρνιόμουν, μα με είχε παρηγορήσει πια... Είμουν ο έκλεκτός αυτής της χαϊδευμένης μικρούλας.

Ήταν τάχα αυτό αληθινό; Αμφιβάλλω για τη Φραγκίσκη σήμερα, όπως για όλες τις γυναίκες. Μα τότε το πίστευα...

— "Ε λοιπόν, νεαρέ έρωτευμένη, μου φώναζε έξω από πατέρα μου. Τι κάθεται. Φεύγουμε..."

Η Φραγκίσκη απομακρινόταν τότε με ύφος άσηχημό κι' εγώ γινόμενυ κατακόκκινος από ντροπή. Οι μεγάλοι είνε πάντοτε η δυστυχία των μικρών. Δεν καταλαβαίνω ούτε τα αίσθημάτά τους, ούτε τις σκευνήσεις τους και τα θεωρούν όλα άσπαια.

Τι πλάνη όμως. Μπορώ να θεσθαίνω ότι, σε ηλικία δέκα χρόνων αγαπούσα τη Φραγκίσκη περισσότερο απ' ότι αγαπησα οποιαδήποτε άλλη γυναίκα στη ζωή μου...

Τέλος, έφεύγαμε... Η έπιστροφή ήταν πολύ θλιβερή... Μετά το γαμήλιο, μελετούσα τα μαθήματά μου. Προσπαθούσα να ξεχάσω τη Φραγκίσκη και να συλλογιζόμουν άλλο παρά να πάρω τους καλλιτέρες θαμνούς στην τάξη μου για να ξεπεράσω τον εξάδελφό της που μισούσα...

Όταν τελείωνα τη μελέτη μου, πήγαινα να κοιμηθώ. Ξανάφερνα τότε την καρδιά μου και τη σκέψη μου σ' εκείνην στην οποία τα είχα αφιερώσει. Χαμογελούσα στην εικόνα της κι' εύχόμουν να μω χρομογέλαση κι' αυτή...

Άλλοίμονο! η κούραση κι' η ύστα όδηγοσαν το πνέμα μου χωρίς να θέλω.

Η σκιά της Φραγκίσκης μάκραινε απ' τη σκέψη μου μακραινοντας όλοένα. Την έθλεπα ν' ανεβαίνει σε μία σφαιρογυριστή σκάλα σαν τη σκάλα ενός φάρου. Στριφρογύριζε αδιάκοπα σ' αυτή και με ζάλιζε. Όταν έφτανε στην κορυφή, θρискόταν σε μία ταράτσα, όλοστρόγγυλη. Μία ή ταράτσα αυτή δεν ήταν άλλο απ' το σκαμνάκι του πιάνου. Έκεϊ, η Φραγκίσκη ξανάπαιρνε το φυσικό της μέγεθος. Άρχιζε να παίζει. Ο εξάδελφός της ήταν καθισμένος κοντά της και τα μεγάλα σαν του γαϊδάρου αυτιά του, κουνιόντουσαν κανονίζοντας το ρυθμό. Η μουσική ήταν μονότονη, στοιγυλιάρικη, έννευριστική. Η Φραγκίσκη έπανελάμβανε διαρκώς την ίδια νότα, που έπαιρνε μία ένταση ήχου καταπληκτική.

Ξυπνούσα τότε κι' άκουγα το ξυπνητήρι ν' άναγγέλλη την καινούρια ημέρα...

ΚΛΩΝΤ ΑΒΕΛΙΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ: παλαιά προγράμματα θεάτρων, φωτογραφίες ήθοποιών, σχετικά βιβλία και φυλλάδια κτλ. και σε Ικανοποιητικές τιμές. Πληροφορίες κ. Χ. Σταματίου «Μπουκέτο», 3—8 μ. μ.

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΧΑΡΑ

Η ξαφνική χαρά συχνά σκοτώνει πιο γρήγορα απ' την πνι μεγάλη θλίψη.

Π ο λ ω ν ι κ ή

Χαρά που δεν μπορείς να την συμμερισθής μ' άλλους, είναι μισή χαρά.

Χ ά ν ς "Α ν τ ε ρ σ ε ν,

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ο πραγματικός ευγενής προτιμάει να φοράει κουρέλια, παρά μπαλωμένα ρούχα.

Ι σ π α ν ι κ ή

Ανάμεσα στον ευγενή και τον άγενή η διαφορά είναι μικρή.

Ι ν δ ι κ ή

Είναι άγενής εκείνος που άτιμάζει τους ευγενείς προγόνους του, με πρόστυχα καμώματα.

Γ α λ λ ι κ ή

Η ευγένεια μένει παντού και πάντοτε ευγένεια.

Χ ά ν ς "Α ν τ ε ρ σ ε ν

Η πραγματική ευγένεια δεν ξέρει τί θα πη φόβος.

Θ α ι ξ π η ρ

Η ευγένεια δημιουργεί υποχρεώσεις.

Γ α λ λ ι κ ή

Εκείνος είναι ευγενής που ξέρει να πεθαίνει ευγενικά.

Ο λ λ α ν δ ι κ ή

ΠΕΝΘΗ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ

Πένθος θαρύ έπληξεν κατ' αυτός την άθνηαϊκήν κοινωνία, δια του θανάτου του διακεκριμένου Ιατρού Στεφάνου Ιωάν. Λεοντίδη. Ο Στ. Λεοντίδης, γεννηθείς την 21ην Μαΐου 1868 έμεινεν ορφανός πατρός εις ηλικίαν 24 ετών και ανέλαβεν έκτοτε τα άθρη της οικογενείας του. Παρ όλον τοϋτο, ο μεταστάς κατάρθωσε να σπουδάσει εις το Πανεπιστήμιον Αθηνών, τυχών δύο διπλωμάτων, φαρμακοποιού και Ιατρού. Κατ' άρχάς, υπηρέτησεν επί πολλά έτη εις το Δημοτικόν Βρεφοκομείον Αθηνών, τώ 1902 δε διαρίσθη έπιμελητής του Φαρμακολογικού Έργαστηρίου του Έθνικού Πανεπιστημίου και έπιπροσθέτως, τώ 1919, γραμματέως της Αστοκλινικής του Έθνικού Πανεπιστημίου.

Κατά το έτος 1923, μετά τον θάνατον του καθηγητού της φαρμακολογίας Ν. Καλλικούνη, η Ιατρική σχολή ανέθεσεν εις αυτόν την διδασκαλίαν του μαθήματος της Συνάλογιας.

Ο άποθανών έπληρξε καθ' όλον του τον βίον προς, μειλίχιος, άλτρουιστής, ύπόδειγμα άρετής και εργατικότητας, ψυχή πλήρη ιδανικών. Τα τελευταία έτη της ζωής του τα αφιέρωνεν εις την αναδιοργάνωσιν των νυκτερινών σχολών άπόρων παιδών «Παρνασσού», του οποίου έτύγχανε μέλος και έφορος των Σχολών. Υπήρξεν ύπόδειγμα σεμνιού και ειλικρινούς έπιστήμονος, πάντοτε πρόθυμος και άφιλοκερδής, στοργικός οικογενειάρχης και ειλικρινής άνθρωπιστής.

Το «Μπουκέτο», του οποίου ο μεταστάς υπήρξεν έκλεκτός και πολύτιμος συνεργάτης, έκφράζει εις την θαέρας πληγείσαν οικογένειάν του, τα θερμά του συλλυπητήρια.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Το σημερινό έξώφυλλο του «Μπουκέτου» περιστένει την περίφημη Γαλλίδα ήθοποιό του κινηματογράφου Ζοσελίν Γκαέλ στον ρόλο της Αύγης ντε Νεβέρ, τον όποιον υποδύεται στο φιλμ «Ο άρσενικός Ιππότης Λαγκαρντέρ».

Το φιλμ αυτό, που θα προβληθί τον προσεχή χειμώνα σ' ένα από τα μεγαλύτερα κινηματοθέατρα της πρωτεύουσας, είναι θαυμάσιο απ' το δυνάμωμο άριστουργηματικό μυθιστόρημα του Πώλ Φεβάλ, το όποιο δημοσίευσε πρό έτών το «Μπουκέτο» κι' εξέδωσε κατόπιν σε βιβλίο.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΥΓΗΝ, Βόλον. — Προτιμότερο είναι ν' αγοράσετε μία έτοιμη πάστα για τα δόντια. Θα θρήτε πολύ καλές στο έμπόριο. Ρωτήστε σχετικώς και τον οδοντογιάτρο σας. Π. χ. το «Κολυνός», το «Χλωροδόντ», το «Σκουίπερ» είναι πολύ καλές οδοντοπάστες. Άν θέλετε σκόνη για τα δόντια ιδού η συνταγή της:

Talc de Venise	100 gr.
Bicarbonat de soude	30 gr.
Carmin	1 gr.
Alcool de menthe	35 gouttes

Επίσης και λουσιόν για να ξεπλένετε το στόμα σας μπορείτε να θρήτε έτοιμη και όχι πολύ ακριβή. Όπωςόποτε ιδού μία πολύ καλή συνταγή:

Salol	2 gr.
Alcool à 90a	100 gr.
Essence de roses	4 gr.
Essence de menthe	15 gr.
Teinture de cochenille	4 gr.

Ρίχνετε λίγες σταγόνες στο ποτήρι σας έως ότου θολώσει το νερό. ΦΙΛΑΡΕΣΚΗΝ, Θεσσαλονίκη. Έχετε δίκιο. Τώρα το καλοκαίρι φαίνονται και τα μικρότερα ελαττώματα του σώματος που τον χειμώνα μπορεί κανείς να κρύψη δίχως δυσκολία. Για να διαρθωθεί το στήθος σας, κάνετε πρώτον γυμναστική. Δεύτερον φοράτε ένα καλό σουτιέν ετιαγμένο από καλή κορσετό. Τρίτον, αγοράσετε ένα μαγιό ευρωπαϊκό. Μπορεί να είναι ακριβότερο από τ' άλλα, αλλά έρχεται εφαρμοστό επάνω στο σώμα και σφίγγει και σηκώνει το στήθος σαν το καλύτερο σουτιέν. Τέλος κάνετε κάθε μέρα κρύα τοπικά ντους και φουγιόν με το έξις μύγμα:

Chlorate de soude	20 gr.
Eau de hamamelis	250 gr.
Eau de bleuet	150 gr.
Glycerine	50 gr.
Alcool à 90a	100 gr.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ Ν. Έμαθθα. — Άν τα μαλλιά σας είναι τόσο λιπαρά όσο μου γράφετε, τότε χρησιμοποιείτε τακτικά την έξις λουσιόν με την όποιαν τρίβετε τις ρίζες τους:

Soufre precipité	10 gr.
Glycerine	5 gr.
Alcool camphré	20 gr.
Eau	260 gr.

Λούζετε τακτικά τα μαλλιά σας, κάθε δεκαπέντε μέρες τουλάχιστον με ένα σαμπουάν άγοραστό π. χ. με Σαμπουάν Τετ.Ποάρι. Μη έυνετε ποτε τα σπυράκια που πνι άναφέρετε. Όφειλονται στην λιπαρότητα των μαλλιών σας.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ. Έμαθθα. — Η δυσομία της άναπνοής μπορεί να όφειλεται σε πολλές αίτίες. Χαλαρώματα δόντια, στοματίτιδα, φαρυγγίτιδα, ρινίτιδα, δυσπεψία, κόρυζα. Πρέπει πρώτιστα να ανακαλύψετε την αίτία και να καταπολεμήσετε αυτήν. Έφ' όσον είσθε στας Αθήνας γιατί ά μελέετε να άπευδύητε σ' ένα είδικό στοματολόγο γιάτρο. Όπωςόποτε εγώ σας συνιστώ να μάσατε μαστίχα ή σπόκλες και να ξεπλένετε κάθε φορά που μπορείτε το στόμα σας με ένα ποτήρι νερό μέσα στο όποιο ρίχνετε μία κουταλιά του γλυκού από την έξις συνταγή:

Sacharine	5 gr.
Bicarbonat de soude	5 gr.
Acide salicylique	5 gr.
Alcool	150 gr.

ΒΟΥΛΗΝ, Κολάμας. — Άν η πανάδες δεν είναι πολύ έντονες, μεταχειριστείτε την έξις λουσιόν:

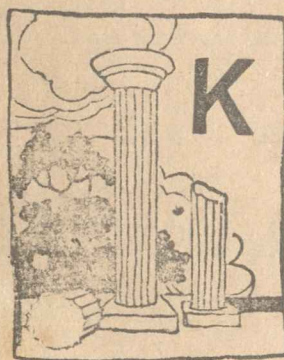
Borax	10 gr.
Eau de fleurs d'oranger	50 gr.
Eau de roses	50 gr.

Όπωςόποτε έχετε άπ' όμιν σας ότι τώρα το καλοκαίρι, έφασαν μάλιστα δεν φυλάγεσθε από τον ήλιο, η πανάδες γίνονται πάντα πιο έντονες. Ποδύρα σας συνιστώ τώρα το καλοκαίρι να χρησιμοποιήτε σε σκούροτερο χρώμα. Η πούδρα του Ζωρσ σε χρώμα άερ - ροζ είναι η καταλληλότερη για σας.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΝΑΥΤΙΚΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

ΑΠΟΥ - κάπου σε καμιά φάρσα, όπερέττα ή επιθέωρησι, πολλές φορές ήθοιοι που παίζουν ρόλο μπουφου, τηλεφωνώντας, ζητούν διήθεν συγγνώμη από τον συνομιλητή τους, γιατί έξαφνα είναι με τις πυτζάμες τους ή με τα νυκτικά τους.

Αί, λοιπόν αυτό δεν είναι ούτε εφεύρεσις, ούτε τρουαίγιε, όπως λένε στην γλώσσα του θεάτρου. 'Απ' εναντίας είναι πολύ φυσικό και πολλοί, που τηλεφωνούν, ξεχνώνται για μια στιγμή και νομίζουν πως μιλούν με κάποιον, που είναι κοντά τους, αντίκρι τους, και τους βλέπει.

Δεν έχετε δη ανθρώπους να τηλεφωνούν και να συνοδεύουν την κουθέντα τους με σχετικές χειρονομίες, καμιά φορά δε θυμώνοντας να χτυπούν το χέρι τους στο γραφείο τους ή το πόδι τους στο πάτωμα;

Κάτι τέτοιο λοιπόν έπαθε μια φορά και ο μακαρίτης ο Μιχ. Κουτσοδούκος, πλοίαρχος του Β. Ναυτικού. Ήταν ένας ευπαιδευτος για την εποχή του αξιωματικός και είχε χρησιμοποιήσει εκ περιτροπής αρχηγός της Προπαιδευτικής Μοίρας Πόρου, κυβερνήτης της βασιλικής θαλαμηγού «Αμφιτρίτη». Διευθυντής του Βασιλικού Ναυστάθμου, υπασπιστής του πολυκλαύστου Γεωργίου Α' κτλ.

Ήταν ένας ώριος άνδρας. Κατακόκκινος σαν άστακός. Τόσο, που το κουτσομπολιό του σώματος έθεβαίωσε ότι την νύχτα κοιμώταν με δυο μπριτζόλες ώμες στα μάγουλα!

Είχε κοκκινωπά γένια και μουστάκια, που τον έπαιρνε κανείς με τη στολή του του ναύαρχου.

Όλόκληρη τη Βασιλική Οικογένεια την έλάτρευε και τους πρίγκηπας τούς έλεγε «παιδιά του». Πραγματικά τούς αγαπούσε σαν δικά του παιδιά.

Τόση ήταν η άφοσίωσις του προς την Δυναστεία, ώστε είχε τοποθετήσει ένα τηλεφώνον μεσα στην κάμαρά του, πλάι στο κρεβάτι του, με ιδιαίτερη γραμμή, χε κέντρον, ούτε τηλεφωνική εταιρεία, ούτε υπεραστικά τηλεφώνια — με τα ανάκτορα, για να είναι σε άμεση επαφή με τη Βασιλική Οικογένεια και να ζητά διαταγές απ' ευθείας από τον Βασιλέα.

Ένα πρωί λοιπόν ενώ κοιμώταν ακόμη, ξαφνικά... γκρίν - γκρίν το τηλέφωνο του Παλατιού. Πηδάει ο καυμένος απ' το κρεβάτι κι' αρπάζει το ακουστικό του τηλεφώνου, που ήταν από πάνω από το κοιμοδόνιο.

— 'Αλόο! Διατάξατε; λέει.

— Σ' είσαι Κουτσοδούκος; ρωτά μια φωνή.

Ανεγνώρισε τη βαρειά φωνή του Γεωργίου. Έπειτα μονάχα ο Βασιλιάς του μιλούσε στον ένικό.

Ήταν πράγματι ο Βασιλιάς! Ο Κουτσοδούκος μαζεύει τα νυκτικά του με τη γνωστή συστολή και... κλαρίνο. Το ακουστικό στο άριστερό αυτί και το δεξί χέρι τεντωμένο και κολλημένο με την παλάμη εις τον δεξιόν μηρόν, όπως όριζουν οι κανονισμοί.

— Άκουσε, κύριε διευθυντά! συνεχίζει η βαρειά φωνή... Έδώ Γεώργιος...

Σας ζητώ συγγνώμη, Μεγαλειότατε, κάνω ντροπαλά ο Κουτσοδούκος, που είμαι με τα νυκτικά μου...

— Μη με διακόπτετε, καυμένη Κ ο υ τ σ ο δ ο υ κ ο ο...

Κι' ένα θαρρύ γέλιο, το πλατύ γέλιο του Γεωργίου Α' αντήχησε από μέσα απ' το ακουστικό.

Δεν θα μπορούσε κανείς να τον πη κουτό τον Κουτσοδούκο. Για την εποχή του, σας είπα και παραπάνω, ήταν ένας ευπαιδευτος αξιωματικός. 'Α-

νέντυξε μάλιστα, όπου υπηρέτησε αρκετή δραστηριότητα και είχε διοικητικό, που λίγοι αξιωματικοί το είχαν.

Την Προπαιδευτική Μοίρα του Πόρου και το Προγυμναστήριο αυτός τα όργωνε και σ' αυτόν όφειλεται η πρώτη εγκατάστασις του ηλεκτροφωτισμού.

Πριν τα καράβια θωρακοδρόμων «Όλγα» και «Άρης» — ο Ιστορικός του Τσαμαδού της επαναστάσεως «Άρης» — φωτιζόντουσαν με λάμπες πετρελαίου και φανάρια του λαδιού. Η «Όλγα» με τα έξη παλά καύσιμα της Κρουπ των 0,17, άλλα 4 των 8,7 και ακόμη 4 των 7,5, έχρησιμευε για γυμνάσια πυροβολικού ως σχολή ναυτοπιδων, ο δε «Άρης» για γυμνάσια χειρισμού άρμένων και ιστιοπλοίας.

Το ίδιο και το Προγυμναστήριο της ξηράς. Θάλαμους, ναυτιλίες, όπλονομείο, τροφαποθήκη, λεμβοαρχείο, θεραπευτήριο με φανάρια του λαδιού, το δε μεγαλοπρεπές Παλάτι του Όθωνος, με τα διαμερίσματα του αρχηγού έπάνω, τα δωμάτια των αξιωματικών, τα γραφεία της Οικονομικής Υπηρεσίας, η τραπεζαρία, η αποθήκη λιματισμού, η αίθουσα του σχολείου μουσικής, όλα με λάμπες πετρελαίου.

Ο Κουτσοδούκος δεν μπορούσε να υποφέρει τη δυσομία του λαδιού και του πετρελαίου, τις κάπνιες, τις μολυβούρες, τα γυαλιά πουσπαζαν κάθε λίγο και λιγάκι.

Δόστου λοιπόν και πηγαίνονταν στην Αθήνα. Ίδρωνε και έβιδωνε ανεβαίνοντας τη σκάλα του υπουργείου των Ναυτικών για να εκλιπαρή υπουργό, προσωπάρχη, τμηματάρχη του οικονομίου να του εγκρίνουν κονδύλι για να εγκαταστήση στην Προπαιδευτική Μοίρα ηλεκτροφωτισμό.

Μά του κάκου! Ποιος τον άκουγε; Ήλεκτρικό φως τώρα και στον Πόρο! Πφ! Μεγάλη πολυτέλεια.

Ήτο η εποχή των αίματρωδών οικονομικών του Δηλιγιάννη. Για να πάρει μια ιδέα τώρα, σύντομα θα διηγηθώ ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο: Πρωθυπουργός και υπουργός των Στρατιωτικών ο έκ Γόρτυνος πολιτευτής Θεόδ. Π. Δηλιγιάννης. Ένα πρωί ο διευθυντής του Ειδικού Λογιστηρίου του υπουργείου των Στρατιωτικών του παρουσίασε τον ειδικόν προϋπολογισμό των εξόδων του υπουργείου έπεξεργασμένο κατά το πνεύμα του πρωθυπουργού.

Ο Δηλιγιάννης τον άπλώνει έπάνω στο γραφείο του και μ' ένα κόκκινο μολύβι στο χέρι άρχίζει να ξελέγγυι ένα προς ένα τα κονδύλια. Όλα του Κράτους τα έξοδα εκείνη την εποχή μόλις έφθαναν τα όγδοντα εκατομμύρια για τον στρατό δε οι διάφοροι κυβερνήται διέθεταν μονάχα 10—11 εκατομμύρια και για το ναυτικό 5—6. Έν δυο 17 εκατομμύρια για τα δυο σπουδαιότερα υπουργεία. Τα άλλα που πήγαιναν; Και πως θα ζούσαν οι «ήμετεροι» Διάθολε!

Εφθασε τέλος πάντων ο κύριος Πρόεδρος και στά έξω-δα του μοναδικού νοσοκομείου της φρουράς Αθηνών.

Έμουρμούριζε: Φάρμακα... Καλώς, Λυχνόκατα... Καλώς... Θέρμανσις... Καλώς... Έδώ;... Τι είναι αυτό, παρακαλώ;

Είχε σταματήσει σ' ένα κονδύλι 5 δρ. Την ημέρα, ήτοι 150 δρ. το μήνα και συνολικά για ένα χρόνο 1800 δρ. για ύδρευσι του νοσοκομείου.

Εκείνη την εποχή έβραζε δώ στην Αθήνα ο τύφος. Τύφος μια φορά! Τύφος θανατηφόρος 95 τοίς εκατό.

Η υπηρεσία λοιπόν του υπουργείου των Στρατιωτικών για να προφυλάξη τους άρρώστους αξιωματικούς και στρατιώτας από τον τύφο, έγραφε τακτικά στον προϋπολογισμό του έτους πενήντα δραχμές για ένα θαρέλι νερό την ημέρα του Μαρτουριού.

Ο Διευθυντής του Ειδικού Λογιστηρίου φυσικά έξηγήσε στον Δηλιγιάννη την ανάγκη της δαπάνης αυτής.

— Περιττόν... περιττόν... κάνει ο υπουργός των

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Η ΚΥΡΙΑ. — Είδα μια ώραία ρόμπα

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (με αγωνία). — 'Α!...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ναί... Καί θά ήθελα να την αγοράσω.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Σού θυμίζω πως είναι η έκτη φορά μέ-σα σ' έξη εβδομάδες...

Η ΚΥΡΙΑ. — Λοιπόν, άρνείσαι;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (ξερά). — Ναί...

Η ΚΥΡΙΑ (κλαίοντας). — 'Αθλιε... Θά με κάνης να πεθάνω από τη λύπη μου... Καί θά τιμωρηθής πο' ύ γι' αυτό... 'Η κηδεία μου θά σου στοιχίση πολύ ακριβώτερα, από μια ρόμπα...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Σύμφωνοι... 'Αλλά η κηδεία σου είναι ένα έξοδο που δεν είμαι υποχρεωμένος να το κάνω κάθε εβδομάδα...

ΟΧΙ, ΑΛΛΑ...

Δυό γρηές συνομιλούν.

— Οι γείτονές μου, οι νεοπαντρεί, μ' έμποδίζουν να κοιμηθώ... Είναι άπαίσιο πράγμα! Λέει η μία.

— Κάνουνε, λοιπόν, τόσο πολύ θόρυβο την νύχτα; — Όχι, άλλα μ' αναγκάζουνε να μένω όλη τη νύχτα άγρυπνη, με το αυτί κολλημένο στη μεσόπορτα...

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΗΘΗ

— 'Αν μάθαινε η μητέρα σου πως πέρασες όλη την ημέρα, μ' έναν άνδρα, τί θά έκανε;

— Θά μου ζητούσε ένα εκατοστάρικο.

ΖΗΛΟΥΠΙΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Όραία τα κατάφερες! Έμαθα πως τόλμησες να πεζάρης δολώνυνη σ' έναν ζωγράφο!

ΕΚΕΙΝΗ. — Ό! 'Εσύ άσες, χρυσέ μου! Ήταν μπροστά και δυό-τρεις συνάδελφοί του...

μπορούσε να το δεχθώ.

Ο Κουτσοδούκος με τον υπασπιστή του το φάρο, υππλοίαρχο, συνόδευσε τον Πρίγκηπα έως στη μαρμαρένια αποβάθρα, και ανέβηκε πάλι στο προαύλιο του Διευθυντηρίου.

Μά είχε μια αγωνία, που δεν πήγε στο διαμερίσμα του. Τυλιγμένος με τον μακρύ μανδύα του, έδουλατάριζε στο προαύλιο.

Κι' όλη την ώρα, όσο έδλεπε τον καιρό φρέσκο.

— Το εύλογημένο το παιδί! Δεν έμεινε να κοιμηθώ έ-δω, μουρμούριζε.

Όταν δεν μιλούσε, νεσρώς υπεχόγιζε πόσες στρόφες έκανε στο λαπτό ή έλις της πριγκιπικής άμμάκατου και πόση ώρα χρειαζόταν για να φθάση στην Πειραιά.

Σε μια στιγμή έτρεξε στο τηλέφωνο: — Άιμεναρχέιον! Έδώ Διευθυντής του Ναυστάθμου!

Εφθασε η άμμάκατος της Α. Ύψηλοπτης του Πρίγκηπος Γεωργίου!

— Όχι, κύριε Διευθυντά!

— Βάλτε έναν σκοπό και όταν ρόση τηλεφωνήστε μου άμέσως.

Σαν ά σουλάτσο, θά είχε περάσει καμιά ώρα. Σε μια ώρα έπρεπε να είχε φθάσει. Τι ώρα νάναι άρα γε; Εκείνη τη στιγμή διευθυντής και υπασπιστής περνούσαν πλάι από τη μερινιάννα. Ο Κουτσοδούκος σταματάει και λέει του θάρρη:

— Δεν ανάβεις ένα σπρίτο, κύριε υπασπιστά, να ίδούμε τί ώρα είναι;

.....

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

αίματρωδών οικονομιών.

Και με το κόκκινο μολύβι του έσθυσε από τα έξοδα το κονδύλι εκείνο των 1800 δρ. το χρόνο. Μά η ύγειονομική από το άλλο μέρος υπηρεσία του υπουργείου, αφού διαμαρτυρήθηκε άνώφελα στον υπουργό, έβηκε άλλη λύσι.

Έγραψε στον προϋπολογισμό το ίδιο κονδύλιο των 1800 δρ. «προς αγοράν ξύλων» για να θράζουν στο νοσοκομείο να πίνουν οι άρρωστοι άποστειρωμένο νερό.

Έτσι λοιπόν με κανένα τρόπο η υπηρεσία του υπουργείου των Ναυτικών δεν έννοσισε να έγκρινη δαπάνη για τον ηλεκτροφωτισμό της Μοίρας του Πόρου.

Όπου καμιά φορά έδωκε ο Θεός κι' έπεσε ο Δηλιγιάννης και ήλθε ο Τρικούπης στην έξουσία με υπουργό των Ναυτικών τον Τζώρτζη τον Θεοτόκη.

Ε, τότε πειά ή δαπάνη ένεκρίθη και ο Κουτσοδούκος γύριζε γεμάτος χαρά στον Πόρο. Πετούσε, λένε, το καράβι, που τον πήγαινε με τα φτερά της χαράς του.

Άμέσως το ίδιο θράδυ έκανε «παράγγελμα» να συγκεντρωθούν στο προαύλιο οι αξιωματικοί και τα πληρώματα την άλλη μέρα. Κατέθηκε κατόπιν κι' αυτός, έστάθηκε στη μέση και με τη θροντερή φωνή του τότε είπε:

— Κύριοι αξιωματικοί, υπαξιωματικοί και ναύται. Εύρίσκομαι εις την ευχάριστον θέσιν να ανακοινώσω προς ύ-μάς, ότι η Σεβάστη Κυβέρνησις της Α. Μ. του Βασιλέως έκέκρινε την εγκατάστασιν ηλεκτρικού φωτός εις την ύφ' ήμάς Προπαιδευτικήν Μοίραν, χορηγήσασα την αναγκαίαν ποσό τουτο πίστωσιν. Θεωρώ περιττόν να άναπτύξω ύμιν πόσον έξυμνηρετικός είναι ο νέος φωτισμός. Θά έχωμεν ά-πλετον φός, θα άπαλλαγώμεν δε και

των έν χρήσει φωτιστικών ύλιν. Τοδ λοιπόδ δεν θά έχωμεν την αϊθάλην—κά-πνια — και την δυσσοίαν. Θά ανά-πλωμεν έν πυρεϊον και θά μεταδιδόμεν το φός εις τούς... ηλεκτρικούς λαμ-πτήρας!

... * * * * * Όσπόδ δεν ήτο, το ξανάλεω, κου-τός ο Κουτσοδούκος, κι' άς τον είπε κά-ποτε ο Γεώργιος «Κο υ τ ο υ κ ο υ». Έν τούτοις το κουτσομπολιό της έπο-χής του έκόλλησε κι' άλλο ένα πολύ νόστιμο ανέκδοτο:

Τι θά πη «ήλιακό ρολόι», «μερι-νιάννα», όπως το λέει ο λαός, όλοι θέ-βαινα ξέρετε. Είναι μια συσκευή που δείχνει την ώρα με το φως του ήλιου.

Μία μαρμαρένια ή μπρούτζινη πλά-κα με χαραγμένες τις ώρες έπάνω. Στο κέντρο της ακριβώς είναι στερε-ωμένο ένα τρίγωνο μετάλλινον, κατά

τέτοιο τρόπο που όταν θγαίνει ο ή-λιος και όσο προχωρεί στη συμβατική του τροχιά ρί-χνει τη σκιά του άπάνω στις χαραγμένες ώρες με τη με-γαλύτερη ακρίβεια.

Το ρολόι αυτό, έννοείται, δείχνει τις ώρες μονάχα την ημέρα και μόνο από τη στιγμή που θά πέσουν έπάνω η άχτίδες του ήλιου, έως στην ώρα που το άστρο της ήμέ-ρας θά θασίλψη.

Ένα τέτοιο ρολόι λοιπόν ήτο μέσ' στη μέση του προαυ-λίου του Διευθυντηρίου του Ναυστάθμου, που έχει κτισθί

έπάνω σ' έναν λοφίσκο και μ' αυτό, Ναύσταθμος, πολεμικά, συνεργεία, μηχανουργεία, έκάνονιναν τις υπηρεσίες.

Για την παύσι εργασίας, για την διανομή συσσιτίου κτλ. ο άρχισαλπιγκτής αυτό το ρολόι έπρεπε να συμβουλευθί.

Ένα θράδυ λοιπόν ο Κουτσοδούκος είχε καλέσει την Α. Β. Υ. τον Πρίγκηπα Γεώργιο σε γεύμα. Άφου έφαγαν, ή

Α. Β. Υ. θέλησε να φύγη για την Αθήνα με την άμμάκατο

του, της Ύποβρυχίου Αμύνης. Μά ο καιρός είχε φρεσκά-ρει πολύ. Όπου ο Κουτσοδούκος — σας είπα, ότι άγαπούσε

όλα τα μέλη της Βασιλικής Οικογενείας σαν παιδιά του—

έφρασε να φρεσκάσει. Εκεί στη Λειψοκουτάλα το πιάνει πα-ράσι να φοδάται. Εκεί στη Λειψοκουτάλα το πιάνει πα-ράσι να φοδάται. Εκεί στη Λειψοκουτάλα το πιάνει πα-ράσι να φοδάται.

Καί μάλιστα με άτράκατο. Άν μπορούσε να

σηκώση άτιμό σε μισή ώρα ένα θωρηκτό κι' αυτό θά το

έκανε για την ασφάλεια της ζωής του Ύψηλοτάτου.

Μά ήτο άδύνατο αυτό.

Έπροσπάθησε να πείση την Ύψηλότητά του να μί φύγη.

Άλλά και ο Ύψηλότητας, θαλασσοπούλι σωστό, δεν

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

Ο ΑΓΙΟΣ

Χρόνια και καιρούς είχε να κατεβή ο Θανασιός ο Καραμούτρος στη χώρα.

— Είπα και ξαναλέω, πώς εγώ θα γίνω αγίος!...

Μά τότε τις αγγλίτσες οι τσοπαναρείοι γιατί τις έχουν δυνατές και μακρύτες;

— Ένας χωροφύλακας του πήγε ένα χαρτί, και του είπε στις 20 του Αυγούστου να κατεβή για μάρτυρας, γιατί αλλιώς θα τον τιμωρήσουν αόστηρά.

Και κατέβηκε.

Χάζεψε κάμποσο στην πόλη. Σπίτια μεγάλα και ψηλά, δρόμοι στενοί, χωρίς φως, χωρίς άερα, τόσο που ο Θανασιός ένιωσε πως έπεσε μέσα σε καμιά χαράδρα!

— Ούφ, θά σκάσω, δεν μπορώ να πάρω ούτε αναπνοή... Έτσι, περιπατώντας και χαζεύοντας, γύηκε εμπρός σε μια εκκλησιά.

— Ένας χωροφύλακας του πήγε μια κλήσι...

Χρόνια και ζαμάνια... Σχεδόν δεν κατέβηκε ποτέ.

Αποτραβηγμένος από τα στα ψηλά θουνά, έθεσε τα πρόβατά του και τα πρόβατα του τσέλιγκα στον οποίο ήταν ρογιασμένος.

Γιατί να κατεβή στην πόλη;

Τι ανάγκη είχε;... Όποιος χασάτης ή ζωέμπορος, ή πουλητής ή θελε να αγοράσει πρόβατα, θούτυρο, τυρί, ανέβαινε από πάνω στα θουνά του και τ' αγοράζε. Από ότι πάλι είχε ανάγκη ο Θανασιός, του τα έστελνε ο τσέλιγκας.

Γιατί να κατεβή στην πόλη;

Μά τώρα δεν κατέβηκε, αλλά τον κατεθάπανε.

Δυό θοσκοπαίδια πιάστηκαν εκεί από πάνω και το ένα φέρνει μια γυροβολιά τη μακρυά αγγλίτσα του και σπάζει του άλλου το κεφάλι.

Γιατί να τὸ σπάση, θά ρωτήσετε.

Μά τότε τις αγγλίτσες οι τσοπαναρείοι γιατί τις έχουν δυνατές και μακρύτες;

— Ένας χωροφύλακας του πήγε ένα χαρτί, και του είπε στις 20 του Αυγούστου να κατεβή για μάρτυρας, γιατί αλλιώς θα τον τιμωρήσουν αόστηρά.

Και κατέβηκε.

Χάζεψε κάμποσο στην πόλη. Σπίτια μεγάλα και ψηλά, δρόμοι στενοί, χωρίς φως, χωρίς άερα, τόσο που ο Θανασιός ένιωσε πως έπεσε μέσα σε καμιά χαράδρα!

— Ούφ, θά σκάσω, δεν μπορώ να πάρω ούτε αναπνοή... Έτσι, περιπατώντας και χαζεύοντας, γύηκε εμπρός σε μια εκκλησιά.

Κόσμος ξμπαινε πολύς. Γρηές κουβαλούσαν λειτουργίες και πρόσφορα, μπουκαλίκια με λάδι και κρασί και τόσα άλλα πράγματα τυλιγμένα σε μεσάλια.

— Άς μπώ, είπε ο Θανασιός, κι' εγώ.

Είχε να μπη μέσα σε εκκλησιά, από τότε που... τον θάψαν!

Σαν μπήκε, έντύπωσι του κάνουν ή εικόνες των αγίων, εμπρός στις οποίες βλες ή γυναίκοι κ' ή γρηές απέθεταν τις λειτουργίες και τα μπουκαλικά του λαδιού και του κρασιού. Άχ, πώς έλαμπε και πώς κοκκινόβολοσε το κρασί, και πώς μασχολοόσε το ψωμί, χάσιμο ψωμί, άσπρο, καθαρό σαν θούτυρο!...

— Νά ψωμί, όχι σαν το δικό μας!

Και θυμήθηκε το μαύρο το ψωμί, το μπαγιατικό και το

ξηρό, που του έστελνε ο τσέλιγκας, κάθε έφτα ημέρες, και που για να μη μουχλιάσει μέσα στην κουφάλα, που άφησε τα πράγματά του, το κρεμούσε με το σακκούλι του σ' ένα έλατο, εκεί όπου ο άερας του το ξήλωνε περισσότερο και το έκανε σαν πέτρα...

Εύτυχός που είχε δάντια-σίδηρο και το ροκάνιζε ή το έβρεχε και το μούσκευε στην «Απάνω Βρύση», σε μια γάργαρη και δροσερή πηγή.

Ζωή ήταν κ' ή δική του!

Κρασί είχε από τη Λαμπρή να πιή. Και λάδι δεν του στέλνανε, γιατί σε τί θα του χρειαζότανε εκεί ψηλά, από πάνω στα έρημα θουνά;...

Ενώ τ' αναθυμώταν ο Θανασιός αυτά, ο παπάς γύηκε και προσκύνησε και έπειτα λιθάρισε του τέμπλου τους αγίους. «Υστερα όλοι, πήγαν και τους προσκυνήσανε.

Εντύπωσι του κάνανε του Θανασιού, οι αγίοι με τα χρυσά τους τα φορέματα, τις αγαθές και σοβαρές φυσιογνωμίες των. Άλλά πιο πολύ έντύπωσι του έκανε ο Ταξιάρχης Μιχαήλ, με την πύρινη ρομφαία στο χέρι.

Σαν τελείωσαν ή ιερωργία, ο Θανασιός ρώτησε τον κόσμο που ήτανε εκεί μπροστά, δείχνοντας τους αγίους.

— Ουρέ, τί άνθρωποι είναι αυτοί που κάθονται εκεί ακούνητοι, στον τόγο κολλημένοι;

— Εκείνοι του απάντησαν:

— Άγιοι του Χριστού είναι, που βλέπουν κάθε ημέρα του Θεού το πρόσωπο και χαίρετ' ή καρδιά τους.

— Και κάνουνε καμιά δουλειά;

— Οι αγίοι, τί δουλειά να κάνουν;... Κάθονται εδώ στην εκκλησιά κι' ελόγοι τον κόσμο.

— Και ή λειτουργίες και τα κρασιά, που κουβαλάνε ή γυναίκες;

— Για την εκκλησιά τις φέρνουνε, στη χάρι των αγίων.

— Όστε δεν κάνουνε καμιά δουλειά;

— Καμιά!

Αυτά τα λόγια κάναν τον φτωχόν τσάπονα ν' αναλογισθ ή δική του τη σκληρή και έρημη ζωή, τα θάνατα που είχε νύχτα και ημέρα, στο κρύο και στους πάγους, στα χιόνια, στις βροχές, να καίεται στον ήλιο και να μη χορταίν η ψωμί, να ξετυχτά νυχτοσκαρίζοντας και να λιώνη στο πόδι όλη την ημέρα, φυλάγοντας τα ζα για να τ' αγοράσουν οι χασάτηδες κι' αυτός να μη γλωσσάσει.

— Άς μπώ, είπε ο Θανασιός, κι' εγώ. Είχε να μπη μέσα σε εκκλησιά, από τότε που... τον θάψαν! Σαν μπήκε, έντύπωσι του κάνουν ή εικόνες των αγίων, εμπρός στις οποίες βλες ή γυναίκοι κ' ή γρηές απέθεταν τις λειτουργίες και τα μπουκαλικά του λαδιού και του κρασιού. Άχ, πώς έλαμπε και πώς κοκκινόβολοσε το κρασί, και πώς μασχολοόσε το ψωμί, χάσιμο ψωμί, άσπρο, καθαρό σαν θούτυρο!...

— Νά ψωμί, όχι σαν το δικό μας! Και θυμήθηκε το μαύρο το ψωμί, το μπαγιατικό και το

Και λημονήσας και την κλήσι του δικαστηρίου, τα θουνά του και τα πολ- (Συνέχ. σελ. 58)

— Έτρεξαν και οι έπίτροποι!...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η Μαρινέττα κι' ο σύζυγός της Ζάν — Φρανσουά Άριόλντε, γενικός εισπράκτωρ της Τραπεζής της Γαλλίας, ζούν πολυαγαπημένοι και τρισευτυχισμένοι στο μικρό σπίτι τους, στο Παρίσι. Και την ευτυχία τους

αυτή κάνει ακόμα πιο μεγάλη ή αγάπη τους προς την κόρη τους Μαργαρίτα, ή οποία σπουδάζει σ' ένα οικοτροφείο των Ρενών, στη Βρετανία, κ' ή οποία πρόκειται να πάη να περάση λίγες μέρες διακοπών κοντά τους. Η Μαρινέττα πρό πάντων είναι τόσο ευτυχισμένη, ώστε ή πολλή της ευτυχία να την κάνει να φοβάται κάποια συμφορά... Καί πραγματικά τα πρώτα προμηνύματα της συμφοράς αυτής δεν άργουν να παρουσιασθούν. Την ώρα που ο σύζυγός της φεύγει για να πάη στην εργασία του στην Τράπεζα, κάποια άγνωστη γυναίκα τον πλησιάζει και του πιάνει κουβέντα. Η γυναίκα αυτή δεν είναι άλλη απ' τη σατανική Μαγκαλί, μια έρωμένη του πρό δεκαετίας, ή οποία χύνοντας δάκρυα ψεύτικης μετανόας και θεσπαιώνοντας με όρκο τον Ζάν Φρανσουά ότι θ' αυτοκτονή, κατορθώνει να τον συγκινήσει και να του αποσπάσει την υπόσχεσι να πάη να τη δει και να τη φιλήσει στις τελευταίες της στιγμές. Έπειτα χωρίζονται κι' ο Ζάν-Φρανσουά πηγαίνει να ταίσει τις σιαγόνες. Έπειτα χωρίζονται κι' ο Ζάν, καθώς επιστρέφει στην πόλη, κάθεται στην καρέκλα της Μαγκαλί, στο δρόμο, να τις παραδώσει, λαβαίνει ένα σημείωμα της Μαγκαλί, στο οποίο του γράφει ότι είναι έτοιμη να τον περιμένει για να της δώσει το τελευταίο φιλήμα. Τότε εκείνος, χωρίς να παραδώσει ή χρημάτα, τρέχει κοντά της. Μά πρόκειται περί παγίδος κ' ή Μαγκαλί με τον άπαισιό συνένοχό της Μποννεμόρ τον δολοφονούν και τον ληστεύουν. Έξαφνίζουν κατόπιν το πτώμα του κι' έτσι πιστεύεται ότι έκλεψε τα λεπτά της Τραπεζής. Έν τώ μεταξύ ή κόρη του Άριόλντε ζή ελπιόσμένη κοντά στην φίλη της Ζερμαίν, την κόρη των μαρκησιών ντε Κερντέκ. Μά έξαφνα ή Ζερμαίν προσβάλλεται από τυφοειδή πυρετό και πεθαίνει. Πριν πεθάν η ίδια ζητάει από τη μητέρα της να υιοθετήσει ή Μαργαρίτα και ή μαρκησία της υπόσχεται ότι θα την κάνει κόρη της.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο άδελφός του Σταυρού έψελναν την νεκρική ακολουθία, γονατισμένες γύρω από έναν ιερέα σκυφτό. Η κόρη του Ζάν — Φρανσουά και της Μαρινέττας ήταν πάντα εκεί, πλημμυρισμένη στα δάκρυα και προσευχόμενες. Καί πίσω της, στεκόντουσαν συντετριμμένοι ο γηραιός μαρκήσιος κι' ο νεαρός κόμης Ρενέ.

Έλος ή μαρκησία ντε Μονφόρ σηκώθηκε άργά και παίρνοντας στην αγκαλιά της, σφιγγοντας από πάνω στην καρδιά της την ξανθή Μαργαρίτα, τη ρώτησε με τη μελωδική φωνή της:

— Ρίτα, θέλεις να γίνης παιδί μου;... Η Ζερμαίν ή ίδια σοδ το ζητάει... σε παρακαλεί... Θάρθης στον πύργο κοντά μου... κι' εκεί θα την κλαίμε μαζί. Πές μου, θέλεις;

— Ό! κυρία... κυρία!...

Η Ζερμαίν δεν μπόρεσε τίποτε, άλλο να πη ανάμεσα από τους λυγμούς της και τα δάκρυά της για να ευχαριστήσει ή μαρκησία και να δεχθ ή.

Έκείνη τη φιλήσε τότε στο μέτωπο με μια άπεραντη συμπίεση, σαν να συγχωρούσε την άθωα, έν δνόματι του Θεού της δικαιοσύνης και της αγάπης για το έγκλημα

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

του πατέρα της.

Κατόπιν το γαληνεμένο βλέμμα της προσηλώθηκε στη μικρούλα πεθαμένη που φαινόταν χαμογελαστή σαν να έπιδοκίμαζε τη μητέρα της για ό,τι είχε κάνει.

— Κυρία — ψιθύρισε με συγκίνηση ή ευσέθης διευθύντρια του οικοτροφείου — είσθε αγία!...

— Είμαι μητέρα! της απάντησε ή μαρκησία με μια οδρανία γλυκύτητα.

Και άπευθυνομένη στον γυιό της, ο οποίος κατάπινε τα δάκρυά του πλάι στον σιωπηλό και σκυφτό πατέρα του, του είπε:

— Ρενέ, έχεις την καλωσύνη να προσφέρης το μπράτσο σου σ' αυτήν την μικρούλα που δεν μπορεί να κρατηθ ή πειά από τον πόνο;... Έχει μεγάλη ανάγκη αναπαύσεως και ύποστηρίξεως...

Μόνο ή κυρία ντε Μερκέρ κατάλαβε τη σημασία αυτών των λόγων και θαύμασε ακόμη περισσότερο τη μαρκησία.

VI

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Η κηδεία της Ζερμαίν έγινε στο παλιό παρεκκλήσιο του πύργου των Μονφόρ-Κερντέκ. Η θαρρείά πόρτα του μεγάλου οικογενειακού τάφου ξανάκλεισε τώρα πίσω απ' την παιδούλα που κοιμώταν για πάντα ανάμεσα στους πεθαμένους προγόνους της... και σε λίγο δεν έμεινε πια άλλο ίχνος της έκτος από ένα μεγάλο σωρό λουλουδιών, λουλουδιών που ανανεωνόντουσαν αδιάκοπα και που τα στόλιζαν σαν δροσιά άγνά δάκρυα...

Έκει, ή δυστυχής και τόσο δοκιμασμένη μαρκησία Υ. θώνη — Αίμ ντε Μονφόρ γνώρισε καλλίτερα κι' αγάπησε ακόμη περισσότερο την εξάδισα και γοητευτική ψυχή της αγγελικής Ρίτας, που το φτερό του θανάτου την άγγιξε κι' αυτή μια στιγμή, μέσα στον παροξυσμό του πόνου της για τον θάνατο της φίλης της, της πολυαγαπημένης της αδελφής.

Η μαρκησία της παραστάθηκε σαν μητέρα, την περιποιήθηκε και την παρηγόρησε, αυτή, ή άπαρηγόρητη μητέρα — ενώ συγχρόνως της έκρυβε την αλήθεια σχετικά με τους γονείς της και προσπαθούσε να την κάνει να τους ξεχάσει, πράγμα αδύνατον!...

Η Ρίτα νόμιζε πως κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να μιλήσει για αυτό στον πύργο... και σάπασε, φοβισμένη απ' αυτό το μυστήριο. Έκεί πολύν καιρό, περίμενε είδησεις απ' το Παρίσι... Μά τίποτε!...

Του κάκου έλαμπε...

— Ο μπαμπάς σου κ' ή μαμά σου έφυγαν σε ταξίδι, αυτό μόνο της είχε πη ή μαρκησία.

Χίλιες δυό σκέψεις περνούσαν από το μυαλό της. Η οικογένειά της ήξερε θέματα που θοισκόταν.

Τότε γιατί αυτή ή φίλη αυτή ή εγκατάλειψε; Μπορεί το έκαναν αυτό για το μέλλον της, για το άρτιό της;

Η μήπως αυτό το ταξίδι για το οποίο της είχε μιλήσει ή μαρκησία Αίμ ήταν το μεγάλο, το αόριστο ταξίδι, απ' το οποίο δεν άναγύριζε κανείς ποτέ πια;...

Και κάποιες τις σκέψεις αυτές, ή Ρίτα κυττάζε τα μαύρα της ρούχα... Σκεφτόταν τη Ζερμαίν, που είχε φύγει κι' αυτή... κι' έχυνε καινούργια δάκρυα σαν να σ' αθάνατον τον έαυτο της μόνη για πάντα στον κόσμο.

Μόνο... Ό! όχι!... Τί μαύρη άχαριστία ήταν αυτή!

Η μαρκησία της φερόταν με άπειρη τρυφερότητα σαν ήν καλλίτερη μητέρα.

Η μαρκησία πάλι τη γάλαξε στις άρες του σαν πολυαγαπημένη του κόρη... Ο νεαρός κόμης Ρενέ, που είχε ξαναγύρει για να συγχώσει τις σπουδές του, την άναφερε στις επιστολές του σαν να ήταν πραγματική αδελφή του.

Τί μπορούσε να επιθυμήσει περισσότερο μέσα στη θαλασσοθλάση της; Είχε βρει μία δεύτερη οικογένεια, αφού η πρώτη δεν υπήρχε πια γι' αυτή.

Κατά την διάρκεια του μεγάλου της πένθους, η μαρκησία ντ'ε Μονφόρ, — «η μαμά Αιμέ», όπως την αποκαλούσε η Ρίτα, — ζούσε σε μία αδιάκοπη αγωνία σχετικώς με τη θέση της κόρης της.

Κανένας στον πύργο δεν είχε διαβάσει εφημερίδες κατά τις ημέρες που η αμωστικότητα της Ζερμαίν ήταν για όλους η μοναδική τους έννοια. Έτσι κανείς δεν είχε δει την είδηση της κλοπής της Γραβέζης της Γαλλίας.

Το οικογενειακό όνομα της Μαργαρίτας ήταν ελάχιστα γνωστό στο οικοτροφείο των Αδελφών του Σταυρού και ο μαρκήσιος ντ'ε Μονφόρ, καθώς κι ο γυός του Ρενέ το αγνοούσαν εντελώς.

Η μαρκησία δε τώρα δεν το έπρόφερε ούτε μία φορά μπροστά τους.

Αυτό που φοβόταν περισσότερο απ' το καθετί, ήταν μήπως ο υπερήφανος μαρκήσιος μάθη μία μέρα το μοιραίο μυστικό και διώξη από τον πύργο το άθωο θύμα.

Ο μαρκήσιος είχε αρχές αυστηρές στα ζητήματα της τιμής κι επί πλέον ήταν αλύγιστος στις κοινωνικές διακρίσεις. Ήταν ήδη θαύμα το ότι ανεχόταν τη συνεχή παρουσία της Ρίτας στον πύργο, χωρίς να ζητά εξηγήσεις. Μία φορά μόνο την είχε ρωτήσει:

— Μά αυτή η μικρούλα δεν έχει πατέρα γονείς;

— Όχι φίλε μου, — του είχε απαντήσει η μαρκησία Αιμέ. Τους... έχασε!... Πέθαναν!...

— Ά, έτσι λοιπόν; Έκανε ο μαρκήσιος. Φτωχή μικρούλα!

Και, φειδωλώς πάντα στα λόγια, δεν είπε περισσότερα.

Μά αν μάθαινε μία μέρα τη φριχτή αλήθεια! Γιατί η Μαρινέτα μπορούσε να ξαναβρεθεί, να ξαναπαρουσιασθεί, να ζητήσει την κόρη της... Η μπορούσε η άστυναμία να συλλάβει τον ένοχο πατέρα μαζί με τη συνείδησή της, την άγνωστη εκείνη γυναίκα, η οποία τον είχε σπρώξει στο έγκλημα...

Τότε παρ' όλες τις προφυλάξεις, το σκάνδαλο θα ξεσπούσε. Η ντροπή θα έπεφτε απάνω στην άγνη Μαργαρίτα και σ' αυτήν την ίδια τη Μαρκησία, η οποία την είχε σχεδόν υιοθετήσει, αν και ήξερε όλη την αλήθεια...

Ο σύζυγός της θα την κατηγορούσε για τη μεγαλοψυχία της σαν να είχε κάνει έγκλημα και θα έδιωχνε την δυστυχισμένη Ρίτα...

Μά όσο περνούσε ο καιρός και δεν συνέβαινε τίποτε, τόσο η μαρκησία ανακουφίζονταν. Είχε αρχίσει πια να ελπίζει ευτυχισμένες ημέρες για την προστατευομένη της.

Η Ρίτα όμως υπέφερε πολύ για τη μυστηριώδη εξαφάνιση των γονέων της. Δεν έλεγε τίποτε μά η μαρκησία τα μάντευε όλα... Καταλάβαινε πως η αμωστικότητα για την τύχη τους θασάνιζε την μικρούλα περισσότερο απ' ό,τι θα τη θασάνιζε η αλήθεια, οποιαδήποτε κι αν ήταν...

Γι' αυτό μία μέρα, η μαρκησία, παίρνοντας πια την απόφασή της, της είπε:

— Παιδί μου, κάνε κουράγιο... Υπάρχουν πολλές δοκιμασίες στη ζωή... Σού εixa πη τις άλλες ότι οι γονείς σου είχαν φύγει σε ταξίδι κι' ότι δεν ήξερε κανείς τίποτε...

— Ω! λυπηθήτε με, κυρία!... Λυπηθήτε με, μαμά Αιμέ!... τη διέκοψε ικετευτικά η Ρίτα, ένωνοντας τα χέρια της. Πέστε τα μου όλα... Γιατί έφυγαν;

— Γιατί; Τό άγνοω κι' εγώ... Ίσως πήγαν να δοκιμάσουν την τύχη τους σε χώρες μακρινές. Μά η παρατεταμένη σιωπή τους μ' άνησχε!... με κάνει να φοβάμαι κάποιο θανάσιμο δυστύχημα... Ποιός ξέρει αν δεν χάθηκαν σε κάποια καταστροφή... σε κάποιο ναυάγιο;

— Θεέ μου! Θεέ μου!... Γι' αυτό λοιπόν δεν μου μιλάτε πια για τη μητερούλα μου και τον πατερούλη μου;

— Πρέπει να προσέχεσαι γι' αυτούς, παιδί μου... και να ζής εδώ, όπου όλος ο κόσμος σ' αγαπά...

Η Ρίτα έκλαψε πολύ καιρό τους λατρευτούς χαμένους γονείς της κι' επί ένα ολόκληρο χρόνο δεν έβγαλε τα μαύρα από πάνω της.

Έπειτα, καθώς η εποχές διαδεχόντουσαν τις εποχές, ένα γλυκό χαμόγελο φάνηκε πάλι στα τριανταφυλλένια χείλη της.

Η Ρίτα είχε τώρα μία γκουβερνάντα αφωσιωμένη, μία χήρα κυρία που την έλεγαν Ρενουάρ κοντά στην οποία συμπλήρωνε την μόρφωσή της που τόσο λαμπρά την είχε

αρχίσει στο οικοτροφείο του Σταυρού.

Ο νεαρός κόμης Ρενέ που εν τώ μεταξύ είχε γρήγορα από τη Στρατιωτική Σχολή και είχε γίνει ένας από τους λαμπρότερους αξιωματικούς του πυροβολικού, είχε γίνει κι' αυτός καθηγητής της «μικρούλας εξαδέλφου του, όπως το άρεσε ν' αποκαλή την ξανθή Ρίτα.

Μά στην επιστροφή του από μία μακρά έκστραση, όπου είχε κερδίσει τον πολεμικό σταυρό, πρόσεξε ξαφνα ότι η μικρή εξαδέλφη του είχε γίνει μία υπέροχη νέα, μία ιδέωδης πυργοδόποινα για το μέλλον, η πιο όμορφη νεράϊδα του τόπου.

Αμέσως τότε αισθάνθηκε γι' αυτή έναν έρωτα κεραυνό... Και από τη στιγμή εκείνη δεν το χωρούσε στο μυαλό, ότι μπορούσε μία οποιαδήποτε άλλη γυναίκα, εκτός από τη Ρίτα, να γίνει σύζυγός του... Ούτε έμμεσα έβλεπε μπροστά του, ούτε τίποτε... Είναι αλήθεια πως η Ρίτα ήταν ακόμα πολύ νέα... Θά περίμενε λοιπόν κι' εν τώ μεταξύ θα την περιέβαλλε με όλη του την τρυφερότητα για να ζυπνήση και την δική της αγάπη και να γίνει άξιος της.

«Άλλοτε, προς...» Άλλω της μητέρας του, έλεγε ότι ένας στρατιωτικός δεν πρέπει να παντρεύεται... Γι' αυτό, η κατάλληλη ήταν γενική, όταν ξαφνα υπέβαλε την παραίτησή του από αξιωματικός.

Η στρατιωτική σταδιοδρομία δεν τον ενδιέφερε πια σε καίριο εφάρμο. Ο' αφοσιωνόταν στη μηχανική, την οποία είχε σπουδάσει ιδιαιτέρως, και θα έκανε διάφορες έρευνες. Μιλούσε επίσης και για μεγάλη έφευρεση που είχε στο μυαλό του και που θα την πραγματοποιούσε τώρα. «Οι» αυτά μπορεί να ήταν αληθινά, μά ήταν και πράξεις.

Στην πραγματικότητα όμως η έκθαμβωτική, η συναρπαστική ωμορφιά της Ρίτας είχε κάνει αυτό το θαύμα. Κι' έπειδή όλοι ήξεραν τον αμετάπειστο χαρακτήρα του Ρενέ ντ'ε Μονφόρ, κανένας δεν προσπάθησε να τον κάνει ν' αποκαλέσει την απόφασή του.

Ο γέρο μαρκήσιος, αφού επί πολύ καιρό έμεινε απραγματούμενος στον πύργο, είχε ξαναρχίσει την παλιά του κοινωνική ζωή. Τό Παρίσι τον άπορροφούσε εξ ολοκλήρου. Είχε πάθος με τις κοούρες και με τα μοντέρνα σπορ. Είχε μάλιστα αγοράσει ένα σταύλο και δοκιμάζε την τύχη του.

Ο Ρενέ επήγαινε κι' αυτός κάθε τόσο στο Παρίσι, με τον περισσότερο καιρό τον περνούσε στη Βρετανία, κοντά στην μητέρα του και... στη Ρίτα.

Ούτε η μία, ούτε η άλλη είχαν την παραμικρή ιδέα των σχεδίων του νεαρού κόμητος, μά κι' η δού των ελπίσεων.

Έξαφνα όμως ένα άπρόοπτο γεγονός ήρθε να εξαθλίωση η μάλλον να μεπιδέψη τα πράγματα. Ο μαρκήσιος προσκαλούσε πάντοτε πολυαριθμούς φίλους του στον πύργο για την περίοδο του κυνηγιού.

Εκείνον τον χρόνο είχε φέρει μαζί του έναν περίφημο φιλαθλο άριστοκράτη, τον νεαρό λόρδο Κλάρενς, το όποιου τα άλογα είχαν κερδίσει διαδοχικά τό Ντέρμπυ του Λονδίνου και τό Γκράν - Πρί του Παρισιού.

Στό αντίκρουσμα της Ρίτας, τα γκριζά, ψυχρά και σκληρά μάτια του Άγγλου έλαμψαν άμέσως μ' ένα πόθο κατακτήσεως.

Αμέσως άρχισε να την πολιορκή και να ζητά πληροφορίες από τους γνωστούς του για την καταγωγή της και την περιουσία της.

Τού άπάντησαν ότι ήταν μία μικρανεψιά της μαρκησίας που η πυργοδόποινα την λάτρευε σαν κόρη της και που άσφαλώς θα την προίκιζε ήγεμονικά.

Καθ' όλο τό διάστημα που ο νεαρός λόρδος έμεινε στον πύργο, η Ρίτα ήταν άναγκασμένη να ύφισταται τις έννευκές έρωτοτροπίες του και να αισθάνεται διαρκώς καρφωμένη επάνω της την άτσάλενα ματιά του.

Ο Ρενέ ντ'ε Μονφόρ δεν άργησε ν' αντιληφθεί τις ανούθες του λόρδου Κλάρενς κι' άμέσως έσύνησε μέσα του μία ζηλοτυπία τόσο μεγάλη, ώστε μόνο με τον έρωτά του τό μπορούσε να συγκριθεί.

Τότε δεν δίτασε πια. Πήγε και βρήκε τη Μαργαρίτα και της είπε με όλη τη φλόγα και την όρμη της νεότητός του και του χαρακτήρος του:

— Μικρούλα εξαδέλφη, πρέπει να σοο μιλήσω σοβαρά... πολύ σοβαρά... Έπρεπε μάλιστα να σοο εixa μιλήσει από καιρό...

Οι δύο νέοι σπекόντουσαν στην είσοδο ενός κομφο περιπτερού του πάρκου, όπου συνήθιζε να περνά τις περι-

ότερες ώρες της ή Ρίτα.

— Τι συμβαίνει λοιπόν, ωραία μου εξαδέλφε; τον ρώτησε ή νέα χαμογελώντας.

— Συμβαίνει... συμβαίνει... ότι αυτός ο Κλάρενς δεν σ' αφήνει ούτε στιγμή απ' τα μάτια του, σε στριφογυρίζει όλοένα... και ζηλεύει τρομερά!

— Ζηλεύεις, εσύ; Είναι δυνατόν; Μά γιατί;

— Γιατί; φώναξε ο Ρενέ με πόνο. Ρωτάς τό γιατί;...

Μά γιατί θα ήθελα να κρατήσω για τον έαυτό μου κάθε τι που είναι δικό σου, δάκρυα ή χαμόγελα, θλιψεις και χαρές, μαλώματα και χάδια... τό άρωμά σου... την ποίση σου... Όλα!... Γιατί; Μά γιατί δεν ζω πια παρά μόνο για σένα... τρελλός από έλπίδα... μεθυσμένος από εύτυχία ή άπελπισία, ανάλογα προς τό καρπία σου... γιατί σ' αγαπώ και σε λατρεύω... ώ ξανθή μου κι' ολόφωτη Ρίτα!

— Μ' αγαπάς, Ρενέ; τραύλισε με φωνή τρεμάμενη ή νέα. Έλεες ότι μ' αγαπάς;

— Τό ελπ... και τ' όρκίζομαι... Κι' εσύ, Ρίτα;

— Τι έρώτησις! άπάντησε εκείνη.

Μά τό γλυκά μάτια της Ρίτας φαίνόντουσαν να λένε: «Πώς μπορείς ν' άμφιβάλλης για την αγάπη μου;»

Αμέσως όμως σκέφθηκε ποιά ήταν και ποιός ήταν εκείνος που της μιλούσε έτσι και πρόσθεσε:

— Θεέ μου!... Μά πώς είναι δυνατόν να ύψώσω τό μάτια μου ως σένα μέσα σ' αυτό τό σπίτι, όπου ή μητέρα σου με περιμάζεψε... Σκέψου ότι δεν άνήκω στην ίδια κοινωνική τάξη με σένα... ότι δεν είμαι τίποτε... ότι δεν έχω τίποτε... ό τι όλα μ'ας χωρίζουν...

— Τι λες, Ρίτα;... Έχεις την ωμορφιά και την κάλωση ενός άγγελου... Ποιά καλύτερη προίκα μπορεί να ύπάρξη;...

Η μητέρα μου σ' έχει κάνει παιδί της. Χρειάζεται τάχα άλλος τίτλος ευγενείας απ' αυτόν;... Ό! προς Θεού, Ρίτα, άπάντησε μου...

— Δεν μπορώ να σοο άπαντήσω τίποτε. Πρέπει ν' άπευθυνθής στην άγία μητέρα σου και αυτή θα σοο άπαντήσει αντί για μένα.

— Και αν προφέρη τη μεγάλη, τη θεία λέξη που περιμένω, που έλπίζω, που λαχταρώ;

— Τότε θα την ύπακούσω με την πιο άγνη χαρά. Μά είν' άδύνατον αυτό... θα ήταν μία εύτυχία, παραπολύ μεγάλη...

— Ό! εύχαριστώ, Ρίτα, ξέρω την καρδιά της μητέρας μου. Ωστε δεν αγαπάς τον άλλο... αυτόν τον Κλάρενς;

— Αυτόν; διαμαρτυρήθηκε ή Ρίτα. Δεν ξέρω για ποιόν λόγο, τον φοβούμαι... Τό όλέμμα του μου παγώνει τό αίμα...

— Μη φοβάσαι... Δεν θα τον ξανασυναντήσεις πια στον δρόμο σου, ωραία μου, άγγελική μου Ρίτα...

Τό ξανθό κεφάλι της νέας είχε γείρει στον ώμο του, σαν να αισθανόταν την άνάγκη της προστασίας του.

Ο Ρενέ τό άγκάλιασε κι' άπόθεσε στο μέτωπό της τό πιο άγνό, τό πιο τρυφερό έρωτικό φίλημα.

Έπειτα την άφησε λέγοντάς της:

— Ω ρεβουάρ σε λίγο, λατρευτή μου Ρίτα.

Ο Ρενέ ώρμησε έξω από τό περίπτερο τρέχοντας προς τον πύργο, χωρίς να ξέρη πια πού βρισκόταν, ούτε τί θα έκανε...

Ήταν ευτυχισμένος... Ήταν τρελλός... Νόμιζε πως είχε φτερά... ή καρδιά του χτυπούσε μέσα στο στήθος του με όλη της τη δύναμη κι' έτρεχε, έτρεχε, πετούσε...

Έξαφνα, έβγαλε μία κραυγή μανίας: ο λόρδος Κλάρενς βρισκόταν στην ίδια δειδροστοιχία που άκολουθούσε κι' αυτός και φαίνόταν σαν να προσπαθούσε να κρυφτεί.

Ο κόμης Ρενέ ντ'ε Μονφόρ, με δυο πηδήματα, βρέθηκε μπροστά του.

— Διάβολε! φώναξε χλωμός από όργη. Συνηθίζετε λοιπόν να κατασκοπεύετε τον κόσμο και να κρυφακείτε πίσω από τις πόρτες;

— Όχι, κύριε, άπάντησε ο Άγγλος, χλωμαίζοντας κι' εκείνος, — αν και δεν φαντάζομαι να τό λέτε αυτό σε μένα...

— Σε σ'ας τό λέω, μιλόρδε... και, μία πού μου δίνεται ή ευκαιρία, έχω και κάτι άλλο να σε πώ...

— Είναι περιττόν, κόμη... Όσα μεύ είπατε, φτάουν...

— Δεν είναι όμως αυτή κ' ή δική μου γνώμη... Πρέπει να μάθετε ότι ή έρωτοτροπία σας ένοχλούν την εξαδέλφη μου κι' ότι πρέπει να τελειώσουν πια...

— Ούτε οί θεοί της γονείς, ούτε αυτή ή ίδια μου είπαν ποτέ τέτοιο πράγμα.

— Σ'ας τό λέω εγώ, μιλόρδε...

— Πολύ καλά. Μά με ποιό δικαίωμα, σ'ας παρακαλώ;

— Με τό δικαίωμα του συγγενούς... του μνηστήρος... Είναι άρκετό!

— Θα σκεφθώ σχετικώς, κόμη, όπως έπίσης θα σκεφθώ για τον περιεργον τρόπο με τον όποίο φέρεστε στους καλεσμένους του μαρκησιού πατέρα σας...

— Είμαι στην διάθεσί σας, μιλόρδε...

Και ο Ρενέ ντ'ε Μονφόρ γύρισε τη ράχι στον άπαθή Κλάρενς... Ήταν, κατά έάθος, δυσαρεστημένος με τον έαυτό του. Αυτή ή φιλονεικία μ' ένα φιλοξενοούμενο του πατέρα του, που είχε φερθή άψογα ως τότε του φαίνόταν πολύ άστοχη.

Μά ή ζήλεια τον είχε κάνει να ξεχάση κάθε κανόνα συμπεριφοράς, κι' αυτήν την στοιχειώδη φρόνησι καν, αφού είχε πη πως ήταν μνηστήρ της Ρίτας, χωρίς ακόμα να έχη την συγκατάθεση των γονέων του.

«Τό συμπέρασμα όλων αυτών — είπε μέσα του — είναι ότι ο Κλάρενς θα μου στείλη τους υατούράς του. Άν είναι έτσι, θα υπομαγχήσουμε και δικά θα πάνε περίφημα. Εκτός... έπειδή ή μονομαχία δεν άρρέσουν στους Άγγλους, προτίμηση να παραπονηθώ στον πατέρα μου, ο όποιος θα θελήση να με δάλη να τό ζητήσω συγγνώμην... Ό! αυτό δεν θα γίνη ποτέ!...

Κι' έξακολούθησε τον δρόμο του προς τον πύργο, όπου — πριν από μία ώρα και πλέον — ο πατέρας του κι' ή μητέρα του είχαν μία μεγάλη συζήτηση.

VII

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥ

Έκείνο τό πρωί, ή μαρκησία Ύδωνη-Αιμέ ντ'ε Μονφόρ είχε αισθανθώ την πιο ζοφή συγκίνηση της ζωής της, της τόσο γαλήνιας και άποτραγμένης από τότε που είχε πεθάνει ή Ζερμαίν.

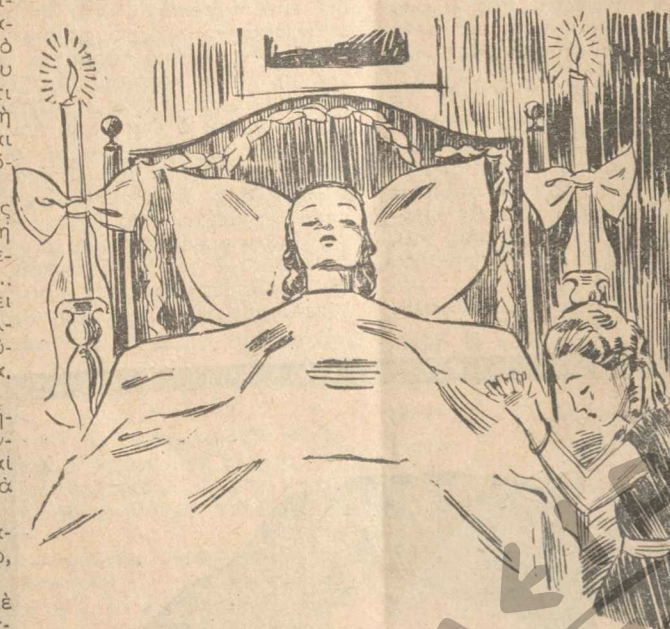
Ο σύζυγός της της είχε ζητήσει, μία ιδιαίτερη συνουμία για ένα ζήτημα πολύ σοβαρό και έπείγον.

Μόλις άκουσε τό πρόταλόγια του, άρχισε να τρέμη και να φοβάται την άναπόφευκτη καταστροφή που θα συνέτριβε όση εύτυχία της άπόμεινε ακόμα.

— Αιμέ, — της είπε ο γέρο μαρκήσιος. Ζάν ντ'ε Μονφόρ, — εixa πάντοτε την πιο άπολυτή έμπιστοσύνη στη φρονιμάδα σας και μολογώ, είμαι σύζυγός σου... πολύ ήλικιωμένος από σένα άλλοιμονό!... ούτε διαταγές σοο έώσα ποτέ, ούτε λογαριασμούς σοο ζητήσα. Είναι αλήθεια, μαρκησία:

— Είναι ή καθαρή αλήθεια, φίλε μου... και σ' εύχαριστώ...

(Άκολουθεί)

Η Μαργαρίτα ήταν γονατισμένη και προσευχόταν.

I ΩΣ ΕΓΓΡΑΦΗ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΓΚΡΑΝΤΕ

ΠΟΙΟΣ δέν ξέρει τὸ περίφημο ρομάντο τοῦ Ὀνορέ ντε Μάλζακ, τὴν «Εὐγενία Γκραντέ», ποὺ εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ καλὺτερα ἔργα τοῦ διασημοῦ μυθιστοριογράφου — ἀληθινὸ διαμάντι μέσ' στὴν παγκόσμια λογοτεχνία; Τὸ ἔργο αὐτό, μεταφρασμένο καὶ στὰ ἐλληνικά, μᾶς δίνει ἀναγλυφὰ ἀνθρώπινους τύπους αἰώνιους. Τὴν ἥρωίδα τοῦ, τὴ γλυκεῖα Εὐγενία, τὴ ρωμαντική κοπέλλα, ποὺ θυσιάζει τὰ πάντα στὸν πρῶτο τῆς ἐρωτα, τὸν πατέρα τῆς, τὸν μπάριμπα-Γκραντέ, ἕναν τρομερὸ γερο-φιλάργυρο, ποὺ παρόμοιους τύπους, ὅστερ' ἀπ' τὸν Ἀρπαγκὸν τοῦ Μολλιέρου, λίγοις ἔχει νὰ δείξῃ ἡ παγκόσμια φιλολογία...

Ἀκριβῶς, λοιπὸν γι' αὐτὸν τὸν μοναδικὸν τύπο, θρῖσκουμε ἓνα ντοκουμέντο φιλολογικὸ, ποὺ μᾶς πείθει πὼς δέν εἶνε δημιούργημα τῆς φαντασίας τοῦ Μπαλζάκ, ἀλλὰ ὅτι ὁ διάσημος μυθιστοριογράφος τὸν εἶχε γνωρίσει στὴν πραγματικότητα. Πραγματικά, ἓνας παλιὸς κάτοικος τοῦ Σωμῦρ—τοῦ χωριοῦ ὅπου ἐκτυλίσσεται τὸ ρομάντο— ὁ δὲ Ντενὶ Μπουσάρ, ποὺ γνώρισε τὸν Μπαλζάκ στὸ Λυκτεῖο τῆς Βαντόμ κατὰ τὸ 1810, ἀγαποῦσε νὰ διηγητῇ, κατὰ τὸ 1865, πὼς εἶχε δώσει στὸν μεγάλο μυθιστοριογράφο τὴν εὐκαιρία νὰ συναντήσῃ τὸν παράξενο τύπο, ποὺ ἔγινεν ἀργότερα τὸ μοντέλλο τοῦ μπάριμπα-Γκραντέ.

«Υπῆρχε στὸ Σωμῦρ, κατὰ τὸ 1830, ἔλεγε δὲ Μπουσάρ, ἓνας περίεργος ἄνθρωπος, ποὺ λεγότανε μπάριμπα-Νιβελῶ! Εἶχε μυθώδη πλοῦτη, ἀλλὰ καὶ μιά τέτοια φιλαργυρία, ποὺ ἐνέπνεε τὸν τρόμο. Διηγόντουσαν ἀπίστευτα πράγματα γιὰ τὴν ἀπληστία τοῦ καὶ ἡ φήμη τοῦ ἀπλωνόταν ἀπὸ τὸ πατρικὸ τῆς τραπέζης, καὶ ἔπαιρνε μαζὺ τῆς μερικές προμήθειες γιὰ τὴ μητέρα τῆς, ποὺ δέν τολμοῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τρομερὸ τύραννο, τὸν ἀντρα τῆς.

«Ἐγὼ εἶχα διατηρήσει σχέσεις μετὰ τὸν Μπαλζάκ, ποὺ εἶχε κάνει πλέον καριέρα στὴ φιλολογία, καὶ τοῦ ἔγραφα ἀρκετὰ συχνά, γιὰ νὰ τοῦ διηγηθῶ διάφορες ἱστορίες ἢ νὰ τοῦ περιγράψω τύπους τοῦ Σωμῦρ. Μοῦ ἀπαντοῦσε ὅταν εἶχε καιρὸ. Μὰ εἶνε ἀλήθεια, πὼς εἶχε καλύτερες δουλειές νὰ κάνῃ.

«Λοιπὸν, εἶχα κάποτε τὴν εὐχάριστῃ, νὰ τοῦ γνωρίσω τὸν μπάριμπα-Νιβελῶ. Κι' ἔκτοτε κάθε φορὰ ποῦ ὁ γερο-φιλάργυρος ἔκανε κάτι τι καινούργιο, δέν παρέλειπα νὰ τοῦ τὸ γράψω. Πρὸς ἔκπληξιν ὁ Μπαλζάκ δέν φαινόταν πὼς εὕρισκε μεγάλο ἐνδιαφέρον στὶς ἱστορίες μου καὶ ἄρχισα ν' ἀναρωτιέμαι μήπως μ' ἔπαιρνε γιὰ κανέναν ἐνοχλητικὸν... ὅταν, ἓνα ὥρατο βράδυ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1831, παρουσιάστηκε μπροστά μου, χωρὶς νὰ μ' ἔχη προειδοποιήσει

(Μία ἀλλόκοτη κι' ἀνατριχιαστικὴ ἱστορία)

γιὰ τὴν ἀφίξι τοῦ, καὶ μοῦ εἶπεν ἀπλούστατα:

— «Ἐρχομαι νὰ δῶ τὸν τύπο σου!

«Φαντάζεστε μετὰ πόση χαρὰ, ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ, δεχτήκαμε τὸν Μπαλζάκ στὸ μικρὸ σπιτάκι μας τῆς πλατείας Μπιλάνζ. Ἦμουν ἔτοιμος νὰ τὸ καυχήθω σ' ὅλο τὸ Σωμῦρ! Μὰ ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὸν ἀφίξι τοῦ καὶ μετὰ παρακάλεσε νὰ τὸν ἀποστῶ στὸν μπάριμπα-Νιβελῶ σὺν ἑμπερὸ δημοτικῶν, ποὺ ζητοῦσε ἓναν ἀντιπρόσωπο στὴν ἐπαρχία μας.

«Τὴν ἐπομένη καλέσαμε τοὺς Νιβελῶ σὲ γεῦμα. Ὁ γερο-φιλάργυρος ἦρθε μόνος μετὰ τὴν κόρη τοῦ. Ἡ κυρία Νιβελῶ ἦτανε πολὺ ἀρρωστή: ἡ δυστυχισμένη γυναίκα, ποὺ δέν εἶχε ποτὲ παραπονεθῇ γιὰ τίποτα, πέθανε ἀπὸ λύπη—καὶ ὡς κ' ἀπὸ τὶς στερήσεις. Μὰ ὁ φιλάργυρος δέν ὑπόφερε ν' ἀντισταθῇ στὴν ἐπιθυμία νὰ οἰκονομήσῃ τοὺς γεύματα, καὶ εἶχε πάρει μαζὺ τοῦ τὴν κόρη τοῦ.

«Σ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ γεύματος, ἡ δεσποινὶς Νιβελῶ, ποὺ δέν σκεφτόταν ἄλλο ἀπὸ τὴ θνησκουσα μητέρα τῆς, δέν εἶπε παραπάνω ἀπὸ δέκα λέξεις. Ὁ Μπαλζάκ, ποὺ τὸν εἶχα συστήσει μετὰ τὸ ψευδώνυμο Μορέλ, δέν τὴν ἀφῆκε οὔτε στιγμή ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ. Ἐν τούτοις εἶχε ἀρπάξει καὶ μετὰ τὸν φιλάργυρο μιά συνομιλία γιὰ συμπερόντα καὶ ὑποθέσεις, ποὺ ἔκανε τὸν Νιβελῶ νὰ παθαίνει. Ἦσαν ἐχρησιμοποιεμένοι ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Καὶ ὁ Μπαλζάκ ἔφερε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ μετέοιαν ἐπιτηδεύοντος, ὥστε ὁ μπάριμπα-Νιβελῶ μοῦ εἶπε ὅταν ἔφευγε:

— Αὐτὸς ὁ Μορέλ εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους βαυμιστοὺς ἐπιχειρηματίας, ποὺ ἔχω ποτὲ συναντήσῃ.

«Ὅταν μέινουμε μόνον, ὁ Μπαλζάκ ἀφῆκεν ἐλεύθερα τὸν ἐνθουσιασμό του νὰ ξεσπάσῃ.

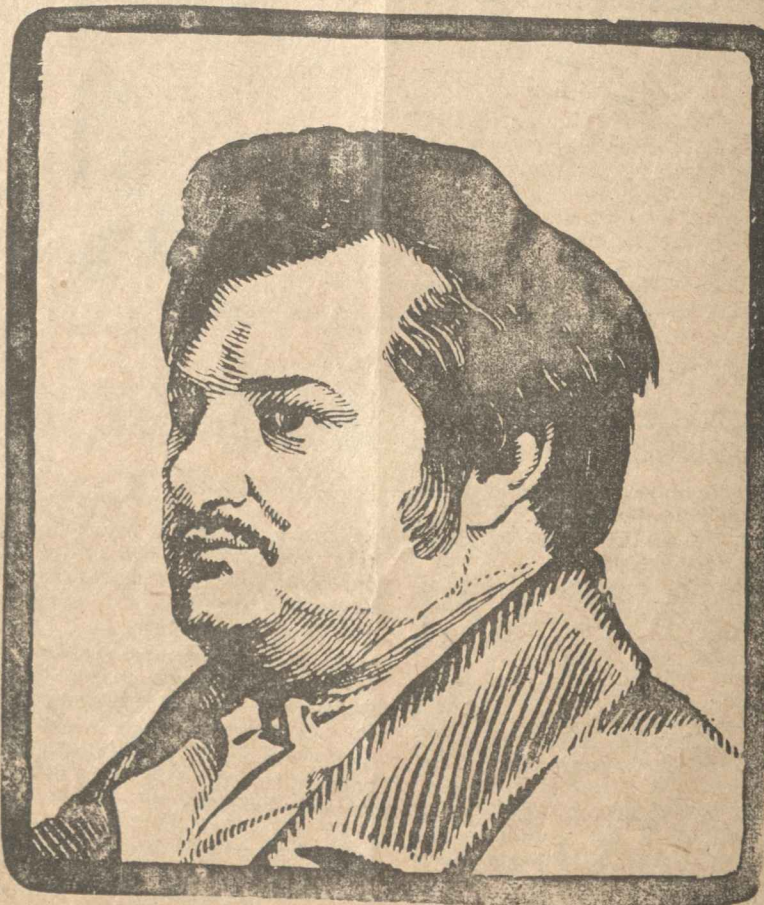
— Ξεπερνᾷ ὅλες τὶς ἐλπίδες, φώναζεν εὐθυσ. Ὑπελόγιζα νὰ φύγω αὐρὸ. Μὰ θὰ δεχθῶ νὰ με φιλοξενή-

σετε μιάν ὀλόκληρη ἑβδομάδα. Ἡ κ. Νιβελῶ ὑπορεῖ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ μὴ μέρα στὴν ἄλλη... Κι' ἔχω τὴ γνώμη πὼς θὰ συμβῇ κάτι τὸ ἐξαιρετικόν.

«Ὁ Μπαλζάκ δέν γελῶτανε καθόλου. Ἡ κ. Νιβελῶ πέθανε σὲ τρεῖς μέρες καὶ ὁ θάνατός τῆς, πραγματικά, ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ γίνῃ κάτι, διχῶς προηγουμένον.

«Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα εἶχε σθῆσι σιγά-σιγά. Εἶχε διατηρήσει τὶς αἰσθησεις τῆς ὥς τὴν τελευταία στιγμή, καὶ μπροστὰ στὸν παππᾶ, ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ τὴ μεταλάβῃ, στὸν ἀνδρᾶ τῆς, στὴν κόρη τῆς, καὶ στοὺς συγκεντρωμένους γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς συγγενεῖς, εἶχε ἐκφράσει τὴν ρητὴ ἐπιθυμία νὰ παθῇ στὴ Νάντη, τὴν γενέθλια πόλιν τῆς, στὸ μνημεῖο ὅπου ἀναπαύοντοσαν ὁ πατέρας τῆς κ' ἡ μητέρα τῆς...

«Ὁ Νιβελῶ κράτησε μετὰ κόπο, τὸν θυμὸ τοῦ. Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τοῦ φαινότανε σὰν ἓνα εἶδος μεταθανάτιας ἐκδίκησης! Ἡ μεταφορὰ τοῦ πτώματος μετὰ ταχυδρομικὴν ἀίμα, θὰ τοῦ στοίχιζε, καθὼς ἔλεγε, τὰ «μαλλιά» τῆς κεφαλῆς τοῦ...» Γιατί, ἐκεῖνη τὴν

Ὁ Ὀνὸριος Μπαλζάκ

ΤΑ ΒΛΑΜΙΚΑ
ΣΤΟΝ ΑΓΓΕΛΗ

Ἄπ' τοῦ Ἀράπη τὸν τεκέ
ἔγνιεται ὁ Μίλτος νέτα - σκέ...
τοῦ σαχλαμά... τοῦ Ἀγγελῆ
ἀπ' τὴν ἀνά... κι' ἀπ' τὴν καλή...

Τί νὰ σοῦ πῶ, μωρ' Ἀγγελῆ
με φοβόσασε... πολὺ...

Γὰ λόγια σου, ποὺ διάβασα στὸ... παρελθὸ «Μπουκέτο»,
τί με τὴν φόρα ποῦχες πάλι...
εἶπα νὰ πάω στὸν... παπᾶ...

Νὰ λάθω τὴν... Μετάληψις 'τί δέν θὰ ζήσω φέτο!

Ἐλαχε κι' ἔγιν' ὁ σεισμός
(... ὄρυγμός ἀπόψε καὶ τριγμός!...)

καὶ εἶπα πὼς γιὰ μιά στιγμὴ ὁ κόσμος θὰ χαλάσῃ...
— Σάν εἶδα ὡς τὸν Ὠρωπὸ!—

λέω, — ρε κόσμε πῶ! πῶ! πῶ!

Ὁ Ἀγγελῆς ἐθύμως κι' ἀλλοίμονο... στὴν πλάση!!!!

Τρέχω τοὺς τζέδες καὶ ρωτῶ,
τοὺς λέω, — μάγκες τὸ καὶ τό...

μεγάλος μάγκα φάνηκε στὸ μάγγικο στερέωμα,
καὶ νὰ προσέξετε καλὰ,
νὰ ἀμολύσετε μελά...

καὶ σφίχτε τὰ ζωνάρια σας, γιὰτ' εἴμαστε... γι' ἀραιώμα!

Μοῦ λέει ὁ ἓνας, — ρε λεμέ...

ποῖς ἄλλος μάγκα ἀπὸ μέ...

μπορεῖ στὴν πιάτσα γιὰ νὰ θγῇ, ἀφοῦ 'μαι γὼ στὴν μέση
μονάχα νὰ τὸνέ φουή...
ὅταν ρουφίω μιά μισή...

Θὰ κάνῃ ἔξη γυριστὲς κι' ἀνάσκελα θὰ πέση.

Τόμου εἶν' ἔτσι, Ἀγγελῆ

εἰς τοῦ «Μπουκέτου» τὴ σελί...

Αὐτὰ τὰ κοχλαράκια σου νὰ μὴ ξεαναδιαθῶ!

γιατί 'θὰ πιάσω τὴν ἀμφί...

καὶ θὲ νὰ σοῦρθω πὶ καὶ φί...

πέντ' ἔξη τρύπες στὸ λεπτὸ νὰ σοῦ διαβιθῶ...

Ἔτσι γιὰ ὑπερὴ βολά...

στὸ λέω, — κύτταξε καλὰ,

θυμούς, μαγγίεις, καὶ σοῦπα μοῦ... ἔγω θὰ τὰ μασήσω!

καὶ ἄσε τὰ «συστατικά»

μόν' ἄρε... κατασταλτικά...

καὶ τὴν «ξανθιά» σου φύλαξέ μὴν ἔρθω καί... τὴν ψήσω!

Ο ΜΙΛΤΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

Γιὰ τὸν τόσο ἰδιότροπο βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Γεώργιο τὸν Δ', διηγούνται τὸ ἔξης νόστιμο ἀνέκδοτο:

Μιά βραδυὰ, μετὰ τὸ δείπνο τοῦ, ὁ βασιλεὺς αἰσθάνθηκε μιά τέτοια ἀδιαθεσία, ὥστε ἐνόμισε ὅτι θρῖσκον αἱ τελευταῖες τοῦ στιγμῆς. Ἐκάλει, λοιπὸν ἐπείγοντως, τὸν ὑπουργὸ τοῦ Ροῤέρτο Πόλ, ὁ ὁποῖος κατέφθινε στὰ ἐνῆκτορα κατὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ παρουσιάστηκε ἀνίσχυρος καὶ ταρραγμένος ἀπὸ τὴν ἀσθένειά τοῦ.

— Ἀξιότιμὲ μου Πόλ, ποῦ εἶπε ὁ Γεώργιος, πολὺτιμὲ ὑπουργέ μου, ἐγκαταλείψ' σὲ σένα τὴν τύχη τῆς Ἀγγλίας. Ἐγὼ πεθαίνω... Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἄλλο... Πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ!

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ἐκεῖνος νὰ ἀρθρώσῃ λέξι, ὁ κατὰ φαντασίαν ἐτοιμασθὲν βασιλεὺς, συνεπλήρωσε μετὰ τὸ ἴδιο βλιμμένο ὄφρος:

— Ἀκούσε, ἀγαπητέ μου Πόλ! Ποῖς σοῦ ἔρραψε αὐτὸ τὸ κοστούμι; Σὲ συμβούλευε νὰ ἀλλάξῃς τὸν ραφτὴ σου...

Ὁ Ἀγγλος ὑπουργὸς κατάλαβε τότε ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ μιά τὴν συνήθισμένων παροδικῶν ψυχώσεων τοῦ καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

ἐποχή, κανέναν δέν ἀποφάσιζε νὰ ταξιδέψῃ μαζὺ μ' ἓνα πτώμα καὶ θάπρεπε νὰ νοικιάσῃ ὀλόκληρη τὴν ἄμαξα...

Ἐκτὸς τῆς διάρκειας τῆς ἡμέρας, ὁ γερο-φιλάργυρος προσπάθησε νὰ θρῖ τὸν τρόπο νὰ συμβιβασθῇ τὴν οἰκονομία μετὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς τελευταίας θελήσεως τῆς γυναίκας τοῦ, ποὺ ἦταν κιόλας γνωστὴ σ' ὀλόκληρη τὴν πόλιν, τόσον ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴν παραβλέψῃ, χωρὶς νὰ ρεζιλευθῇ στὰ μάτια τοῦ κόσμου γιὰ πάντα. Τὴ νύχτα πρόβαλε τὴν ἀξίωσιν ν' ἀγρυπνήσῃ μονάχος τοῦ κοντὰ στὴν πεθαμένη. Ἰοὺ κάκου ἡ κόρη τοῦ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ μείνῃ κι' αὐτὴ μαζὺ τοῦ. Τῆς δῆλωσε πὼς ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ ξεκουραστῇ... Ἡ δεσποινὶς Νιβελῶ δέν εἶχε ποτὲ παρακούσει οὔτις διαταγὲς τοῦ πατέρα τῆς. Τὸν ὑπάκουσε, λοιπὸν, καὶ ἀποσύρθηκε κλαίοντας.

Ἐὰν χαράματα, ὅταν γύρισε στὸ νεκρικὸ δωμάτιο, ἡ πεθαμένη εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

— Μὴν ἀνησυχῇς, κόρη μου, εἶπεν ὁ μπάριμπα-Νιβελῶ μ' ἓνα τρομερὸ χαμόγελο, ἐπωφεληθῇ καὶ μιάς εὐκαιρίας: ἡ δυστυχισμένη μητέρα σου ταξιδεύει κιόλας!

Ἡ κόρη τοῦ ἀκούγοντάς τον, σωριάστηκε λιποθυμισμένη.

Τί εἶχε συμβῇ; Ὁ πατέρας τῆς εἶχε συνεννοηθῇ μ' ἓναν ὑπάλληλο γραφείου κηδεῶν, καὶ τὸ πτώμα τῆς γυναίκας τοῦ, διπλωμένο μέσα σ' ἓνα μπαούλο, εἶχε μεταφερθῇ στὸν σταθμὸ καὶ ταξίδευε τώρα, σὺν δέμα, μαζὺ μετὰ τὶς ἄλλες ἀποσκευές.

Ὅταν ἐφθασαν στὴν Νάντη, ὅπου ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ κηδεία, τὸ πτώμα, ποὺ εἶχε πεῖα πάρει τὴν νεκρικὴ ἀκαμψία, δέν ὑπόφερε νὰ ξεαναπῇ τὴν ὀριζόντια στάσι τοῦ, κι' ἔτσι χρειάστηκε νὰ τὸ ξεανακλείσουν σ' ἓνα φέρετρο τριγωνοειδές...

Ἀλλὰ ὁ Νιβελῶ εἶχε κάνει τὴ δουλειά τοῦ. Καὶ δέν πλήρωσε, παρὰ μόνον γιὰ τὴν μεταφορὰ ἑνὸς μπαούλου.

Ὅταν ὁ Μπαλζάκ τᾶμαθεν ὀλ' αὐτὰ, ἀναπήδησε ἀπὸ τρελλὴ χαρὰ.

Εἶναι ὠραϊότατο! φώναξε... Εἶναι μεγαλειότερο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα!

Ἐλπίζω, τώρα, τοῦ εἶπα, πὼς αὐτὸ τὸ τρουαχτικὸ ἐπεισόδιον θὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ τὸ ὠραιότερο κεφάλαιο τοῦ μυθιστορήματος ποὺ σκεφτόσαστε νὰ γράψετε γι' αὐτὸν τὸν τύπο.

Ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος μετὰ χτύπησε στὸν ὄμο προσηγορευτικά:

— Ποτέ, μοῦ εἶπε, ποτέ δέν θὰ τὸ μεταχειρισθῶ αὐτό! Φτωχέ μου φίλε, δέν καταλαβαίνεις τίποτε ἀπὸ τέχνη. Ἄν τὸ ἔγραφα αὐτό, κανέναν δέν θὰ τὸ πίστευε: Δέν νὰ φανῇ νὰ εἶται ἄλθινον... κι' αὐτὸ θὰ με κατέστρεφε, φίλε μου!

Ἔτσι, ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος, συμμορφωνότανε μετὰ τὸν περίφημο ἀξίωμα τοῦ Μπουσάρ:

«Τὸ ἄλθινον ὁ μὴ μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ μὴ εἶναι ἄλθινον φανερό»

Καὶ τὸ μέλλον τὸν δικαίωσε... Κανέναν σήμερ, ἐκτός ἀπὸ μερικοὺς γέμους τοῦ Σωμῦρ, σὺν καὶ μένα, δέν θυμᾶται περὶ τὸν μπάριμπα - Νιβελῶ, ἐνῶ ὁ μπάριμπα - Γκραντέ εἶναι ἀθάνατος...

ΕΔΩ ΚΙ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΝΙΓΗΚΕ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Ὁ Ντιντερό μετὰ τὸν Ρουσσὸ περπατοῦσαν κάποτε στὸ Μομοναυό, κατὰ μῆκος μιάς μικρῆς λίμνης:

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι τρομερὰ παράξενο καὶ τὸ τοποῖο ἐξαιρετικὰ ὑποβλητικόν, εἶπε σὲ κάποια στιγμή ὁ Ρουσσώ.

— Ποῦ θρῖσκεις τὴν παραξενιά τοῦ καὶ τὴν ὑποβλητικότητά του; τὸν ρώτησε ὁ Ντιντερό.

— Δέν ξέρω, ἀλλά... τί νὰ σοῦ πῶ! Χίλιες φορές μ' ἔσπρωξε ὁ πειρασμός νὰ πῶ καὶ νὰ τεματίσω τὴ ζωὴ μου μέσα σ' αὐτὴν τὴν λίμνη. Νά, γιατί θρῖσκω ὑπεβλητικὸ τὸ μέρος, ἀποκρίθηκε ὁ Ρουσσώ.

Ὁ φίλος τοῦ τὸν κύτταξε τότε μετὰ ὄφρος εἰρωνικὸ καὶ πεζωτάτο.

— Καὶ γιατί δέν τὸ ἔκαμες; τοῦ ἀπάντησε ἀτάραχα.

Ὁ Ρουσσώ ἐκπληκτός γιὰ τὴν ἀδιαφορία, μετὰ τὴν ὅποιά τοῦ εἶπε ὁ Ντιντερό αὐτὰ τὰ λόγια, σάθηκε γιὰ λίγο σιωπηλὸς καὶ τέλος εἶπε:

— Ξέρεις... Ἐβόλα τὸ χέρι μου στὸ νερό καὶ τὸ θρῖκα πολὺ κρύο!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

Ενδύμια Σόφια

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΑΛΑΤΙΣΝΕΝΑ ΚΙ' ΑΝΑΛΑΤΑ

ΑΙΔΩΣ

— Ο Πρόεδρος στὸν κατηγορούμενο:
— "Έχεις στὸν παθητικὸ σου δεκαέ-
ξη ἐπιθεσεις καὶ δεκαεννέα θιασμούς.
— Σιγώτερα, κύριε Πρόεδρε, ὑπάρ-
χουνε καὶ κυρίες μέσα στὴν αἵθουσα!..

ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ

Δυὸ θεατρίνες μαλλώνουν. σὰ πα-
ρασκήνια ἑνὸς θεάτρου γιὰ τὴν ἡλικία
τους.

— Τί μπορεῖς νὰ πῆς, ἐσύ πού δὲν
γνώριζες ποτέ σου μητέρα! φωνάζει
ἡ πιὸ ἡλικιωμένη, κεραυνοβολώντας μὲ
μιὰ τρομερὴ ματιὰ τὴν ἄλλη.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἀποκρίνεται ἐκεί-
νη, δὲν γνώρισα ποτέ τὴ μητέρα μου...
Μὰ ποῖος ξέρει; Μπορεῖ νὰ εἰσαι σύ!

Η ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΙΑ

Ο ΦΕΟΥΔΑΡΧΗΣ (σ' ἕνα πολεμιστὴ του,
πού τραυματίστηκε στὸ χέρι). — Σὲ τιμωρῶ μὲ
ἑνὸς μηνὸς φυλάκιση, γιὰ τὴν τραυματίστηκες ἀκα-
νόνιστα... "Ἐπρεπε γιὰ τὴν ὁμοιομορφία νὰ
εἶχες τραυματισθῇ καὶ σὺ στὸ κεφάλι...

ΑΚΡΙΒΑΙ

"Ενας πλούσιος Ἀμερικανὸς ἔμπο-
ρος πῆγε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ κἀνὴ μιὰ
ἐγγείρησιν στὸ χέρι.

Ἀπευθύνθηκε σ' ἕναν διάσημο χει-
ροῦργο, πού ἀφοῦ τὸν ἀξήτασε, τοῦ
εἶπε πὼς ὑπῆρχε τρόπος ν' ἀποφύγη
τὴν ἐγγείρησιν καὶ νὰ γλυτώσῃ τὸ χέ-
ρι του.

"Αρχισε, λοιπόν, τὴ θεραπεία καὶ σὲ
λίγον καιρὸ πραγματικὰ ἔγινε ἐντε-
λὼς καλὰ. "Όταν ὁ γιατρὸς παρουσί-
ασε τὸν λογαριασμὸ του στὸν θερα-
πευμένο Ἀμερικανό, ἐκεῖνος ἔκανε ἔ-
ναν μορφασμὸ καὶ φώναξε:

— Εἶναι πολὺ ἀκριδὰ... γιὰτί, ἐπὶ
τέλους, δὲν μοῦ κόψατε τὸ χέρι!

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Στὸ τμήμα τ' ἀστυνομικὸ
πηγαίνει ἕνας πολίτης
καὶ, χαιρετώντας, σοβαρὰ
λέει στὸν ἀστυνόμο:
— "Ἦρθα καὶ χθές κι' ἀνάφερα
πὼς κάποιος λωποδύτης
τ' ὀλόχρυσο ρολοῖ μου
μοῦ ἔκλεψε στὸν δρόμο
κ' ὑπέβαλα καὶ μήνυση.

Τὴν ἀποσύρω ὁμως
γιατ' ἦρθα τὸ ρολοῖ μου
σὰν γύρισα στὸ σπίτι...

— "ὦ! εἶναι πειὰ πολὺ ἀργὰ,
— τοῦ λέει ὁ ἀστυνόμος —
γιὰτί ἀπὸ χτές ἐπιάσαμε
κιάλας τὸν λωποδύτη!..

— Καὶ ἡ γυναῖκα σου εἶναι μαζί
σου;

— Τρελλάθηκες; Ἀφοῦ ὁ γιατρός
μοῦ συνέστησε ἡσυχία καὶ ἡρεμία...

— Ἀλήθεια;

— Ναι, ἀλλὰ ἐπενέβην τότε ἐγώ, γιὰτί εἶδα ὅτι εἴσατε
σοβαρὰ πληγωμένος κι' ὅτι δὲν θὰ μπορούσατε νὰ ἐπιζή-
σετε χωρὶς τρυφερὲς φροντίδες καὶ περιποιήσεις. Παρακά-
λεσα λοιπόν τὸν ἀδελφό μου νὰ σὰς φυλακίσῃ στὸν πύργο
τοῦ Μελάν, ὁ ὁποῖος εἶναι δικὸς μου.

— Δὲν ξέρω πὼς νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τίς τόσες κα-
λωσύνης σας, ψιθύρισε ὁ Μπαθολέ.

— Θὰ καταλαβαίνετε τώρα, ἐξακολούθησε ἡ δούκισσα,
ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἀνέλαθα εὐθύνη γιὰ σὰς, ἀφοῦ τὸ
σπίτι μου θὰ σὰς χρησίμευε γιὰ φυλακὴ, εἶχα τὸ δικαίωμα
νὰ σὰς μεταχειριστῶ ὅπως μοῦ ἄρεσε... Εἶσατε εὐχαριστή-
μενος;

— Μὲ ρωτᾶτε ἂν εἶμαι εὐχαριστημένος, κυρία; ἀπάντη-
σε ὁ Μπαθολέ μὲ ὕφος θαυμάτης εὐγνωμοσύνης. Μὰ ἡ
αἰμαλώσια μου εἶναι τόσο γλυκεῖα, ὥστε δὲν ἔχω
καταλάβῃ ὅτι στερήθηκα τῆς ἐλευθερίας μου. Ἀλλὰ θὰ
μπορούσα, κυρία, νὰ μάθω...

— Σὲ τί ὀφείλεται ἡ τόση καλωσύνη μου... τὸν συμ-
πλήρωσε ἡ δούκισσα χαμογελώντας.

— Ἡ μεγαλοψυχία σας καλλίτερα.

— Ἐστω...

Ἡ δούκισσα πῆρε στὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

ΑΣΤΕΙΑ

— "Έχεις, θλέπω, ἕνα περίφημο παλ-
τό. Μπορεῖς νὰ μοῦ δώσης τὴ διευθύνσι
τοῦ ράφτη σου;

— Ναι, ἀλλὰ μὲ τὴν προπόθεσι πὼς
δὲν θὰ τοῦ δώσης ἐσύ τὴ δική μου.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ

— Πῶς; Κρατᾷς ἀντίγραφα τῶν ἐπιστολῶν
πού στέλνεις στὴ γυναῖκα σου;

— Ναι, φοβῶμαι μήπως ξεχάσω τὰ ψέματα
πού τῆς γράφω κάθε φορὰ καὶ τῆς γράφω τ'
ἀντίθετα.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Εὐγένεια...
"Ε κ ε ἰ ν η. — Σήμερα ἔχω τὰ γε-
νέθλιά μου κι' οὔτε ἕνα δῶρο, οὔτε ἕνα
ἀνθος δὲν μοῦ προσέφερες.
"Ε κ ε ἰ ν ο ς. — Γιατί νὰ σοῦ θυμίσω
ἀγάτη μου, ὅτι ἐπρόσθεσε ἀκόμα ἕνα
χρόνιο στὴ ράχη σου;

Στὴν ἐξοχή:
— Καὶ ἡ γυναῖκα σου εἶναι μαζί
σου;

— Τρελλάθηκες; Ἀφοῦ ὁ γιατρός
μοῦ συνέστησε ἡσυχία καὶ ἡρεμία...

— Ἀλήθεια;

— Ναι, ἀλλὰ ἐπενέβην τότε ἐγώ, γιὰτί εἶδα ὅτι εἴσατε
σοβαρὰ πληγωμένος κι' ὅτι δὲν θὰ μπορούσατε νὰ ἐπιζή-
σετε χωρὶς τρυφερὲς φροντίδες καὶ περιποιήσεις. Παρακά-
λεσα λοιπόν τὸν ἀδελφό μου νὰ σὰς φυλακίσῃ στὸν πύργο
τοῦ Μελάν, ὁ ὁποῖος εἶναι δικὸς μου.

— Δὲν ξέρω πὼς νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τίς τόσες κα-
λωσύνης σας, ψιθύρισε ὁ Μπαθολέ.

— Θὰ καταλαβαίνετε τώρα, ἐξακολούθησε ἡ δούκισσα,
ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἀνέλαθα εὐθύνη γιὰ σὰς, ἀφοῦ τὸ
σπίτι μου θὰ σὰς χρησίμευε γιὰ φυλακὴ, εἶχα τὸ δικαίωμα
νὰ σὰς μεταχειριστῶ ὅπως μοῦ ἄρεσε... Εἶσατε εὐχαριστή-
μενος;

— Μὲ ρωτᾶτε ἂν εἶμαι εὐχαριστημένος, κυρία; ἀπάντη-
σε ὁ Μπαθολέ μὲ ὕφος θαυμάτης εὐγνωμοσύνης. Μὰ ἡ
αἰμαλώσια μου εἶναι τόσο γλυκεῖα, ὥστε δὲν ἔχω
καταλάβῃ ὅτι στερήθηκα τῆς ἐλευθερίας μου. Ἀλλὰ θὰ
μπορούσα, κυρία, νὰ μάθω...

— Σὲ τί ὀφείλεται ἡ τόση καλωσύνη μου... τὸν συμ-
πλήρωσε ἡ δούκισσα χαμογελώντας.

— Ἡ μεγαλοψυχία σας καλλίτερα.

— Ἐστω...

Ἡ δούκισσα πῆρε στὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν
σκεφθῇτε ὅτι εἶμαι ἕνας στρατιώτης ἀφωσιωμένος στὸν
θάνατόν μου.

— Ὁ ἡθολέ πῆρε τὸν καναπέ στάσι νοηλικὴ καὶ πρό-
σθεσε:

— Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας στὸ Μπλουά;

— Ὁ Μπαθολέ χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀπάντησε
τίποτε.

— Φανήκατε τότε σκληρὸς, κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δού-
κισσα μὲ φωνὴ γλυκεῖα πού δὲν εἶχε καμμιὰ εἰρωνεία.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Εἰμαστέ ἴσοι. Ἐλάτε λοιπόν καὶ καθήστε ἐδῶ γιὰ νὰ
κουβεντιάσουμε.

Ὁ Μπαθολέ ὑπάκουσε ἔχοντας πάντα χαμηλωμένα τὰ
μάτια του.

— "ὦ! ὦ! σκέφθηκε ἡ δούκισσα, εἶναι πολὺ δειλὸς, ἐνῶ
ἄλλοτε ἦταν πολὺ τολμηρὸς... Κι' ἐνῶ ἄλλοτε μοῦ φέρθηκε
μὲ ἀδιαφορία, μοῦ δείχνει σήμερα μεγάλο σεβασμὸ... Εἶναι
τάχα ὑποκριτὴς ἢ μὲ ἀγαπάει;

Εἶναι ἀξιοσημείωτο σχετικῶς ὅτι σὲ κάθε περίστασι, ἡ
γυναῖκες παραδέχονται εὐχαρίστως ὅτι ἀγαπιούνται.

Καὶ παίρνοντας τὰ χέρια τοῦ νέου, πρόσθεσε δυνατὰ:

— Ἐλάτε, κύριε... Μήπως μνησικακῆτε ἐναντίον μου γιὰ-
τί εἶμαι δεσποφύλαξ σας;... Μὰ πρέπει νὰ μάθετε ὅτι ὁ
ἀδελφός μου, ὁ δούξ τῆς Μαγιέννης, ὁ ὁποῖος μισεῖ πολὺ
τοὺς Οὐγενότους, ἤθελε νὰ σὰς κλείσῃ σὲ κάποιο μακρινὸ
κι' ἐρημικὸ φρούριο, ὅπου θὰ πεθαίνατε ἀπὸ πλῆξι.

— Ἀλήθεια;

— Ναι, ἀλλὰ ἐπενέβην τότε ἐγώ, γιὰτί εἶδα ὅτι εἴσατε
σοβαρὰ πληγωμένος κι' ὅτι δὲν θὰ μπορούσατε νὰ ἐπιζή-
σετε χωρὶς τρυφερὲς φροντίδες καὶ περιποιήσεις. Παρακά-
λεσα λοιπόν τὸν ἀδελφό μου νὰ σὰς φυλακίσῃ στὸν πύργο
τοῦ Μελάν, ὁ ὁποῖος εἶναι δικὸς μου.

— Δὲν ξέρω πὼς νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τίς τόσες κα-
λωσύνης σας, ψιθύρισε ὁ Μπαθολέ.

— Θὰ καταλαβαίνετε τώρα, ἐξακολούθησε ἡ δούκισ

φών μου, τών έχθρων τής ράτσας μου... και τολμάς να τὸ λές ;...

Καὶ ἡ δούκισσα σηκώθηκε μανιασμένη, τρομερή, με τὰ μάτια κατακόκκινα σὰν ἔχιδνα τὴν ὁποία πάτησε ἀπρόσχετος διαβάτης. Κατόπιν χτύπησε δυνατὰ ἕνα κουδούνι καὶ ἀμέσως παρουσιάστηκε ὁ κόμης ντ' Ὁσέλ, ὁ φρούραρχος τοῦ πύργου.

— Ἀνοίχτε τὴ μυστικὴ πόρτα ! τοῦ εἶπε δείχνοντάς του μιά γωνία τοῦ δωματίου.

Ὁ κόμης πῆσε ἕνα ἐλατήριο κ' ἕνα κομμάτι τοῦ τοίχου ὑπεχώρησε, ἀφήνοντας νὰ φανῇ ἡ εἰσόδος μιάς σκοτεινῆς καὶ θρωμερῆς φυλακῆς ποὺ ἀποτελοῦσε τελεία ἀντίθεση με τὸ φωτεινὸ κ' εὐωδιασμένο μπουντουάρ.

Ἡ δούκισσα ἔκλεισε ἐκεῖ μέσα τὸν Μπαβολέ, καὶ ἐξανάκλεισε τὴν πόρτα πίσω του, λέγοντας:

— Ἀγαπᾷς τὴ Μαργαρίτα ;... Λοιπόν, δὲν θὰ μπορέσης νὰ τῆς τὸ πῆς ποτέ!...

Ἡ φυλακὴ τοῦ Μπαβολέ ἦταν ἐλεεινὴ. Ἐνα καγκελλόφρακτο παραθύρακι ἀφῆνε νὰ μπαίνει μέσα λίγο θάμπος φῶς, οἱ τοίχοι ἦσαν ὑγροὶ καὶ τὸ ἔδαφος λασπωμένο.

Ἐνα κούτσουρο χρησίμευε γιὰ κάθισμα, λίγο ἄχυρο σὲ μιά γωνία γιὰ στῶμα κ' ἕνα πῆλινο ἀγγεῖο με θολὸ νερὸ συμπλήρωνε τὴν ἐπίπλωσι τοῦ δωματίου.

Ὁ Μπαβολέ χρειάστηκε λίγες στιγμὲς γιὰ νὰ συνηθίσουν τὰ μάτια του στὸ σκότος καὶ ν' ἀντιληφθῇ αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες. Ἐπειτα κάθισε ἐπάνω στὸ κούτσουρο καὶ εἶπε φιλοσοφικά:

«Μπαβολέ, ὠραίε μου φίλε, ὁ ἔρωσ σὲ παρέσυρε πάντοτε στὴν καταστροφή. Ἀγαποῦσες τὴν βασιλίτσα Μαργαρίτα, τὴν σύζυγο τοῦ κυρίου σου, πράγμα ἐξαιρετικὰ δυσάρεστο καὶ θλιβερό γιὰ σένα, γιατί εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ μὴ τὴν ἀγαποῦσες καθόλου... Ἀλλά νά! ἐπειδὴ ἀγαπᾷς μιά μόνο γυναῖκα καὶ κοροϊδεύεις ἀλύπητα τὶς ἄλλες, ὅλες ἡ ὑπόλοιπες σ' ἀγαποῦν... Ἡ Πέπα σ' ἀγαποῦσε, ἡ Σενιορίτα σ' ἀγαποῦσε καὶ ἡ δούκισσα Μονπανσιέ σ' ἀγαπᾷ... Κοροϊδεύεις τὸν ἔρωτα τῆς Πέπας καὶ τῆς Σενιορίτας καὶ ἡ δυστυχισμένης ἐπνιζαν τὸν πόνο τους στοὺς στεναγμούς τους καὶ τὰ δάκρυά τους. Τὸ πρᾶγμα ὅμως διαφέρει γιὰ τὴ δούκισσα Μονπανσιέ. Αὐτὴ θὰ σὲ κρεμάσῃ τουλάχιστον γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῇ ἐκτός ἀν προτιμᾷ νὰ σ' ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃς τῆς πείνας...»

Μετά τὴ φιλοσοφικὴ αὐτὴ σκέψι, ὁ Μπαβολέ ξεπλώθηκε στὴν ἀχυροστρωμνὴ του καὶ ἄρχισε νὰ σκέφτεται τὴ Μαργαρίτα γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς δουκίσσης. Με τὶς σκέψεις αὐτὲς ἀποκοιμήθηκε καὶ ἐπειδὴ σὲ ἡλικία εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, κοιμάται κανεῖς περίφημα παντοῦ κοιμήθηκε ἐφτά ὀχτὼ ὥρες στὴ σειρὰ καὶ ξύπνησε μόνο ὅταν ἄκουσε τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς του ν' ἀνοίγῃ.

Εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ ἐξημερῶνῃ κ' ἔτσι ὁ Μπαβολέ μπόρεσε νὰ διακρίνῃ αὐτὸν ποὺ μῆλκε μέσα στὴ φυλακὴ του. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος σαράντα περίπου χρόνων, κοντὸς καὶ παχύς, με ἀπεριποίητα γένεια, με μαῦρα μάτια καὶ με εἰρωνικό καὶ σκληρὸ χαμόγελο.

Ὁ δεσμοφύλακας αὐτὸς ἔφερε στὸν Μπαβολέ ψωμί καὶ νερὸ καὶ κατόπιν ἀποσύρθηκε.

Ὁ Μπαβολέ τότε χασμουρήθηκε καὶ ἀποκοιμήθηκε πάλι. Θόρυβος θημάτων καὶ φωνῶν, ποὺ ἀκουγόντουσαν ἔξω ἀπὸ τὸ κιγκλιόφρακτο παράθυρο τὸν ξύπνησε μετὰ δύο ὥρες.

Τὰ θήματα ἦσαν θареιά καὶ ἡ φωνὲς ἀνῆκαν σ' ἀνθρώπους μεθυμένους. Ὁ Μπαβολέ κατάλαβε ὅτι ἦσαν στρατιῶτες ποὺ εἶχαν πῆ καὶ τραγουδοῦσαν.

Μὰ ἔξαφνα τοὺς ἄκουσε νὰ ὀρίζουν με τὰ χυδαιότερα ἐπιθετὰ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Κατόπιν ἦρθε ἡ σειὰ τῆς βασιλίσσης Μαργαρίτας νὰ γίνῃ ὁ στόχος τῶν χυδαιότερων ὕβρεων.

Ἡ δούκισσα εἶχε κάνει τὴν αἰτιμία νὰ διατάξῃ μεθυμένους στρατιώτες νὰ ἐξυβρίζουν τὴν βασιλίτσα τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ τὴς ἀκούῃ ὁ Μπαβολέ.

Ὁ νέος ἔχασε τότε τὴν ψυχραιμία του καὶ κυριευμένος ἀπὸ τὴν τρομερὴ ὀργὴ κατέβηκε νὰ σκαρφαλώσῃ ὡς τὰ καγκελλά τοῦ παραθύρου του. Ρίχνοντας τότε ἕνα τρομερὸ θῆμα στὸς στρατιώτες τοὺς φώναξε:

— Ἐ! αἰσχροί, ἀν δὲν σωπάσας ἀμέσως, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι μιά μέρα θὰ σὰς σκοτώσω σὰν σκυλιά.

Τὸ ὕφος τοῦ Μπαβολέ ἦταν τόσο ἐπιτακτικό, ὥστε οἱ στρατιῶται ἔχασαν τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχαν λάβει καὶ σῶσαν.

Ἔτσι ἡ μέρα πέρασε χωρὶς ὁ Μπαβολέ ν' ἀκούσῃ πάλι τὶς θροισιὲς τους.

Κατὰ τὸ θρόνυ ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς ἀνοίξε καὶ ὁ Μπαβολέ εἶδε νὰ παρουσιάζεται ὁ κόμης ντ' Ὁσέλ, ὁ ὁποῖος τὸν χαίρεται φιλικά.

— Καλησπέρα, κύριε κόμη, τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος.

— Δὲν θὰ ἔχω τὴν ἀναίδεια, εἶπε ὁ κόμης νὰ σὰς ρητῶσ ἀν-θρίσκετε καλὴ τὴν ἐλεεινὴ αὐτὴ τρώγλη. Ἐργομαι μόνο γιὰ νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην...

— Συγγνώμην ἀπὸ μένα; ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ Μπαβολέ. Ντρέπεσθε γιατί χρησιμεύσατε ὡς μεσάζων στὰ ἐρωτικά αἰσθήματα τῆς δουκίσσης;

— Καταλάβατε πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ κόμης ὑποκλινόμενος.

— Ἐπίσης καταλαβαίνω, πρόσθεσε ὁ Μπαβολέ, ὅτι εἴς τοῦ γίνετε φίλος μου κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς χρυσῆς φυλακισιῶς μου, ντρέπεσθε τώρα γιατί κατανήγατε δεσποφιλᾶς μου.

— Λέτε τὴν ἀλήθεια, κύριε,

— Μπορεῖτε ὅμως, κύριε κόμη, νὰ παρηγορηθῆτε γιατί εἶμαι πολὺ καλά κ' ἐδῶ.

— Ὡ! ἔκανε ὁ κόμης ντ' Ὁσέλ με δυσπιστία. Ἀκούστε... Αὐτὴ τὴ φορά ἦρθα νὰ σὰς δώ μόνος μου. Κανέναν δὲν με στέλνει... Θέλω νὰ σὰς δώσω μιά συμβουλή, ἡ ὁποία θ' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς σας.

Καὶ ἡ συμβουλὴ αὐτὴ εἶναι ν' ἀγαπήσῃ τὴ δούκισσα; εἶπε ὁ Μπαβολέ.

— Ἀκριβῶς.

— Ἐ, λοιπόν, κύριε κόμη, ἡ δούκισσα μοῦ προσέφερε κάτι πολὺ μεγαλεῖτερο ἀπὸ τὴν ἐλευθερία μου, ἀν ἀνταποκρινόμουν στὸν ἔρωτά της. Ἦταν πρόθυμη γιὰ τὸν ἔρωτά μου νὰ πᾶ καὶ νὰ ριχθῇ στὰ πόδια τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, δηλώνοντάς του ὑποταγή.

Ὁ κόμης τραβήχθηκε πίσω ξαφνιασμένος.

— Καὶ τί τῆς ἀπάντησατε ; ρώτησε.

— Ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀγαπήσω ποτέ. Πῶς μπορῶ νὰ ἀγαπήσω μιά γυναῖκα ποὺ μ' ἐμπνέει φρίκη, καὶ ἀποστρέφῃ. Προτιμῶ νὰ διατάξῃ νὰ μ' ἀπαγχονίσουν ἀμέσως παρὰ νὰ φιλήσω τὸ χέρι της ποὺ εἶναι λερωμένο με τὸ αἷμα τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου Γ', τὸν ὁποῖον ἔθαλε καὶ δολοφονήσαν...

— Κύριε, ἀπάντησε ὁ κόμης Ὁσέλ, ἔξω κ' ἐγὼ πάλι καλὰ τὴν δούκισσα. Εἶναι ἐκδικητικὴ καὶ ἀδυσώπητη. Ὁ ἔρωσ ποὺ αἰσθάνεται γιὰ σὰς θὰ μεταβληθῇ σὲ μῶσ καὶ θὰ διατάξῃ τὴν θανάτωσί σας. Ἀλλά ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ χρησιμεύσω ὡς ὄργανο σ' αὐτὴν, θὰ στείλω τὴν παραιτήσι μου στὸν δούκα τῆς Μαγιέννης καὶ θ' ἀποσυρθεῖς στὰ κτήματά μου κοντὰ στὸ Νανσύ. Δόστε μοῦ τὸ χέρι σας καὶ τὴ φιλία σας.

— Μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά ! φώναξε ὁ Μπαβολέ σπῆγοντας μετὰ δάχτυλι τὸ χέρι του.

— Χαίρετε, κύριε, εἶπε ὁ κόμης. Ἴσως νὰ ξαναδιαβῶ με...

— Πιθανόν.

— Ἡ ἐλπίδα σας μ' ἐνθαρρύνει.

— Ἐχω πεποίθησι στὸ ἄστρο μου...

Ὁ κόμης ἐβγήκε ἔξω.

Ὁ Μπαβολέ, ὅταν ἔμεινε μόνος, δειπνῆσε κ' ἀποκοιμήθηκε.

«Ἀφοῦ με ξανάφεραν στὴν πρώτη μου κατοικία, εἶπε φυλακὴ του εἶχε ἐξαφανισθῇ κ' ὁ ἴδιος θρῖσκόταν στὸ κρεβάτι, στὸ ὁποῖο κοιμῶταν ἕνα μῆνα τώρα.

Ὁ Μπαβολέ θρῖσκόταν στὸ παλαιὸ πολυτελὲς του διαμέρισμα.

— Αὐτὸ λέγεται θαῦμα ! εἶπε ἀπὸ μέσα του.

ΚΗ'

«Ἀφοῦ με ξανάφεραν στὴν πρώτη μου κατοικία, εἶπε μέσα του ὁ Μπαβολέ, δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου παράλογο ν' ἀρχίσω πάλι νὰ ζῶ ὅπως πρῶτα. Ὑποθέτω, ὅτι θὰ μ' ἀφῇσαν τὸν καμαριέρη μου...»

Καὶ με νωχέλια δεσποινίδος ποὺ φωνάζει τὴν καμαριέρα της, ὁ Μπαβολέ τράβηξε τὸ μεταξωτὸ κορδόνι ἐνός κουδουνιοῦ.

Πραγματικὰ, παρουσιάστηκε ἀμέσως ὁ καμαριέρης ποὺ τὸν ὑπηρετοῦσε καὶ ἄλλοτε χαμογελῶντας ταπεινά.

— Κοιμήθηκε καλά ὁ κύριος ; ρώτησε, ὅπως συνηθίσε νὰ κάνῃ πάντα κάθε πρωί.

— Ἀρκετὰ καλά, ἀπάντησε ὁ Μπαβολέ, ἀφοῦ με μετακόμισαν ἐδῶ χωρὶς νὰ ξυπνήσω.

Ὁ ὑπηρετὴς τὸν κύτταξε ξαφνιασμένος σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τί συνέβαινε.

— Εἶμαι θῆβαιος, ἐξακολούθησε ὁ Μπαβολέ, ὅτι θὰ με κλαίγατε κατὰ τὶς δύο μέρες ποὺ χωριστήκαμε.

Ὁ ὑπηρετὴς ξαφνιαστικὰ ἀκόμη περισσότερο.

— Δὲν ἔξω, πιθύρισε, ποῖο χωρισμὸ ὑπνοεῖ ὁ κύριος.

— Πῶς !... Δὲν ἔξερεις ;

— Ὁχι. Τὴν περασμένη νύχτα σὰς βοήθησα νὰ γδυθῇτε κ' ἐσθῆσα μόνος μου τὸ φῶς.

Τὴν φορὰ αὐτὴ ξαφνιαστικὰ ὁ Μπαβολέ.

— Πῶς, κατεργάρη !... φώναξε. Τολμάς νὰ ψεύδῃσαι με τόσο ἀναίδεια...

— Εἶπα στὸν κύριο τὴν καθαρὴ ἀλήθεια. Ἀγνοῶ ποῖον ἀποχωρισμὸ ἐννοεῖτε...

Ὁ Μπαβολέ κύτταξε προσεχτικὰ τὸν ὑπηρετὴ.

«Νὰ ἕνας πονηρὸς ἄνθρωπος, εἶπε μέσα του, ποῦ θὰ τὸν μαστιγῶνα εὐχαρίστως... Ἀς δοῦμε ποῦ θέλει νὰ καταλήξῃ...»

Καὶ ἐξακολουθώντας νὰ κάνῃ τὸν ἀνέξωρο, ρώτησε:

— Πῶς, ἀπόψε, δὲν με μετακόμισαν ἐδῶ ;

— Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ, ἀπάντησε ὁ ὑπηρετὴς, ἔπρεπε ὁ κύριος νὰ εἶχε κοιμηθῇ ἄλλοῦ. Μὰ ὁ κύριος ξυπνάει ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου κοιμήθηκε.

— Πῶς ! Δὲν ἦμουν χθὲς στὴ φυλακὴ ;

— Ὁχι, κύριε...

— Σὲ μιά φυλακὴ ὑγρὴ καὶ σκοτεινὴ, χωρὶς ἄλλο ἐπιπλο, ἐκτός ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἄχυρα;

— Θεέ μου ! φώναξε ὁ ὑπηρετὴς ἔκπληκτος. Ποῖος θὰ τοῖμοῦσε νὰ δευχθῇ τόσο ἀνευλασθῆς πρὸς τὸν κύριο ;

— Ὡ! Ὡ! εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Μπαβολέ. Ὁ κατεργάρης εἶχε λάθει τὶς ὁδηγίες του. Ἀς προχωρήσουμε ὡς τὸ τέλος γιὰ νὰ δοῦμε...»

Καὶ με δυνατὴ φωνὴ εἶπε:

— Καὶ ὅμως σ' αὐτὴν τὴν φυλακὴ πέρασα τὴν προχθεσινὴ νύχτα κ' ἕνα μέρος τῆς χθεσινῆς...

Ἐνα χαμόγελο δυσπιστίας φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ ὑπηρετοῦ.

— Ὁ κύριος θὰ ὀνειρεύτηκε, εἶπε.

— Πιστεύεις ;

— Εἶμαι θῆβαιος. Χθὲς σὰς ἀφῆσα τὴν ὥρα, ποὺ σηκωθήκατε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ πταγίσαστε. Πάντως νομίζω...

— Τί νομίζεις, κατεργάρη ;

— Νομίζω, ὅτι ὁ κύριος ἦταν λίγο... Ὡ! δὲν θὰ τολμήσω ποτέ νὰ τὸ πῶ...

— Τόλμησε λοιπόν!...

— Νομίζω λοιπόν, ὅτι ὁ κύριος ἦταν στὰ κέφια...

— Ἀλήθεια ;

— Ναι, τὰ κρασιὰ τοῦ κυρίου κόμητος ντ' Ὁσέλ ἦταν πολὺ δυνατὰ...

Ἀν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μπαβολέ δὲν εἶχε πολὺ καλὰ τὰ μυαλά του καὶ δὲν θυμώταν χίλιες λεπτομέρειες τῶν δύο προηγούμενων ἡμερῶν, θὰ μπορούσε περίφημα νὰ παραχρῆθῃ ὅτι εἶχε ὀνειρευθῇ, τόσο ἀπαθὲς καὶ γαλήνιο φαινόταν τὸ πρόσωπο τοῦ κύριου Πιτρί.

«Μαντεύω, εἶπε ἀπὸ μέσα του. Ἡ δούκισσα θὰ αἰσθάνθηκε τῶν συνειδησεῶς καὶ θὰ μετανόησε. Ἀς περιμένουμε τὸ τέλος...»

— Κύριε, ἐτόλμησε νὰ πῇ ὁ καμαριέρης, ἡ κυρία δούκισσα ντὲ Μονπανσιέ ἦρθε στὸ Μελάν...

— Ἀ!...

— Ἐξέρετε, ὁ πύργος τοῦ Μελάν εἶναι δικὸς της...

— Τὸ ἔξω, μοῦ τὸ εἶπε ἡ ίδια.

— Ὁ κύριος ξέρεει λοιπόν τὴν κυρία δούκισσα.

— Βέβαια. Τὴν εἶδα προχθὲς.

— Πῶς ; φώναξε ὁ ὑπηρετὴς.

τῆς κατάπληκτος.

— Σοῦ λεῶ ὅτι τὴν εἶδα προχθὲς.

— Ὁ κύριος ἐξακολουθεῖ νὰ ὀνειρεύεται,

— Τί λές, αὐθάδῃ ;

— Συγγνώμην, κύριε, ἀλλὰ ἡ κυρία δούκισσα ἦρθε ἀπὸ τὸ Παρίσι μόλις σήμερὰ τὸ πρωί.

— Μὰ καὶ προχθὲς ἦταν ἐδῶ.

— Ὁ κύριος κάνει λάθος.

«Θαυμάσια! εἶπε ὁ Μπαβολέ. Αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος παίζει περίφημα τὸν ρόλο του καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν μεπιδέω με τὶς ἐρωτήσεις μου...»

— Καὶ — ἐξακολούθησε ὁ ὑπηρετὴς — τὴν ὥρα ποῦ ἡ κυρία δούκισσα ἀποσύρθηκε στὰ διαμερίσματά της διέταξε νὰ σὰς εἰδοποιήσουμε γιὰ τὴν ἀφίξί της.

— Γιατί ;

— Γιατί, ἀπλούστατα, θὰ δεχόταν εὐχαρίστως τὴν ἐπίσκεψί σας.

— Πολὺ καλά... Ντύσε με. Θὰ ἦσουν περιέργως, — σκέφθηκε ὁ Μπαβολέ — νὰ ξαναἰδῶ τὴν ἀγαπητὴ αὐτὴ δούκισσα πῶς χαμογελάστῃ ἀπὸ προχθὲς... Ἦταν πολὺ ἀσχημὴ στὸν θυμὸ της...»

Ὁ θαλαμηπόλος ἐντύσε τὸν Μπαβολέ με μεγάλη φροντίδα. Ἐψάξε στὸ ἱματιοφυλάκειο καὶ τοῦ ὄρηκε τὴν κομψότερη στολή, καθὼς καὶ τὸ ὠραιότερο καπέλλο.

Ὁ Μπαβολέ, ἀφοῦ ἀρωματίσθηκε, φόρεσε τὰ γάντια του, ζώστηκε ἕνα κομψὸ σπαθὶ αὐλικό, ἔρριξε στὸν δεξιὸ του ὄμο ἕνα πράσινο μανδύα καὶ εἶπε στὸν ὑπηρετὴ:

— Προηγῆσαι γιὰ νὰ με ἀναγγεῖλῃς...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ Μπαβολέ θρῖσκόταν στὸ διαμέρισμα τῆς δουκίσσης, μπροστὰ στὴν ὁποία ὑποκλήθηκε με σεβασμὸν...

Ἡ μεγάλη ἐκείνη πριγκίπισσα φαινόταν πολὺ γαλήνια. Καθόταν καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν ψυχρὸ καὶ σοβαρό.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπε στὸν Μπαβολέ, γιὰ τὴν σπουδὴ, με τὴν ὁποία ἦρθατε νὰ με ἐπισκεφθῆτε... Ἦρθα σήμερα στὸ Μελάν, τὸ ὁποῖο εἶναι ἡ ἐπαυλὶς μου, μολοντὶ ὁ ἀδελφός μου τὸ μετέβαλε σὲ φρούριο, ἐγκαθιστώντας σ' αὐτὸ φρουρά. Ξέροντας ὅτι τὸ Μελάν εἶχε ὀρσθῇ ὡς φυλακὴ σας, ἐπεθύμησα νὰ σὰς δῶ...

Ὁ Μπαβολέ κύτταξε με γαλήνη τὴ δούκισσα.

— Κυρία, τῆς εἶπε, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόσο τιμὴ καὶ καλωσύνη.

— Μὴν ἐκπλήττεσθε, κύριε. Εἶμαστε παλαιὸι γνώριμοι. Σὰς εἶδα στὸ Παρίσι καὶ στὸ Μπλουά καὶ δειπνήσατε μαζί στὶς ὀχθὲς τοῦ Λεγερὸς καὶ ζῶ με τὸν καρδινάλιο τῶν Βουρβόνων.

— Τὸν βασιλέα Κάρολο 10ο; εἶπε ὁ Μπαβολέ χαμογελῶντας σαρκαστικά.

— Τὸν αἰχμάλωτό σας, ἀν προτιμάτε...

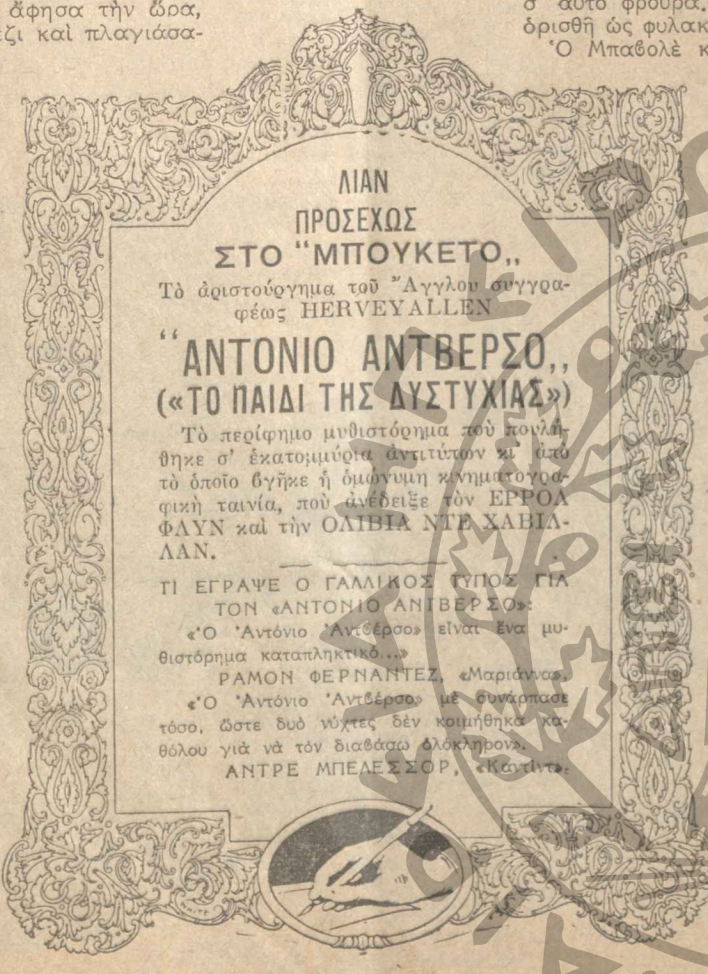
— Ὁχι πειὰ δικὸ μου αἰχμάλωτο, κυρία, ἀλλὰ τοῦ ἀληθινοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἑρρίκου 4ου.

— Κύριε, εἶπε ἡ δούκισσα, σὰς παρακαλῶ, ἀν μὴ μπερδεύετε γιὰ πολιτικὴν... Ἐξέρετε πολὺ καλά, ὅτι στὸ θέμα αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ συνηνοηθοῦμε ποτέ.

— Μιλᾶτε σωστὰ, κυρία.

— Λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ δούκισσα, χάρις πολὺ ποῦ ἡ τύχη ἐπέτρεψε νὰ ξαναἰδῶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τὰ καθήκοντά σας ὡς πιστοῦ εὐπατρίδου τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας σὰς ἀνταγκάζουν νὰ μ' ἐγκαταλείψετε τὴν τελευταία φορὰ κατὰς ἀπόσταμα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΠΡΟΣΕΞΙΑ !

ΤΟΥ ADOLPHE RIBAUX

ΠΑΡΧΟΥΝΕ μέρες που είνε απαίσιες. 'Ο οὐρανός μπορεί νά είνε καταγάλανος, κι' όμως αίσθανεσαι μιὰ διάθεσι μαύρη. Κι' αν' ακόμα έχεις ξυπνήσει από τὰ χαράματα, βλέπεις τίς δουλειές σου και τίς ανάγκες σου νά πολλαπλασιάζονται ως διά μαγείας. Χίλια δυό ενοχλητικά πράγματα απρόσμενα, σου συμβαίνουν, που γίνονται' ακόμα πιο όχληρά ακριβώς γιατί θιάζεσαι ή γιατί είσαι στενοχωρημένος. Τά ξύλα δέν ανάθουν. 'Η κλωστή του ραψίματος σου σπάζει. 'Από τή λάμπα λείπει τὸ πετρέλαιο. 'Αναποδογυρίζεις τήν ἀλατιέρα. 'Η συμφορές δέν τελειώνουν ποτέ.

'Η κ. Μελανία 'Ανσιέν Ρενωντέ λοιπον περνούσε μιαν απ' αυτές τις κακές μέρες. Τήν παραμονή, ή υπηρέτρια είχε ζητήσει άδεια, γιά νά πάη νά δῇ μιάν εξαδέλφη της, που ἔμεινε στο γειτονικό χωριό. 'Όλο τὸ θάρος τοῦ νοικοκυριοῦ είχε πέσει ἔτσι στήν κυρία Ρενωντέ. Σηκωμένη από τήν αὐγή, δέν είχε χάσει οὔτε λεπτό. 'Αλλά ή μικροατυχίες ἦρθαν ἀλλεπάλληλες: 'Ο ὑπηρέτης είχε καθυστερήσει στο ἀρμεγμα. 'Ο κ. 'Ανσιέν είχε εἰδοποιήσει πὼς ἤθελε νά ξυριστῇ και ἔπρεπε νά διατηρήσουν ζεστό νερό, μιὰ γειτόνισσα εἶχεν ἔρθει νά φλυαρήσῃ, πρὸς μεγάλη στενοχώρια τῆς κ. Μελανίας, που τῆς ἄρρεσαν ἐν τούτοις ή φλυαρία.

Και ή ὥρα ἦταν περασμένη ἐνηνάμισι, χωρίς νάχη τελειώσει καθόλου τή δουλειά της.

— «Εἶνε ὥρα νά βάλῃ τὰ λάχανά μου στή φωτιά, εἶπε ή κ. Μελανία. Θά θράσουν τήν ὥρα που θά λείπω στήν ἐκκλησία».

Γιατί ἦταν Κυριακή και ή κ. Μελανία δέν παρέλειπε νά ἐκτελῇ ἐπιμελέστατα τὰ θρησκευτικά της καθήκοντα.

'Εβαλε τή μεγάλη χύτρα της στήν πυρωστιά—μιάν ὠραία καινούργια πυρωστιά, που ὁ κ. 'Ανσιέν, ὁ Αὐρήλιος, τῆς εἶχε κάμει δῶρο τήν πρωτοχρονιά—κι' ἔρριξε μέσα τὰ λάχανα, κάτι λάχανα τοῦ θουνοῦ, φρέσκα και δροσερά, που θά γινόντουσαν ἕνα περίφημο φαγητό, μαζί μ' ἕνα κομμάτι από κείνο τὸ ὠραίο λαρδί, που ἦταν κρεμασμένο στήν καπνοδόχο.

'Ο κ. 'Ανσιέν ἔδωσαν ἐν τούτῃ τῇ στιγμή από τὸ δωμάτιό του, ξυρισμένος τῆς ὥρας, ντυμένος με σκούρα ρούχα, κομψότατος, σά νά ἦταν νέος ἀκόμα.

— Λοιπόν, Μελανία, πὼς τὰ πᾶς; Πῆρες τὸ πρόγευμά σου; Τῇ ῥώτῃσε.

— Μὴ μοῦ μιλάς γι' αὐτό! φώναξεν ή νοικοκυρά, μ' ἕναν τόνο ἐρεθισμένο. Τὰ ἔγω χαμένα σήμερα. Κι' αὐτὸ τὸ ζωντόβολο, ή Μαρία, ἦταν ἀνάγκη νά πάη νά δῇ τήν εξαδέλφη της!

— Τί τὰ θέλεις, Μελανία, δέν μπορούμε νά τῆς ἀπαγορεύσουμε ν' ἀγαπή τὸς συγγενεῖς της!.. Μὰ πές' μου, μπορὶ νά σέ βοηθήσω σέ τίποτα;

— Νά με βοηθήσῃς; 'Εννοῶ σὲ πολλή! 'Εγὼ ἀνεκτὸς σκοτοῦνα στο κεφάλι μου! Κι' όμως,

— Τρελλάθηκε! ψιθύρισε κι' ἄρχισα νά τρέχῃ ξοπίσω της.

ναί, μοῦ χρειάζεται ἕνα κομμάτι λαρδί, γιά νά τὸ ρίξω στο λάχανα. Κόψε μου ἕνα κομμάτι... λίγο γρήγορα... και καὶ αὐτὰ.

— 'Ο κ. 'Ανσιέν ἔρριξεν ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα στο καινούργιο καστοῦμι του και δίστασε γιά μιὰ στιγμή:

— Μὰ... τὰ ρούχα μου...

— Τὰ ρούχα σου; Εἶσαι κανένα παιδί, γιά νά φοβάσαι ἔτσι; 'Εξ ἄλλου, πᾶρε μιὰ ποδιά.

'Ο ἀτυχῆς ἀνθρώπος δέν ἀντιστάθηκε πιά. Φόρεσε τήν ποδιά, ὠπλιστῆκε μ' ἕνα μαχαίρι πολὺ κοφτερό, ἀνέθηκε σ' ἕνα σκαμνὶ και με ἐπιτηδεϊότητα, ἔκοψε από τὸ λαρδί, που κρεμῶταν στήν καμινάδα, ἕνα ὠραίο κομμάτι τετράγωνο, ὁρεκτικό, που τὸ πῆρε μ' εὐχαρίστησι και τὸ ἀπόθεσε προσεχτικά στο τραπέζι, κοντὰ στο ψαλτῆρι τῆς κ. Μελανίας, που τὸ εἶχεν ἔτοιμο γιά τήν λειτουργία.

— Δέν με θέλεις τίποτ' ἄλλο; ρώτησε ὁ κ. Αὐρήλιος.

— 'Όχι, και θά μοῦ ἔκανες μεγάλη χάρι αν ἔστρωσες. Τιποτα δέν με νευριάζει περισσότερο, ὅσο νά σ' ἔγω ἀδικοποια μπροστά μου.

— Φεύγω, Μελανία, φεύγω... 'Όταν θά εἶσαι ἔτοιμη, εἰς νά με συναντήσης στὸν κῆπο, γιά νά πᾶμε μαζί στήν ἐκκλησία.

— Θάκανες καλύτερα νά μὴ με περιμένῃς θ' ἀργήσω και δέν θά ἔρθῃ θέσι... 'Εμπρός, ἀδειασέ μου τή γωνιά, σέ παρακαλῶ!

Τὸ πρωινὸ ἦταν συννεφιασμένο. 'Ο κ. 'Ανσιέν, δέν περιμενε νά τοῦ ἐπααλάθῃ αὐτὴ τήν ἐπιταγή και διευθύνθηκε πρὸς τήν πόρτα.

— 'Ό! αὐτοὶ οἱ ἄντρες!, ξεφώνισε ή κ. Μελανία τῇ στιγμή που περνούσε τὸ κατῶφλι. Αὐτοὶ οἱ ἄντρες! Δέν κάνουν τίποτ' ἄλλο, από τὸ νά σοῦ φέρνουν ἐμπόδια! Γιατί παντρεύτηκε, Θεέ μου, ἀφοῦ μπορούσα νά ζήσω τόσο ἡσυχα, ὁλομόναχη!

'Ο κ. 'Ανσιέν θά εἶχε χωρίς ἀμφιβολία, πολλὰ πράγματα νά τῆς ἀντιλέξῃ: Μὰ, από τριάντα χρόνια που ζοῦσε μαζί με τή Μελανία, ἤξερεν ὅτι, ὅταν σηκώνονταν με τὰ μπαντίνια της, δέν ἦταν φρόνιμο νά τήν... στενοχωρῇ. Κατ' ἄλλαν γυναικὰ κατὰ θάθος, ἀλλά φοβερὴ και τρομερὴ σάν ἀστραπελέκι, ή Μελανία, ἔβαζε συχνά τήν ὑπομονή του σέ δοκιμασία. Σιγά-σιγά εἶχε συνηθίσει στὶς παραξενιές της κι' ἔτσι κι' αὐτὸ τὸ πρωινὸ, μὴ δίνοντας σημασία σὰ λόγια τῆς ὁγῆς χωρίς νάχη χάσει καθόλου τήν ἀταραξία του.

'Ο κῆπος τοῦ κ. Αὐρηλίου ἦταν εὐρύχωρος και πικνοφύτευμένος.

'Αργά-ἀργά κι' ἐπιδεικτικά, με τὰ χέρια πίσω στή ράχη, ὁ κ. 'Ανσιέν περπάτησε μερικές στιγμές στὶς δέντροστοιγίες, ἔκοψε ἕνα λουλούδι και τὸ μύρισε, με κλειστά τὰ μάτια, ἀναπνέοντας βαθειὰ τὸ ἀρώμα του.

Θαύμασε τὰ ὀμορφώρα δέντρα, γεμάτα ἀπὸ καρπούς, τίς μηλιές και τίς ἀγλαδιές, που ἔβρναν τὸς καταφορτωμένους κλάδους τους κι' ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του περὶφραστον ἀπὸ δλην αὐτὴ τήν ἀφθονία.

— 'Υστερα, ἀφοῦ ή Μελανία δέν φανιότανε, διευθύνθηκε πρὸς τήν ἐκκλησία, που τὸ καινοπαναριὸ της διακρινότανε πάνω από τὰ δέντρα.

'Ο κ. 'Ανσιέν ἔβλεπε ἡσυχάζοντας. 'Η συνήθεια τῶν σπαρτῶν ἦταν ἐξαιρετική, ὁ τῆνος προβλεπόταν καλός.

αὐτὸς ὁ ὠραῖος φθινοπωρινὸς καιρὸς τοῦ γέμιζε τήν καρδιά με μιὰ γλυκεῖα συγκίνησι—και ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος χαίρτανε συλλογίζόμενος τὰ νόστιμα λάχανα τοῦ θουνοῦ, που, σὲ καμμιὰν ὥριστα, θά καταβρόχιζε στο οἰκογενειακὸ τραπέζι. 'Ηταν ἕνα από τὰ φαγητὰ που ἀγαποῦσε. Καὶ ὁ κ. 'Ανσιέν δέν ἦταν, θέσθια, λαίμαργος, ἀλλά... πειὸς δέν θέλει ἕνα καλὸ πιάτο στο τραπέζι του;

'Η κ. Μελανία εἶχε κάνει τήν τουαλέττα της: Ρόμπα από φινό μερινό, ὠραῖο μεταξωτὸ γιακά, σκούφο στολισμένο με νταντέλλες.

Τελειῶνε τὸ ντύσιμό της, ὅταν ἄρχισαν νά χτυποῦν ή καμπάνες.

— Πὼς, χτυποῦνε κιόλας; Μὰ δέν εἶνε ὥρα ἀκόμα!

— 'Εκείνη τήν στιγμήν ἀκριβώς, σάν γιά νά τήν διαψεύσῃ, τὸ μεγάλο ρολὸι τοῦ τοῖχου χτύπησε δέκα.

— Φανίται πὼς ἔτσι εἶνε! ψιθύρισε ή κ. Μελανία, γυρίζοντας στήν κουζίνα της. 'Εχω ἀργήσει πολὺ!

Αὐτὴ ἡ σκέψις αἰσῆσε τὸν πυρετὸ που τήν τυραννοῦσε από τὸ πρωί. Τὶ ἀναποδιά! 'Ασφαλῶς, θά τῆς εἶχαν πᾶρει τὴ συνηθισμένη θέσι της στήν ἐκκλησία. Θάπρεπε, ὅπως τὸ εἶχε πῇ στὸν Αὐρήλιο, νά σταθῇ ὀρθια, σάν μιὰ ὑπηρέτρια, και δέν θάἔλεπε τὸν πάιστορα.

Και ή κ. Μελανία, στρογγυρίζε παρακαλισμένη, μέσα στήν κουζίνα. Τέλος, δέν τῆς ἔμεινε παρά νά ρίξῃ τὸ κομμάτι τοῦ λαρδίου μέσα στή χύτρα, που κιόλας τὰ λάχανα τοῦ θουνοῦ εἶχαν ἀρχίσει, θράζοντας, νά θγάζουν μιάν ὁρεκτικὴ μυρωδιά.

'Η κ. 'Ανσιέν, ἐντελὼς νευριασμένη, ἔκανε θιαστικά αὐτὴ τὴ δουλειά, πῆρε τὸ ψαλτῆρι της κάτω ἀπ' τήν ἀμασχάλη της και ὕστερα, ἀφοῦ κλείδωσε προσεχτικά τήν πόρτα, διευθύνθηκε με γρήγορο βῆμα πρὸς τήν ἐκκλησία.

«Θά λείπω από τήν πῶτὴ λειτουργία, ἔλεγε. Τόσο τὸ χειρότερο. Μ' αὐτὸ τὸ νοικοκυριὸ δέν θρίσκει κανεὶς ἄκρη κι' ἔπρεπε νά ταχτοποιήσω ὅλα τὰ πράγματα... 'Ο καλὸς Θεὸς θά με συγχωρήσῃ!»

Κεῖνη τήν στιγμή, ή καμπάνες ἔπαψαν νά χτυποῦνε.

'Η κ. Μελανία τάχυνε τὸ βῆμα της. Κατακόκκινη και ξεφυσάνας, ἔφτασε τέλος, πέρασε σχεδὸν τρέχοντας τὰ ἔξῃ πέτοινα σκαλιά, που ὡδηγοῦσαν στήν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας.

Τὴ διέσχισε σάν ἀνεμος και ἀνοῖξε τήν πόρτα.

'Η ἐκκλησία ἦταν γεμάτη. Στὴν εἴσοδο, στὰ πόδια τῆς σκάλας τοῦ γυναικωνίτη και σ' ἕνα μισοσκόταδο, ἦσαν μερικές καρέκλες—συνθισμένο καταφύγιο τῶν ντροπαλῶν και συνεσταλμένων ἐνοριτῶν και τῶν νοικοκυριῶν που καθυστέρησαν.

'Η πρώτη λειτουργία εἶχε τελειώσει. 'Ο πάστορας ἔψελνε ἕναν ψαλμὸ

Τὸ πρόσωπο τῆς Μελανίας αἰθρίασε...

και τὸ ἀρμόνιο ἔπαιζε τὸ συνηθισμένο του πρελούτιο.

'Η κ. Μελανία πῆρε τὸ ψαλτῆρι κάτω ἀπ' τήν ἀμασχάλη της και ξαφνικά ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ, που ἔκαμε ὅλο τὸ ἐκκλησιαστικὸ ν' ἀναπηδήσῃ.

— Θεέ μου! 'Ερριξα τὸ ψαλτῆρι μου μέσα! τὴ χύτρα!

'Ο παῖκτης τοῦ ἀρμόνιου σταμάτησε, ἀφήνοντας τὴ μουσικὴ του στὴ μέση. 'Ο πάστορας που ἔτοιμαζόταν νά ψάλλῃ ἕναν ὕμνο, ἔμεινε με τὸ στόμα ἀνοιχτό. 'Όλοι γύρισαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Μελανίας.

— Αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη, ὀρθια, κατακόκκινη σάν ντομάτα, ἔμοιαζε σάν τήν εἰκόνα τῆς ἀπογνώσεως.

Καὶ στὰ τρέμοντα χέρια της, κρατοῦσαν ἕνα τετράγωνο πρᾶγμα, σκληρὸ, τὸ ὠραῖο κομμάτι τοῦ λαρδίου, που ἦταν τέταρτο τῆς ὥρας πρὶν, ὁ κ. 'Ανσιέν εἶχε κόψει ὁ ἴδιος από τήν καμινάδα, ὅπου ἦταν κρεμασμένο.

Κάτω ἀπ' τὰ βλέμματα τῶν διακονῶν περίπου ματιῶν, που ἦσαν καρφωμένα πάνω της, βλέποντας τίς κατάπληκτες μορφές και τὰ ἀδιόρθωτα γέλια, που παρ' ὅλη τὴν σοφαιότητα τῆς στιγμῆς, μόλις συγκρατιώντουσαν, ή κ. Μελανία παρ' ὀλίγο νά λιποθυμήσῃ.

Ὡστόσο με μιάν ἡρωικὴ προσπάθεια συγκρατήθηκε και, χωρίς νά κυτιάξῃ κανένα, ἔτρεξε στήν πόρτα και ἐξαφανίστηκε.

— 'Όλοι σχεδὸν εἶχαν χωθῇ μέσα! στὰ μαντῆλια τους, χαχαλίζοντας. Στὸ θάθος τῆς ἐκκλησίας, ὁ πάστορας ἀναρωτιόταν τί συνέβαινε.

— 'Όσο γιά τὸν ἀγαθὸ 'Ανσιέν, μπορούσε νά λογαριάζῃ κεῖνη τὴ στιγμή, σάν μιὰ από τίς πὺς δυστυχισμένες τῆς ζωῆς του. 'Ακούγοντας κεῖνη τὴν κραυγὴ και ἀναγνωρίζοντας τὴν φωνὴ τῆς κ. Μελανίας, σκέφτηκε πὼς τῆς συνέβη κάτι κακό.

— «Τί ἔχει, λοιπόν; ἀναρωτήθηκε. Μήπως τρελὰ ἔλαθε ξαφνικά;»

Και με μεγάλη του λύπη, ἔβλεπε κιόλας τὸν ἑαυτό του νά ὡδηγῇ τὴν γυναίκα του στο Τρελλοκομείο.

Ναί, ναί, εἶχε μεγάλες ἀρετές ὁ κ. 'Ανσιέν! Στὴ θέσι του ὁποιοδήποτε ἄλλος τὸ ἴδιο τυραννισμένος σόζυγος, θά σκίριζε από τὴ χύτρα του, με τὴν ἐλπίδα μιᾶς ἀπελευθερώσεως. Μὰ ὁ κ. Αὐρηλίου, ἀντὶ γι' αὐτὴ τὴν ἐνοχὴ χαρὰ, ἔνοιωσε μιάν ὀδυνηρὴ συγκίνησι κι' ὁ ξερός κρότος τῆς πόρτας που ἔκλεισε ξοπίσω της ή κ. Μελανία, ἔρε νά συμπληρώσῃ τὴν ἀγωνία του.

— «Αὐτὸ εἶνε! Τρελὰ ἔλαθε!» ψιθύρισε.

Κι' αἰσῆσε βγήκε κι' αὐτὸς ἔξω και ἔτρεξε εἰς καταδίωξιν τῆς κ. Μελανίας, που προπορεύονταν ἔκατο ὅματα ἔμπρός.

'Εκείνη, ἀκούγοντας νά τρέχουν ξοπίσω της, γύρισε, τὸν εἶδε, και κάνοντας μεταβολή, με τὰ μάγουλα φλογισμένα και τὰ μάτια νεμάτα ἀστράπες, προχώρησε πρὸς αὐτὸν νά τῇ δώσῃ τὸ κομμάτι τοῦ λαρδίου, σάν

Ένα δπλο φονικό!

— Τι σου συμβαίνει, αγάπη μου!, ψιθύρισε ο άτυχος Άνοιεν, καταχλωμός.

— Εκείνη δεν τον άφησε να συνεχίση.

— Είπε λάθος δικό σου!, φώναξε. Άν δεν στριφγυρίζεις πάντα, γύρω απ' το φουστάνι μου!...

Ήσυχασε! Σ' έξορκίζω... Κι' αν έχης να μου κάνης παρατηρήσεις, περίμενε τουλάχιστον να γυρίσουμε στο σπίτι μας.

Άλλά ή κ. Άνοιεν δεν τον άκουγε. Ός πού να φτάσουν στο σπίτι τους περιέλουσε τον δυστυχισμένον άντρα της μ' όλες τις κατάρεις και τις θρισίες που ήζαιρε:

— Δεν θά τολμήσω ποτε να ξαναπάω στην έκκλησία, τώρα! Γελιοποιήθηκα μπροστά στον κόσμο, έγω, που δεν άκούστηκε ποτέ τίποτα εις θάρος μου!... Τώρα πειά δεν μās μένει, παρά να τὰ πουλήσουμε όλα και να εγκαταλείψουμε τον τόπο... Όσο για μένα, διαλύω το νοικοκυριό μου από σήμερα το απόγευμα.

— Και πάντα το ίδιο ρεφραίν:

— Είπε λάθος δικό σου!

Ο κ. Άνοιεν δεν προσπαθούσε να υπερασπιστή. Το ήσαν αδιάφορο, αν όλη ή μπόρα έξέσπασε στο κεφάλι του... Είπε αλήθεια, πώς αυτή τη φορά του φαινότανε πώς ή κατηγορία ήσαν λίγο άδικη. Μά αυτό δεν τον στενοχωρούσε. Ιό σπαισίο ήταν πώς δεν ύπήρχε ανάγκη να όδηγήση τη γυναίκα του στο Τρελλοκομείο. Δεν είχε, λοιπόν, να κάνη τίποτα καλύτερο, παρά ν' άφήση να περάση ή καταιγίδα.

Φτάνοντας στην κουζίνα, ή κ. Μελανία, έτρεξε στη χύτρα και με μιά δραματική χειρονομία άνασήκωσε το σκέπαμά της: Πάνω στα λάχανα έρισκόταν το όραίο ψαλτήρι με το άργυρό φερμουάρ, καλωόρασμένο πειά και— άλλοι μόνο!— άχρηστο!

Αυτό το θέαμα νεύρισε τον κ. Άνοιεν.

— Ω! Μελανία! Μελανία! Είναι το νυφικό σου ψαλτήρι!

— Ακριβώς, φώναξε ή φοβερή γυναίκα, γι' αυτό μου έφερε δυστυχία!

Και καθώς ο Άνοιεν θέλησε να διαμαρτυρηθή, πρόσθεσε:

— Ναί... ναί... όλες μου ή δυστυχίες προέρχονται απ' αυτό, γιατί σās παντρευτήκα, κύριε!...

Αυτό το «σας» ήτανε το τελευταίο πυροτέχνημα. Έξαντλημένη, ή κ. Μελανία σωριάστηκε σέ μιά καρέκλα και έξέσπασε σ' έναν κατακλυσμό δακρύων. Η κ. Μελανία είχε τὰ δάκρυα εύκολα και στο διάστημα των τριάντα χρόνων που ζούσανε μαζί, ο κ. Αύρηλιος έπρεπε να τὰ είχε συνθίσει.

Μά μιά από τις αδυναμίες του αγαθού ανθρώπου, ήταν να παίρνη στα σοβαρά αυτούς τους κατακλυσμούς. Έλυωνε ή καρδιά του, όταν έβλεπε την γυναίκα του να κλαίη. Ήταν έτοιμος, λοιπόν να καταλογίση όλα τὰ άδικα στον έαυτό του, φτάνη να την έκανε μ' αυτό να ήσυχάση. Άμέσως έτρεξε να φέρη το μπουκάλι με τον αϊθέρα κι' άρχισε να τρίβη μ' αυτόν το μέτωπο και τους κροτάφους της Μελανίας.

Έπί τέλους, ύστερα από μερικούς αναστεναγμούς, είχε την εύτυχία να τη δη να συνέρχεται.

— Μελανία, ψιθύρισε ο άτυχος Άνοιεν, αγαπητή μου Μελανία...

— Δεν έχουμε πειά, παρά να ξεσπιτωθούμε, έπανελάμθανεέκλειν με λυγμούς... Θα πάμε να ζήσουμε στην Άμερική, όπου δεν μ... ρει κανείς. Κι' αν άρνηθής να μ' ακολουθήσης... Εμ πάω μόνη μου...

Ο κ. Άνοιεν θέλησε να χαμογελάση μά συγκρατήθηκε: — Σύμφωνοι, να φύγουμε, της είπε με το πιο άγέραςτο ύφος... Μά φύγουμε αύριο... Μά αισθάνεσαι τον έαυτό σου καλύτερα, Μελανία; Δεν είν' έτσι; Δεν έχεις τίποτα πειά; Και, για δες, πρέπει να με συγχωρήσης... Δεν έπρεπε να σου φορτώσω όλη τη δουλειά σήμερα το πρωί... Είχες να κάνης ένα σωρό πράγματα, ή άπροσεξιά σου' είνε δικαιολογημένη...

Ο αϊθέρας είχε κάνει την ενεργειά του. Σιγά-σιγά, ή κ. Μελανία συνεχόταν έντελώς και τὰ καλά λόγια του άντρος της συμπλήρωναν την ενεργειά του φαρμάκου.

— Ναί, ήμουνα πολύ στενοχωρημένη, ψιθύρισε... Και ύστερα, είμαι άπρόσεκτη καμιά φορά... Είχα ανάγκη από ένα μάθημα. Και ξέρεις, δεν πρέπει να δώσης και

ΤΟΥ ΦΡΑΝΤΖ ΤΟΥΣΣΕΝ

ΙΝΔΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Άς μείνουν, όπως πάντα, σάν άναιρεμένοι, οι βοσκαί άνάμεσα στα κοπάδια τους πάνω στις πλαγιές που τις χωιδεύει το αεράκι του βουνού!... Άς μείνουν οι γεωργαί σκυμμένοι πάνω στα άργωμένα χωράφια... Άς μείνουν τὰ κορίτσια κοντά στις θρύσες κι' ή αγαπημένης μας γυναίκες άς έξακολουθήσουν να γυρίζουν τ' άδράχια τους!... Η εύλογία του Κυρίου άς άπλωθή πάνω στους κάμπους!...

Φεύγουμε για τον μεγάλο πόλεμο... Φεύγουμε μέρα μεσημέρι για να μπορούμε να σταθούμε πάνω στους λόφους και ν' άγκαλιάσουμε με το θλέμμα μας τον τόπο που αφήνουμε. Πολλές καρδιές θά σπαραχθούν τη στιγμή αυτή. Πολλοί πολεμιστάί θά κοινοσταθούν και θά κυτάρουν, ά καθένας τους, κάποιο μακρινό τσαντήρι... Θα δακρύσουν... Άλλά ή πνοή του Θεού θά στεγνώση τὰ δάκρυά του.

Μας προθοδώνει ο Κύριος!...

Γεωργαί, μέσα στα χωράφια σας, ο Θεός θά σās στείλη την ευεργετική θροχή, γιατί και το αίμα μας θά πλημυρήση σάν θροχή στους κάμπους των άπίστων!

Κορίτσια, όταν το τραγουδί της θρύσης θά σās μιλί για έρωτα, οι αγαπημένοι σας θά γέρνουν πάνω σ' άλλες θρύσες και θά μουρμουρίζουν άλλα δνόματα...

Και σεις, γυναίκες μας αγαπημένες που φυλάτε τὰ τσαντήρια μας, όταν σέ λίγο θα μās θυμάστε και θα κυτάρτε τ' άστέρια, άς λάμπουνε τὰ μάτια σας όπως καίγεται ο ούρανός στη δύση του ήλιου!...

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Πέρασα απ' τον κήπο που τον έλουζε το φώς του φεγγαριού.

Δεν ένοιωθα την ευδία των ρόδων και των γιασεμιών, γιατί όλες ή ευωδιές είχαν μείνει γύρω σου.

Τ' άηδόνια σπαίνουν, κανένα κορίτσι δεν τραγουδούσε, μά νόμιζα πώς ο θόρυβος της μέρας έξακολουθούσε, γιατί κάθε στιγμή είχε μείνει γύρω σου.

Καταριώμουν τὰ χείλη σου που από κύρος σι μόνο τ' άφηνες ν' άγγίζουν τὰ δικά μου.

Όπως τὰ πουλιά στέκουν, για μιά στιγμή, κουρασμένα πάνω στα κλώνια.

Κάθησα σέ μιά πέτρα... Ο σκύλος μου άκούμπησε το κεφάλι του στον ώμο μου. Κι' ένοιωσα πώς ή καρδιά μου δεν έκλεινε μέσα της παρά μόνο έσένα, αγάπη μου, στερη και πρώτη!...

Κι' άμέσως, την ίδια στιγμή, τὰ ρόδα γύρω ευωδιάσανε και χύθηκε στους κήπους ή σιωπή...

μεγάλη σημασία στα λόγια που σου έλεγα πριν. Μ' είχε πιάσει λίγο το ντελίριο... Και μ' όποιοδήποτε άλλο ψαλτήρι μπορούσε να γίνη το ίδιο πράγμα... Και, έπί τέλους, δεν έχουμε ζήσει και τόσο δυστυχισμένοι μαζί... — Δυστυχισμένοι; Όχι δά!, φώναξε ο κ. Άνοιεν.

Αυτό ήταν ή άχτίνα του ήλιου, που άρχίζει να διαλύη τὰ σύννεφα, μετά την καταιγίδα. Το πρόσωπο της κ. Μελανίας αϊθρίασε. Όποιοδήποτε, είχε θριαμβεύσει.

— Μά αυτά τὰ λάχανα θάιναι τώρα άφάγωτα, έπέ... Θαπρεπε ν' άρκετοούμε σέ μιάν όμελέττα.

— Μιάν όμελέττα! Και με σαλάτα! Έξοχο γεύμα, πα τὰ πιο ύγιεινά. Άναγνωρίζω το έπινοητικό σου πνεύμα, Μελανία... Είναι άπόδειξις πώς δεν μου κρατάς πια καμιά κακία... Όρίστε;

Και εις πείσμα της ηλικίας των, ο κ. και ή κ. Άνοιεν άγκαλιάστηκαν. Μά κείνη την ώρα έμπαινε ο ύπνός της. Έτσι, ο κ. Αύρηλιος έμεινε γι' αυτή τη φορά, μόνος με την πρόθεσί του...

ADOLPHE RIBAU

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΚΑΙ ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

(Ποιός δεν ξέρει τον Μωρίς Ντεκομπρά, τον γνωστό Γάλλο συγγραφέα, που τὰ έργα του, μεταφρασμένα σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου, σημειώνουν καταπληκτική πάντα έπιτυχία. Άπό τη σειρά των δημοσιογραφικών άναμνήσεων, που έχουμε άρχισει να δημοσιεύουμε, μεταφράζουμε σήμερα το παρακάτω σχετικό χιουμοριστικό άρθρο του έκλεκτου συγγραφέως:)

Το χιούμορ, αυτή ή α ι σ θ η σ ι του χιούμορ, ή τόσο αγαπητή στον Μπερναρ Σώου και στον Μάρκ Τουαίν, περισσότερο από κάθε τι άλλο, δεν άποκτάται. Είναι μιά έκτη αίσθησι που την έχει κανείς μέσα του από τότε που γεννιέται, και την αισθάνεται να έμπνā, όταν την κεντούνε ή δυό ίδιωμας νεράιδες: Η Φαντασία και ή Είρωνία.

Χωρίς να θέλω να το άμφισβητήσω αυτό, θά πω άπλώς πώς τὰ ταξίδια βοηθούνε πολύ στην άποκάλυψι αυτής της έκτης αίσθησης. Πρέπει να περάσης πολλά σύνορα, να διασχίσης τους όκεανούς, για να γνωρίσης καλλίτερα την ανθρώπινη ψυχή, κάτω απ' όλα τὰ κλίματα. Και γνωρίζοντας λίγο την ψυχολογία τους, καταλαβαίνεις την σχετικότητα όλων των πραγμάτων. Άπό το σκεπτικισμό άς το χιούμορ, δεν ύπάρχει, πραγματικά, παρά πολύ λίγη άπόσταση.

Τὰ ταξίδια φτιάχνουν την νεότητα και φθείρουν τὰ πανταλόνια, έπινε ένας Άγγλος χιουμορίστας. Αυτό είναι αλήθεια, μά δεν είναι το πών.

Τὰ ταξίδια καταστρέφουν επίσης την πίστι, που μās έχουν έμφυσήσει οι δάσκαλοί μας, όταν ακολουθούσαμε τὰ μαθήματά τους. Άς ευχαριστούμε, λοιπόν τη μοίρα, όταν μās δίνη την ευκαιρία μακρινών περιπλνήσεων και μās μαθαίνει να άντλούμε από τις χίλιες - δυό πηγές της Πικρατηρίας, το δροσερό και άγνό νερό της Φαντασίας. Ο χιουμορίστας είναι ένας σοφός, γιατί δεν παίρνει στα σοβαρά τίποτα και διασκεδάει — μοναχικός θεατής — μπροστά στους θαυματοποιούς και τους άγύρτες του Πανηγυριού των Άνθρωπίνων πραγμάτων.

Οι Άμερικανοί ρεπόρτερ θεωρούνται μάιτρ στην τέχνη ν' άνακατείνουν ευχάριστα το χιούμορ με το έπάγγελμα τους.

Πολλές φορές γνώρισα τις καταπληκτικές μεθόδους των, και θαύμασα συχνά την ύπεροχη εύστοφία τους. Ευμοδμαι άκόμα ζωηρότητα την ικανότητα ενός μεγάλου ρεπόρτερ φίλου μου, ενός τζέντλεμαν Νεοϋρκέζου πολύ συμπαθητικού, από τον όποιον άνέλωσε έχω διατηρήσει μιά περίφημη άνάμνησι. Ήταν ένας άνθρωπος που δεν ήξερε έμποδία και θά μπορούσε να πάρη συνέντευξι κι' απ' τον ίδιο τον Θεό, αν ο ούρανός ήταν ένωμένος με τη γή με τον Άσύρματο τηλέγραφο.

— Φίλε μου, μου είπε μιά μέρα, διακόπτοντας την δακτυλογράφησι ενός άρθρου που έτοιμάζε για μιά καθημερινή έφημερίδα, νομίζω πώς έχετε, στην Εύρώπη μερικές παλιές προλήψεις, που θά σās στενοχωρούνε στην έξάσκησι του ρεπορτάζ.

— Έξηγηθήτε, φίλε μου.

— Νά. Όταν παίρνετε συνέντευξι από ένα πρόσωπο εκεί, κάτω, κάνετε τον κόπο να μεταβιβάζετε πιστά τὰ λόγια του. Μ' αυτόν τον τρόπο έκτίθεσθε στους μεγαλειτέρους κινδύνους.

— Ποιούς κινδύνους;

— Τους κινδύνους έντόνων διαμαρτυριών και δεινών διαψεύσεων. Δεν πρέπει ποτέ να μεταδίδουμε κατά γράμμα τὰ λόγια ενός διασημού άνδρός. Πρέπει να το θάζουμε στο στόμα τὰ λόγια που ο θά μ π ο ρ ο υ σ ε ν ά ε ί χ ε π ι δ ι ν ή τ ά ν ε π ι δ ό ξ η σ η ν ο υ σ, και που δεν το ήρθαν στο μυαλό. Γιατί τότε, διαβάζοντας την άλλη μέρα στην έφημερίδα, λέει: «Πολύ καλά, είναι ακριβώς ό,τι το είπα!... Είναι εύτυχισμένος και σās

ΤΟΥ MAURICE DEKOBRA

στέλνει την κάρτα του, ευχαριστώντας σας.

— Είσατε λίγο παραδοξολόγος.

— Όχι. Λέω την αλήθεια. Η καλλίτερης συνεντεύξεις μου, ή πιο συνταραχτικές συνομιλίες μου με μεγάλα πρόσωπα, είν' εκείνες που τις έγραφα χωρίς να δώ κανένα απ' αυτά τὰ πρόσωπα, ή άφου άρνηθηκαν να μου μιλήσουν.

Το δεύτερο πρόβλημα, που κεντā την ικανότητα των ρεπόρτερ, είναι πώς να πλησιάσουν τα άπρόσιτα πρόσωπα. Μερικοί χτυπούνε την πόρτα των, δίνουν την κάρτα τους και περιμένουν να γίνουν δεκτοί. Αυτοί που συμπεριφέρονται έτσι είναι οι μαθητευόμενοι ή νέοι που άγνοούν έντελώς την ανθρώπινη ψυχή. Πριν από μερικά χρόνια, έπιφορτίσθηκα να πάρω συνέντευξι από έναν έκα ομυριούχο, που δεν ήθελε να δη στα μάτια του τους δημοσιογράφους. Το τηλεφώνησα:

— Κύριε, είμαι ο πρόεδρος του Συμβουλίου της Μαρινύλλας (Νεμπράσκας), που αποφάσισεν όμοφώνως να δώση τ' όνομά σας στην πιο όραία λαφόρο της πόλεως μας. Πότε θάχετε την καλωσύνη να με δεχθήτε;

— Αύριο, σίς έντεκα ή ώρα, άποκριθήκεν άμέσως ο συνομιλητής μου.

Την επομένη έγινα δεκτός με όλες τις όφειλόμενες, στο αξίωμά μου τιμές, και άπέσπασα από τον φιλοξενητή μου άρκετά ενδιαφέρουσες δηλώσεις. Στο τέλος της συνομιλίας μας, έξεπλάγη γιατί είχα πάλι μόνάχος μου να τον δώ, και με ρώτησε:

— Μά πού είναι, λοιπόν και τὰ άλλα μέλη του Συμβουλίου της Μαρινύλλας;

— Δεν τόλμησαν να σās άνησυχήσουν. Περιμένουνε στη γωνιά του δρόμου.

Ο κ. Χ... θέλησε τότε να τους προσφέρει κάτι να πιούνε και με παρακάλεσε να πάω να τους φωνάξω. Βγήκα και δεν με ξαναείδε πειά...

Όστόσο, ο έκατομμυριούχος δεν ψυχράθηκε καθόλου από το στρατήγημά μου και διαβάοντας τη συνταραχτική συνέντευξι που είχα δημοσιεύσει, δήλωσε πώς ποτέ δεν είχα μεταδώσει τόσο καλά τις σκέψεις του.

Ο έξοχος φίλος μου δεν καυχώτανε καθόλου. Μου έδωσε μάλιστα την ευκαιρία να επωφεληθώ απ' αυτήν την πείρα του. Ομείνας κιόλας. Έπιθυμούσα να σιωπήσω έναν ήμερο, και το ίδιο διάστημα στην Εύρώπη, όσο και στην Άμερική. Μά ήξερα πώς ήτανε πολύ άπασχολημένος και φοβόμουνα πώς δεν θά δεχόταν ευχαρίστως να θυσιάη μιά ώρα από τον πολύτιμο καιρό του. Ο φίλος μου δεν στενοχωρήθηκε καθόλου για ένα τόσο παρανοήτο πράγμα. Άρπαξε το τηλέφωνο και έήτησε να συνενθ με τον διάσημο άντρα.

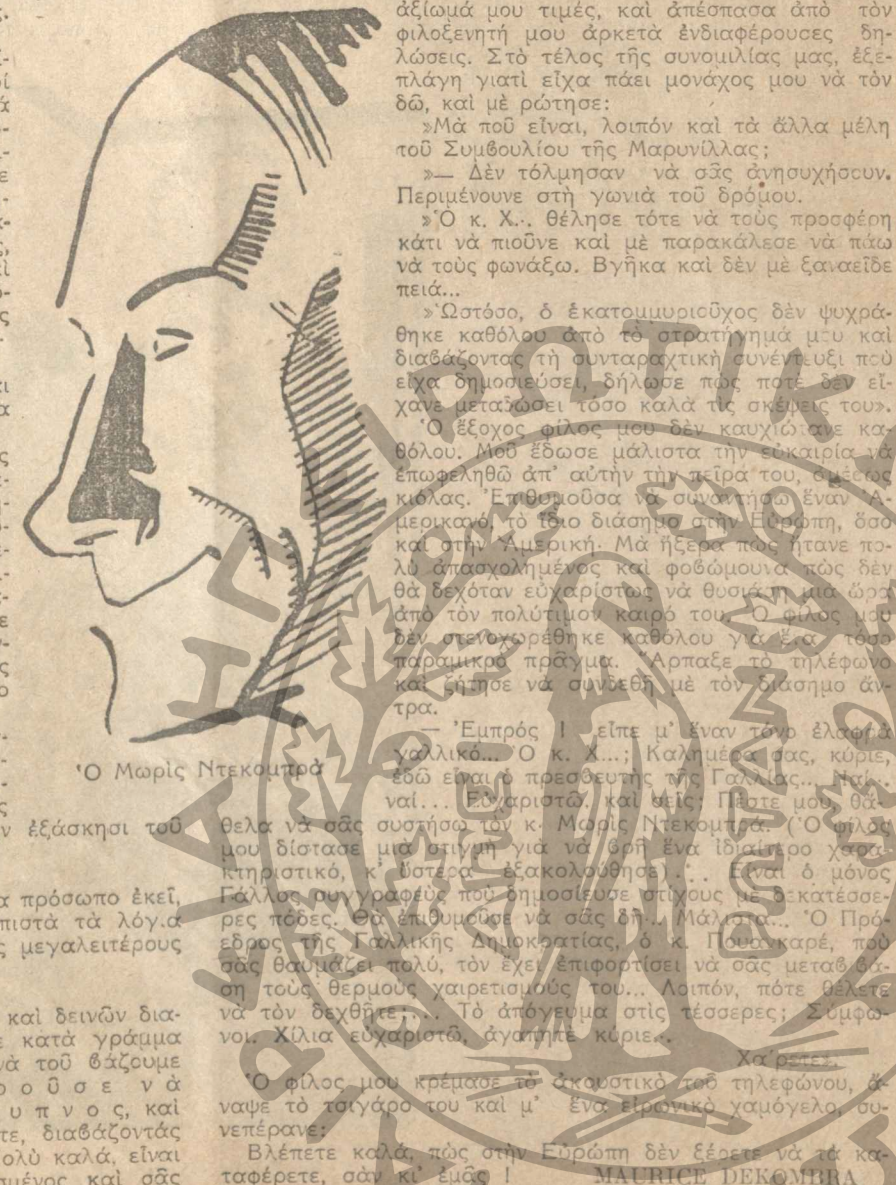
— Έμπρός! έπέμειν μ' έναν τον έλαφά γαλλικό... Ο κ. Χ...; Καλημέρα σας, κύριε, εδώ είμαι ο προέδρης της Γαλλίας... Ναι... ναί... Ευχαριστώ, και τίς; Πάτε μου, δά...

Θέλα να σās συζητήσων κ. Μωρίς Ντεκομπρά. (Ο φίλος μου δίστασε μιά στιγμή για να βρη ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, κ' ύστερα — έξακολουθήσει)... Είναι ο μόνος Γάλλος ρεπορτέρης που δημοσιεύσε στίχους με δεκατέσσερες στροφές. Θα έπιθυμούσε να σās δη... Μάλιστα... Ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, ο κ. Ποινκαρέ, που σās θαυμάζει πολύ, τον έχει έπιφορτίσει να σās μεταβιβάση τους θερμούς χαιρετισμούς του... Λοιπόν, πότε θέλετε να τον δεχθήτε... Το απόγευμα στις τέσσερες; Σύμφωνοι. Χίλια ευχαρίστη, αγαπητέ κύριε.

Ο φίλος μου κρέμασε το άκουστικό του τηλεφώνου, έναψε το τσιγάρο του και μ' ένα ειρηνικό χαμόγελο, συνεπέρανε:

Βλέπετε καλά, πώς στην Εύρώπη δεν ξέρετε να τὰ καταφέρετε, σάν κι έμās!

MAURICE DEKOBRA

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ ΖΕΚΙ ΓΕΝΟΣΜΑΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Η ιστορία αυτή αρχίζει πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ἀκριβῶς καὶ συνέβη στὸ Ἑρένκιοϊ, σὲ δυο γειτονικά σπίτια. Ἡ Νερμὺν, κόρη τοῦ Φερούχ πασά ἦτανε μιά μικρούλα 17 χρονῶν, λεπτή, κομψή, μὲ κουκλίτικο πρόσωπο, ποὺ φαινότανε μικρότερη ἀπὸ ὅσο ἦταν. Ὁ γειτονὰς της ἦταν ὁ νέος Σεφίκ, γιὸς ἑνὸς ράφτη, σπασιστής. Ἦταν ἕνα χρόνο μικρότερος ἀπὸ κείνη, μὰ, ρωμάλεός σάν ἀθλητὴς καθὼς ἦταν, φαινόταν μεγαλειότερος. Παρὰ τὴν διαφορά τῆς κοινωνικῆς τῶν τάς, ὡς ἡ οὐο οἰκογένειες εἶχαν σχέσεις καὶ ἀντάλλαζαν συχνὲς ἐπισκέψεις κ' ἔτσι ἡ φιλία τῶν δυὸ παιδιῶν δὲν ἀργήσε, μὲ τὴν πάροδο τῶν χρόνων, νὰ μεταβληθῇ σ' ἕνα αἰσθημα πὶο σοβαρό.

Καὶ οἱ δυὸ ἦσαν πολὺ ρωμαντικοί. Τὸ διάβασμα ἐρωτικῶν ρομάντων, ποὺ ἔκαναν μαζὺ, ἦταν ἴσως ἡ κυριώτερη αἰτία τοῦ φουντώματος τοῦ πάθους τῶν. Ἀγαπιώντουσαν μ' ὅλη τους τὴν καρδιά, μὲ τὴν ἀγνή ἀφροντισιὰ τῆς πρώτης νεότητος, χωρὶς νὰ σκέπτονται τί τοὺς ἐπεφύλασσε τὸ μέλλον. Ἔτσι πέρασαν δυὸ ἡμέρα χρόνια, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἡ ἀγάπη τῶν δυὸ νέων γινόταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα πὶο ἑαθεῖα.

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἡρεμία τσακίστηκεν ἀπὸτομα. Ὅταν ἡ Νερμὺν συμπλήρωσε τὰ δεκαεννέα τῆς χρόνια καὶ ἡ προτάσεις γάμου ἀρχισαν νὰ καταρθάνουν σὸ πατρικὸ της σπίτι, αὐτὴ ἡ ἡρεμία διαταράχθηκε ἀπὸτομα. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι εἶδαν τότε πὼς ἦταν καιρὸς νὰ φανερώσουν τὶς σχέσεις τῶν, ἀν ἤθελαν νὰ πραγματοποιήσουν τὴν φλογερὴ ἐπιθυμία τους — νὰ ἐνώσουνε τὶς ὑπάρξεις τῶν. Μὰ αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία προσέκρουε σ' ἕνα ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο, γιὰτὶ ἦταν βέθαιο πὼς ἡ οἰκογένεια τοῦ Φερούχ πασά θ' ἀρνιότανε νὰ δώσῃ τὴν κόρη της στὸν γιὸ ἐνὸς ράφτη.

Ἡ σχετικὲς βολιδοσκοπήσεις ποὺ ἔκαμε ἡ οἰκογένεια τοῦ νέου στοὺς γειτονέας της δὲν κατέληξαν σὲ τίποτε. Ἀντιθέτως οἱ γονεῖς τῆς νέας ἀναστατώθηκαν. Βέβαια εἶχαν πάντα κρατήσῃ τοὺς γειτονέας τους σὲ κάποιαν ἀπόστασι χωρὶς αὐτὸ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ προσέξουν τὸν ἔρωτα τῶν δυὸ αὐτῶν νέων. Ὅταν θεβαιώθηκαν ἐντελῶς γι' αὐτὸ, ἀποφάσισαν νὰ κόψουν κάθε σχέση μὲ τὴν γειτονικὴ οἰκογένειά τους. Ἡ σκέψι πὼς ἕνας τέτοιος γάμος ἦταν δυνατός, δὲν χωροῦσε σὸ κεφάλι τῆς μητέρας τῆς νύας, γιὰ τὴν ὁποία ὁ γιὸς ἐνὸς ράφτη ἦταν ἕνα κατώτερο εἶδος ἀνθρώπου.

Εἶναι ἀλήθεια, πὼς ἡ Νερμὺν προσπαθῆσε νὰ υπερασπιστῇ τὸν ἔρωτά της. Ἐκλαψεν, ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς, ξερρίζωνε τὰ μαλλιά της καὶ γιὰ νὰ συγκινήσῃ περισσότερο τοὺς δικούς της ἀφῆσε πάνω σὸ κοιμόδινο της τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ ἰώδιο, σάν νάθελε ν' αὐτοκτονήσῃ. Μὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶχανε κανένα ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀπόφασι τῆς μητέρας της ἦταν ἀκλόνητη. Ἀντίθετα, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ τὴν ἐπὶβλέπουν περισσότερο καὶ τῆς ἀπηγόρευσαν νὰ θγαίνῃ πειὰ μονάχη της.

Παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς προφυλάξεις, ὁ Σεφίκ θρῆκε τρόπο νὰ στέλνῃ τότε - πότε στὴ νέα, φλογερὲς ἐπιστολές, στὶς ὁποῖες μάλιστα λάβαινε καὶ ἀπαντήσεις. Μὰ ὅλες ἡ σχέσεις τῶν περιωριζόντουσαν τώρα σ' αὐτὴν τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν ἐπιστολῶν, καὶ πολὺ σπάνια, σὲ κανένα παθητικὸ θλέμμα, ποὺ ἄλλαν ἀπὸ μακρὰ, στὶς τυχαῖες συναντήσεις τῶν.

Ὁ Σεφίκ σάστισε !...

Μὰ αὐτὴ ἡ κατάστασι δὲν ψύχρανε καθόλου τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους. Ἀπ' ἐναντίας, ὁ Σεφίκ ζοῦσε διαρκῶς μὲ τὴ σκέψι τῆς πολυαγαπημένης του.

Μιά μέρα, ἐν τούτοις, μιά ἀπὸ τὶς ἐπιστολές του ποὺ τὶς ἔστειλε μὲ τὸ γκαρσόνι τοῦ γωνιαίου ζαχαροπλαστείου, ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Φερούχ πασά.

Ὁ πασὰς ἔμεινε καταπληκτός, φόρτωσε κατάρες καὶ θρυσιὲς τὴν Νερμὺν, τῆς φώναξε πὼς ἦτανε μιά χαμένη καὶ ὅταν πέρασεν ἡ πρώτη κρίσις, ἀρχισε νὰ σκέφτεται μὲ ποιὸν πρακτικὸ τρόπο ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ περιπέτεια. Ὁ καλλίτερος τρόπος τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν εἰς τα-ξίδι στὴν Εὐρώπη. Ὁ ἀδελφός του ἦτανε δευτερός γραμματεὺς στὴν πρεσβεῖα τῆς Βιέννης καὶ τοὺς εἶχε καλέσει πολλές φορές νὰ πᾶνε νὰ τὸν δοῦνε.

Ἡ Νερμὺν, ἀσυναίσθητη καὶ ἐξασθενημένη ἀπὸ τὸ πάθος της καθὼς ἦταν θὰ περνοῦσε μερικὸς μῆνας σ' ἕνα σανατόριο. Ἔτσι ὁ καιρὸς καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις της, θὰ τὴν βοηθοῦσαν νὰ ξεχάσῃ τὸν ἔρωτά της.

Ὅπως τὸ εἶπαν, ἔτσι κ' ἔγινε. Καὶ μιά ὁδομὰ μετὰ ὁ Σεφίκ εἶδε μὲ μεγάλῃ του λύπη τὸ σπίτι τῆς πολυαγαπημένης του μὲ τὰ παραθυρόφυλλα κλειστά, ἀδίο ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους του. Μερικὲς μέρες ἀργότερα, ἕνα γράμμα μὲ γραμματόσημα τῆς Βιέννης, τὸν πληροφοροῦσε τί εἶχε συμβῇ. Ἡ νέα, μὲ τὸ γράμμα της αὐτὸ, τὸν διαβεβαίωσε γιὰ τὴν πίστι της καὶ τοῦ ὑπενθύνει τὶς ὑποσχέσεις του.

Ὁ Σεφίκ, παρ' ὅλο τὸν ἔρωτά του, δὲν σκέφθηκε οὐτ' ἕνα λεπτὸ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Νερμὺν σ' ἕναν τόπο τόσο μακρινό. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε καμμίαν ἀνεξαρτησία, ἀφοῦ ἦταν ἀκόμα σπουδαστής. Καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ὑπὸ τήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν πατέρα του — ποὺ ἦτανε, ἄλλως τὸν πολλὸ φτωχός — τὰ ἔξοδα ἐνὸς τόσο μακρινοῦ ταξιδίου. Γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴ θλίβεση μοῖρας του, ὁ νέος ρίχθηκε μὲ τὰ μούτρα στὴ μελέτη καὶ διπλάσιας τὶς προσπάθειες τοῦ γιὰ τὴν μόρφωσί του. Μὰ δὲν μπορούσε νὰ ξεχάσῃ τὴ Νερμὺν, ποὺ ἡ οἰκογένειά της εἶχε ἐγκατασταθῇ ὀριστικά στὴ Βιέννη. Ἡ νέα ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ γράφῃ, ἀλλὰ τὰ γράμματα της γινόντουσαν ὀλοένα πὶο σπάνια καὶ τελος, μετὰ ἀπὸ δυὸ χρόνια σιωπῆς, ὁ νέος ἔλαβε μιά ἐπιστολή, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ τελευταία καὶ στὴν ὁποία ἡ Νερμὺν τοῦ ἀνῆγγελλε πὼς ἦταν στὶς παραμονὲς τοῦ γάμου της μὲ τὸν τρίτο γραμματεῖα τῆς πρεσβεῖας καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν συγχωρήσῃ γιὰ τὴν ἀπιστίαν της. Μὰ συγχωρῶς τοῦ ἐπείτρεπε, ἀν τὸ ἐπιθυμοῦσε, νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τῆς γράφῃ σὸ πὸς - πρὸς τῶν, ὅπως συνήθως, ἔτσι κ' ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ ἀπαντοί της.

Ὁ Σεφίκ ὑπέφερε πολὺ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπρόσπτη εἶδησι, μὰ δὲν παρέλειψε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἀδεια ποὺ τοῦ ἔδινε νὰ τῆς γράφῃ. Παρηγοριότανε λίγο μὲ τὴ σκέψι πὼς ὁ ἔρωτας τῆς Νερμὺν γι' αὐτὸν δὲν εἶχε πεθάνει, ἀφοῦ ἐκείνη ἐπιθυμοῦσε νὰ λαβαίνῃ ἐπιστολές του. Ἀπὸ μέρους του, ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ λατρεύῃ τὴν ἀμνησί της καὶ ὅταν τελείωσε τὶς σπουδές του, ἔδωκεν ἐξετάσεις γιὰ μιά ὁποῖα τροφία στὴν Εὐρώπη. Πέτυχε καὶ τὴν στείλανε στὴ Γαλλία. Εἶναι ἀλήθεια, πὼς σ' αὐτὸν τὸν τόπο εἶχε μερικὲς ἀσηματικές περιπέτειες. Ἀλλὰ στὴν πρὸς μυστικὴ γωνία τῆς καρδιάς του, ὁ πρὸς τὸς ἔρωτάς του ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶχε μιά ζωὴ μελωχολική. Ὑστερὰ ἀπὸ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 58)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

— Μὰ εἶναι πολὺ ἀκριβό, κύριε... Ὁ πατέρας μου λέει ὅτι αὐτὸ τὸ γκρουπ στοιχίζει δέκα δολάρια... Εἶναι μὲ

γάλο, ξέρετε, τόσο !...

Καὶ ἡ Δέα ἀπλῶς τὰ χέρια της γιὰ νὰ δώσῃ μιά ἰδέαν τοῦ μεγέθους τοῦ ἔργου.

— Ἀλλὰ θὰ εἶναι πολὺ θαρὺ γιὰ νὰ μπορέσης νὰ τὸ φέρῃς μόνη σου, εἶπε ὁ ζωγράφος.

— Ὁ Φίλιππος θὰ μὲ βοηθήσῃ, ἀπάντησε τὸ κοριτσάκι μὲ πεποίθησι.

— Ναί, θὰ σὲ βοηθήσω, Δέα, εἶπε τὸ παιδί. Γιὰ σένα ποὺ εἶσαι μικρὸ κορίτσι, τὸ γκρουπ θὰ εἶναι θαρὺ, ἀλλὰ γιὰ μένα ποὺ εἶμαι ἀγόρι, δὲν πιστεύω...

Κατόπιν ὁ Φίλιππος ὑποκλίθηκε μ' εὐγένεια καὶ ἀπλῶς τὸ χέρι του πρὸς τὴν κ. Ἐνσμπορτ, λέγοντάς της μὲ τὴ γλυκεῖα καὶ μελωδική φωνή του.

— Καλημέρα σας, κυρία.

Ἡ κ. Ἐνσμπορτ πῆρε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο χέρι καὶ τράβηξε τὸ παιδί κοντὰ της.

Γιὰ μιά στιγμὴ κύτταξε τὸν Φίλιππο θαθεῖα μέσα στὰ μάτια κ' ἔπειτα τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε.

Φίλησε κατόπιν καὶ τὴ Δέα, ὅχι διὼς μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα ποὺ εἶχε φιλήσῃ τὸν Φίλιππο.

— Εἶναι χαριτωμένα καὶ τὰ δυὸ, εἶπε στὸν σύζυγό της μ' ἕνα χαμόγελο, — τὸ πρῶτο ποὺ φαινόταν στὰ χεῖλῃ της ἔπειτα ἀπὸ ἔξη μῆνες.

Ὁ Φίλιππος εἶχε ὅγῃ κίλας ἔξω, γιὰτὶ ἀνυπομονοῦσε νὰ δεῖσῃ στὴ Σελίνα τὸ δολαρίο του. Ἡ Δέα τὸν ἀκούσθησε, ἀλλὰ πρὶν ὅ, ἡ ἔξω, στάθηκε στὴν πόρτα κ' εἶπε:

— Χαίρετε, κυρία ! Χαίρετε, κύριε ! Ἀῦριο θὰ σᾶς φέρω τοὺς ἔργατες τῆς Θεολάσης...

ΙΑ*

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ - ΙΩΣΗΦ

Ὅταν ὁ Φίλιππος κ' ἡ Δέα ἔδειξαν στὴ Σελίνα τὰ δολάρια ποὺ εἶχαν κερδίσει, ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα καταχάρηκε.

— Ἀ τώρα, παιδιά μου, πᾶμε καλά! εἶπε χαμογελῶντας. Θὰ βῆκα νὰ ἔκανε ὁ καλὸς ἐκεῖνος κύριος, ἐπρόσθεσε εἰκόνα τοῦ Ἰλιμπελ. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀσχημος, ἐπρόσθεσε ἀναστενάζοντας θαθεῖα. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς ἔγινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα...

Ὁ πατέρας του ἦταν ὁμορφάνθρωπος... Ἡ ἀδελφὴς του ἦταν τὰ δυὸ ὁμορφότερα κορίτσα αὐτοῦ ποὺ μπορεῖ νὰ δῇ κανεῖς... Δὲν ἔξω κ' ἔγινε τί νὰ κάνω μ' αὐτὸ τὸ παιδί...

Καὶ τὸ χαμόγελο τῆς Σελίνας ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπό της, καλῶς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἔπειτα πρόσθεσε:

— Καὶ σοὺ εἶν' ἕνας ψεύτης !... Θεέ μου !

Τραγουδῶντα/ΤΗΝ ΑΥΓΗ

ποὺ τὰ βρίσκει τόσα ψέματα ;... Τὰ σοφίζεται καὶ τὰ λέει. μιά χαρά... Ἀλλὰ τὸ κακό εἶναι ὅτι δὲν τὰ θυμάται ὕστερα, γιὰτὶ δὲν ἔχει δυνατὴ μνήμη... Φαντασθῆτε, ἐνῶ χθὲς μοῦ ἔλεγε ὅτι τὸ καλὰθι τοῦ ἔπεσε σὸ ποτάμι — τὸ ἀκούσατε καὶ οἱ σὲς μὲ τ' αὐτιά σας — σήμερὰ ἔκλαιγε καὶ μοῦ ὠρκίζοταν ὅτι δὲν μοῦ εἶπε ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα... Ἐπαίξε, λέει, μὲ κάτι ἄλλα παιδιά καὶ ἔτσι, ἔχασε τὸ καλὰθι τοῦ.

Ὁ Φίλιππος κ' ἡ Δέα ὥστόσο ἀνυπομονοῦσαν νὰ διηγηθοῦν τὰ πρῶινὰ περιστατικά καὶ δὲν ἄφησαν τὴ Σελίνα νὰ τελειώσῃ τὰ παραπάνω τῆς ἐναντίον τοῦ γιουί της.

— Σελίνα — ἔλεγε ὁ Φίλιππος — ὠραϊότερο σπίτι δὲν εἶδα ποτὲ μου... Τί ὠραῖες, τί θαυμάσιες εἰκόνες ποὺ ἔχει... Καὶ ξέρεις, ὁ κ. Ἐνσμπορτ τὶς ζωγραφίζει μόνος του ! Μοῦ εἶπε μάλιστα νὰ ξαναπᾶμε αὔριο γιὰ νὰ τελειώσῃ τὶς εἰκόνες μας καὶ ἡ κυρία μᾶς φίλησε καὶ τοὺς δυὸ. Δὲν εἶν' ἔτσι, Δέα !

— Ναί, θὰ ξαναπᾶμε αὔριο καὶ θὰ τοῦ πᾶω τοὺς ἔργατες τῆς Θεολάσης», ἐπρόσθεσε ἡ Δέα, τῆς ὁποίας τὸ χλωμὸ πρόσωπο ἦταν κατακόκκινο τώρα. Ὁ κύριος Ἐνσμπορτ θὰ μοῦ δώσῃ δέκα δολάρια γιὰ τοὺς ἔργατες τῆς Θεολάσης... Φαντάσου τὴ χαρὰ τοῦ καυμένου τοῦ πατέρα !...

— Δέκα δολάρια ! Δέκα δολάρια ! ἔναειπε ἡ Σελίνα μὲ θαυμασμό. Νὰ τύχῃ μιά φορὰ... Ἀνοιξε ἡ τύχη μας, παιδιά... Τελείωσε... Δὲν βλέπετε ἔδω, κύριε Φίλιππε... Σοὺ πούλησα ὅλα τὰ λαουλούδια τὴν ὥρὰ ποὺ ἔλειπε...

— Νά, παρὰ τὰ χρήματα... Βλέπετε πόσα εἶναι ! Μοῦ φαίνεται τώρα ὅτι διακόσαστε νὰ ξαναγοράσετε στὰ σπίτια σας γιὰ νὰ πῆτε τὰ εὐχαρίστα νέα, ἐσύ, κύριε Φίλιππε, στὴ θεὰ Ἀντωνία καὶ σύ, Δέα, στὸν πατέρα σου. Ναί, πηγαίνετε γρήγορα...

Τὰ δυὸ παιδιά δὲν περιέμεναν νὰ τοὺς τὸ ξαναπῇ καὶ, ἀφοῦ χαίρετσαν τὴν καλὴ μαῦρη, ἔτρεξαν καταχαρούμενα στὰ σπίτια τους.

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἀνοῖξε τὴν πόρτα τῆς ἐπαύλειος καὶ εἶδε τὴν Ἀντωνία νὰ καθεῖται στὸν μικρὸ ἐξώστη γιὰ νὰ κἀνῃ τίποτε, αἰσθάνθηκε ζωηρὴ ἀνησυχία. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε δῇ ἔτσι μὲ παρῶμενα χέρια καὶ γι' αὐτὸ στὴν ἀρχὴ νόμισε πὼς ἦταν ἀρρώστη.

— Τί ἔχεις, θεὰ μου ; Τί ἔχεις ; τὴ ρώτησε τρέχοντας πρὸς αὐτήν.

— Τίποτε, παιδί μου, τίποτε, ἀπάντησε ἡ Ἀντωνία τρυφερά, καθὼς τοῦ ἔδωκε τὸ καπέλλο καὶ τοῦ ἀκούπιζε τὸ ἰδρωμένο μέτωπο. Δὲν εἶχα παραγγεῖλες σήμερὰ τὸ πρῶτο κ' ἔπειθ' ἤμουν κουρασμένη, θρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ καθίσω λίγο καὶ νὰ ξεκουρασθῶ. Δὲν μπορῶ, βλέπετε, πειὰ νὰ δουλεύω πολὺ ὅπως ἄλλοτε...

— Κ' ὅποτε ἔχεις ἀνάγκη νὰ δουλεύεις τώρα ! τῆς ἀπάντησε προσχαρὰ τὸ παιδάκι. Νά, ἐγὼ μπορῶ πειὰ νὰ κερδίσω ἕνα σωρὸ χρήματα... Κύτταξε ἔδω !...

Κ' ἔφριξε στὴν ποδιά της μαῦρης, τὸ δολαρίο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ κ. Ἐνσμπορτ.

— Τὸ κερδίσα σὲ μιά - δυὸ ἡμέρες — ἐξ-ακολουθεῖ ὁ Φίλιππος — χωρὶς νὰ κάνω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κάθωμαι ἡσυχαῖα...

— Βλέπω ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς πληρώνει

καλά. Τόσα κέρδισε κ' η Δέα ;

— Ναί, έδωσε και στη Δέα ένα δολλάριο. Θα ήθελα πολύ να δής, θεία, την εικόνα που μάς κάνει... Ω! πόσο ωραία φαίνεται ! Άμα θα τελειώση, θα σε πάρω να πάμε να τη δής...

— Ο κύριος ζωγράφος κάθεται πολύ μακριά και μου φαίνεται πως δεν θα μπορέσω ποτέ να πάω ως εκεί, παιδί μου... Τώρα πειρά δεν είμαι δυνατή, σαν άλλοτε... Νά, έπροσθεσε, πάρε, Φίλιππε το δολλάριο σου και φυλάξέ το καλά... Είναι δικό σου...

— Όχι, θεία μου, όχι!... Είναι δικό σου... Έσύ πρέπει να το φυλάξης... Είναι δικό σου και όλα, όσα θα κερδίζω θα είναι δικά σου, απάντησε ο Φίλιππος του οποίου τα μάτια έλαμπαν από χαρά και καλωσύνη, ενώ συγχρόνως έβαζε διά της βίας το χαρτονόμισμα στο χέρι της θείας Άντωνίας.

— Καλά! είπε εκείνη. Άφου επιμένεις, θα σου το θάλω σ' ένα κουτάκι να το έχεις όταν το χρειαστής. Τώρα, παιδί μου, σε χρειάζομαι. Σε περιμένα να με βοηθήσης να φυτέψω άλλοι τούς πανσέδες μου...

— Περιμένα να φορέσω μια στιγμή τα καθημερινά μου κι' έφθασα ! είπε πρόσχαρα ο Φίλιππος.

— Τι καλό παιδάκι ! ψιθύρισε μελαγχολικά η μαύρη, όταν ο Φίλιππος μπήκε μέσα στο σπίτι. Είναι τόσο ωραίο, τόσο γλυκό, τόσο υπάκουο ! Χρυσό μου παιδί, όταν λείπω εγώ, ποιός θα σ' αγαπήση όσο σ' αγαπώ;

Και κατεβαίνοντας άργα στο περιβόλι, σκούπισε ένα δάκρυ που κυλούσε στα ίσχνά μάγουλά της.

Σε λίγο ο Φίλιππος, φορώντας τα καθημερινά του εργαζόταν με κέφι υπό την επίβλεψη της θείας Άντωνίας, η οποία καθισμένη σ' ένα σκαμνάκι κοντά του, διέδινε την ευεχυσία των πανσέδων.

Καθώς εργαζόταν, τραγουδούσε χαρούμενος.

Σε λίγο, ένα ωραίο κατακόκκινο πουλί — ένας κ αρδινά λιο ς — άφησε το δέντρο του και πήγε και κάθισε άφοβα στο μικρό λισγάρι που χρησιμοποιούσε ο Φίλιππος.

— Φυγε από κει, έξοχώτατε ! του είπε ο Φίλιππος χωρίς να διακρίνη την εργασία του. Πήγαινε, φίλε μου... Δεν υπορῶ να παίξω τώρα μαζί σου. Καθώς βλέπεις, έχω δουλειά... Άλλά στάσου μια στιγμή... Νά ένα ωραίο σκουληκάκι να το φας. Άρπαχ' το!...

Το πουλάκι κελαϊδούσε χαριτωμένα, άρπαξε κι' έχασε το σκουληκάκι. που του έδωσε ο Φίλιππος και πέταξε στη φωλιά του, όπου και συνέχισε το κελαϊδήμά του.

— Ά, νά τώρα κι' ο Σ κ ώ π τ η ς ! είπε ο Φίλιππος βλέποντας ένα άλλο πουλάκι που άρχισε να φτερουγίζει γύρω του, για να τραβήξη την προσοχή του.

Το πουλάκι αυτό κελαϊδούσε με πολλούς και διαφόρους τρόπους, γιατί όπως δείχνει και τ' όνομά του, ο Σ κ ώ π τ η ς έχει το χάρισμα να μιμνήται θαυμάσια το κελαϊδήμα όλων των άλλων πουλιών, ακόμα και τη φωνή του ανθρώπου.

— Είναι περίεργο, είπε η Άντωνία στον Φίλιππο, πώς έρχονται κοντά σου τα πουλιά κ' η πεταλούδες. Δεν σε φοβούνται καθόλου... Φαίνεται πως δεν τα πειράζει ποτέ...

— Δεν με φοβούνται γιατί τ' αγαπώ και τ' ξέρουν, απάντησε εύθυμα ο Φίλιππος. Είναι τόσος καιρός που γνωρίζομαστε... που ζούμε μαζί... Ο κήπος αυτός είναι σπίτι τους, όπως και το σπίτι μας. Άποτελούμε μια οικογένεια... Και σὺ, θεία, είσαι η καλή μητέρα των πουλιών που τους δίνει να τρώνε όταν κάνουν κρύο και δεν βρίσκουν εύκολα φαί.

Ο Φίλιππος εξακολούθησε να εργάζεται με το ωραίο του κεφάλι σκυμμένο προς τη γη, χωρίς να βλέπη την Άντωνία, της οποίας τα μάτια ήταν ακόμα δακρυσμένα.

Όλα μέσα στον κήπο, που άντηχούσε από κελαϊδήματα και γλυκούς θορύβους, σκόρπιζαν γύρω γαλήνη κι' ευφροσύνη... Και αυτά ακόμα τ' έρείπια, σκεπασμένα με πρασινάδες και άγριοιούλινδα, φαινότουσαν ωραία...

Τίποτε εκεί μέσα δεν προκαλούσε ιδέες θανάτου και άπελπίσας...

Άπό πού λοιπόν προερχόταν η μελαγχολία της Άντωνίας, η οποία με σταυρωμένα χέρια — τα χέρια εκείνα που είχαν δουλέψει τόσο πολύ — προσήλωνε το γεμάτο μητρική στοργή βλέμμα της, στο ωραίο εκείνο παιδί, το τόσο εύθυμο ;

Μήπως από την αντίθεσι αυτή της χαράς του παιδιού με τη δική της γεροντική άδυναμία ; ...

Έξαφνα το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε δυνατά.

— Πήγαινε, παιδί μου, ν' άνοίξης γρήγορα... είπε η

Άντωνία. Αυτός που χτυπάει φαίνεται πως είναι πολύ θιαστικός.

Το παιδί έτρεξε ν' άνοίξη και η Άντωνία σηκώθηκε για να προϋπαντήση τον επισκέπτη, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον πάτερ - Ιωσήφ.

Ο άγαθός κληρικός διέσχισε θιαστικά τον κήπο και διευθύνθηκε προς το σπίτι.

Το πρόσωπό του φανέρωνε άνησυχία και θλίψη. Κρατούσε προσεχτικά κάτι, τυλιγμένο μ' ένα μεγάλο ματτίλι.

Όταν έφθασε κοντά στην Άντωνία, άπόθεσε το δέμα του στο τραπέζι και είπε:

— Άντωνία, καλή μου φίλη... Φίλιππε, παιδί μου... Ναί!... Έδώ είναι τα φτωχά πλασματάκια μου... τα παιδιά μας... Σας τα έφερα...

Ο τόνος της φωνής του ήταν άποφασιστικός, αλλά κάπως μελαγχολικός.

Η Άντωνία κι' ο Φίλιππος τον κύτταζαν εξαφνιασμένοι. Ήξεραν καλά πόσο ο άγαθός ιερέας αγαπούσε τα ποντικάκια του κι' άπορούσαν για ποιόν λόγο τάχα άναγκάστηκαν τώρα να τ' άποχωρισθῇ...

— Μήπως ο Πανιερώτατος σας μάλλωσε έξ ατίας τους; ρώτησε ο Φίλιππος με μεγάλο ενδιαφέρον.

— Όχι, όχι, παιδί μου!... Ο Πανιερώτατος ούτε καν ξέρει, ότι υπάρχουν... Με κάλεσε, για κάτι άλλο, πολύ σπουδαιότερο... Είχε να μου άναθήσει κάποια έντολή κ' ήθελε να μου δώση τις οδηγίες του. Τι άνόητος που ήμουν να φοβόμην ότι με ήθελε για να με μαλλώση για τα ποντικάκια... Φεύγω άπόψε...

— Πῶς ; Άπόψε, πάτερ - Ιωσήφ; Και πηγαίνετε μακριά ; φώναξαν η Άντωνία κι' ο Φίλιππος συγχρόνως.

— Ναί... ναι... άπόψε... Δεν μπορώ να σας πῶ πού πηγαίνω... Η άποστολή μου είναι μυστική... Νομίζω όμως πως δεν μου άπαγορεύεται να σας πῶ, ότι θα λείπω λίγες μέρες... Πηγαίνω ν' άναπληρώσω έναν συνάδελφό μου, ο οποίος είναι άρρωστος. Όταν θα γίνῃ καλά θα ξαναγυρίσω, έκτός αν νέες διαταγές με στείλουν άλλοι...

— Μά δεν μπορείτε να πάρετε μαζί σας και τα παιδιά σας, πάτερ - Ιωσήφ ; ρώτησε ο Φίλιππος. Θα είσθε πολύ δυστυχισμένος χωρίς αυτά.

— Ναί, θα μπορούσα να τα πάρω... και θα ήθελα να τα πάρω, γιατί τα αγαπῶ περισσότερο ίσως απ' ότι πρέπει... Άλλά δεν νομίζετε, ότι θα ήταν άτοπο σ' έναν κληρικό να φύγῃ για μια θρησκευτική άποστολή μαζί με τα άσπρα του ποντικάκια ; ... Είναι για μένα θυσία το ότι τα αφήνω — έπρόσθεσε άναστενάζοντας ελαφρά, — άλλα πρέπει να τὴν κάνω, πρέπει να τ' αφήσω.

— Τα φτωχά ποντικάκια ! είπε η θεία Άντωνία. Σας κρατούσαν τόσο καλή συντροφιά...

— Ω! ναι, μου ήταν ευχάριστοι σύντροφοι ! είπε ο ιερέας. Άλλά δεν έκανα καλά πού τ' αγαπήσα τόσο πολύ... Τις ώρες που θυσιάσα για να τα μάθω να χορεύουν, δεν θα μπορούσα τάχα να τις άφιερῶσω στους ανθρώπους, προσπαθώντας να τους κάνω καλλιτέρους...

Η ζωή είναι πολύ σύντομη, ώστε να ξεδεύῃ κανείς τις πολύτιμες στιγμές της σε μάταιες άσχολίες, όσο άθῶες κι' αν είναι... Λίσθάνομαι θάθειά λυπη γιατί τ' άποχωρίζομαι... Άλλά τιμωροῦμαι δίκαια...

Και ο πάτερ - Ιωσήφ διευθύνθηκε προς την εξώπορτα συνοδευόμενος από την Άντωνία.

Έκεῖ στάθηκαν μερικές στιγμές και άρχισαν να κουθενιάζουν με ζωηρό ενδιαφέρον, ενώ ο Φίλιππος, άπαρηλμένος με τα ποντικάκια δεν τους πρόσχε καθόλου.

— Τα χαρτιά θα είναι καλά φυλαγμένα κατά το δέσμημα που θα λείπω, έλεγε ο πάτερ - Ιωσήφ, άκουμπώντας το χέρι του στο πόμολο της πόρτας. Τα έμπιστευθα μαζί με τα δικά μου σ' ένα φίλο μου. Αν τα χρειαστής πριν ξαναγυρίσω, ζήτησέ τα και θα σου τα δώσω...

Και ο πάτερ - Ιωσήφ είπε στην Άντωνία το όνομα και τὴν διέθυσσε το φίλου του.

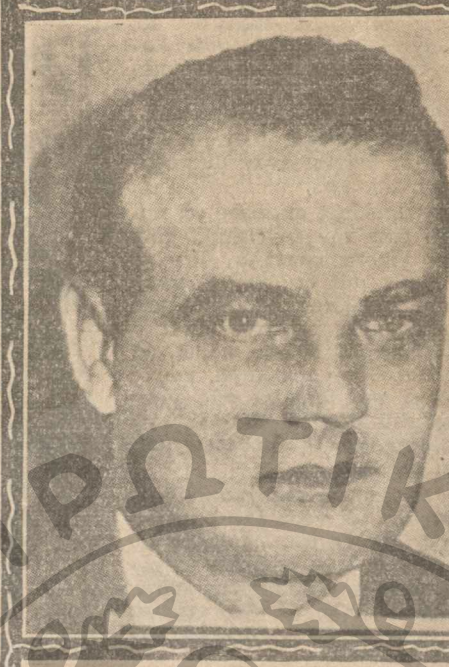
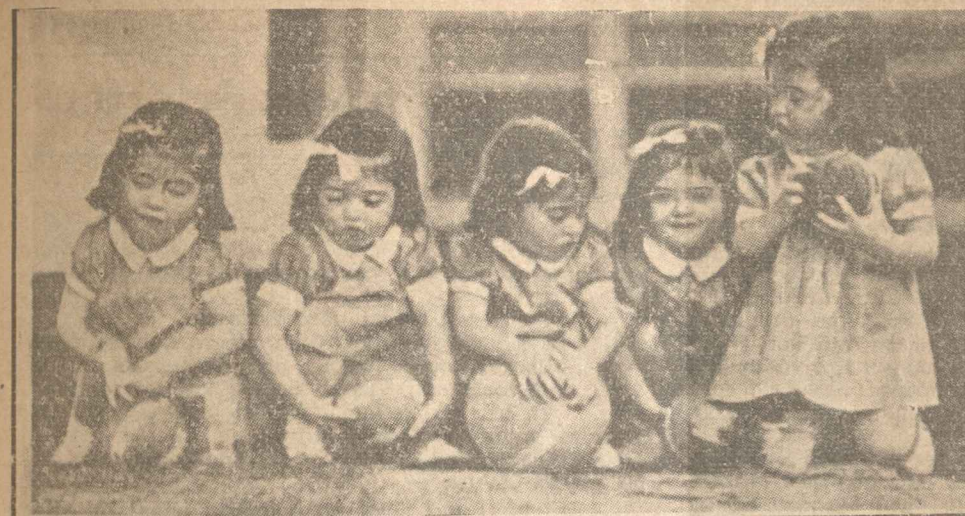
— Έλπίζω ότι δεν θα τα χρειαστώ, απάντησε η Άντωνία, και πως, όταν ξαναγυρίσετε, θα θρήτε τα πράγματα όπως τ' αφήσατε...

— Αυτό έλπίζω κι' εγώ, καλή μου Άντωνία. Πάντως σε γίνῃ το θέλημα του Θεοῦ... Καλή άντάμωσι...

Όταν ο Φίλιππος γύρισε προς την πόρτα, είδε τον πάτερ - Ιωσήφ να φεύγῃ. Και τότε σκέφθηκε:

— Ω! Έξασα πάλι να κάνω εκείνη την έρώτηση στον πάτερ Ιωσήφ... και νά, φεύγῃ τώρα... Άς είναι ! θα πὸν ρωτήσω, όταν ξαναγυρίσῃ...

(Ακολουθεῖ)

ΚΑΤΑ ΣΕΙΡΑΝ ΑΠΟ ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: 1) Μια τελευταία φωτογραφία των πενταδμήτων του Καναδά. 2) Το νέο δολάριο και εθνικό και εθνικό. 3) Η μία Άντρια, περίφημη χιτισμένη εν Ν. Υόρκη. Η άλλη Άντρια έβρισκε μια λαοίον, που διατηρεί την έπιθερμίδα μετάξινη μέχρι γήρατος. 4) Ο άριστος γκαγκκιέρ Άλντερ, ο έπιλεγμένος της Κολάσεως, χάριν του οποίου αυτοκτόνησαν τελευταία στο Νέας στολισμένες και κατάφορτες με καλαμπόκια, έπ' ευκαρίαν Μάριον Ντελάρ, θάψμα γλυκύτητας και γοητείας.

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΦΩΤΟΓΕΝΕΙΑ !

Ο κ. Ανατόλιος Μπριζεμους είχε περάσει τα εξήντα του χρόνια. Ήταν εκατομμυριούχος, μά τόσο άσχημος, ώστε, παρ' όλα τα λεφτά του, είχε πάψει από πολύν καιρό ν' άρέσει στις γυναίκες. Έξ' άλλου, δεν ήθελε ν' ανακατεύη καθόλου την περιουσία του με τις έρωτικές του υποθέσεις. Ήξερε από πρίν — και από πείρα — πόσο λίγο άξιζαν τα πληρωμένα χάδια και μεθούσε μόνο με τη σκέψη πώς μπορούσε νά θρεθί μιά γυναίκα νά τον αγαπήσει χωρίς νά ξέρη πώς ήτανε πλούσιος.

Φαντάζεσθε λοιπόν πόση ήταν ή έκπληξί του, τόν περασμένο χρόνο, καθώς, κατεβαίνοντας την οδό των Μαρτύρων, είδε μιά χαριτωμένη κοπέλλα, πού διασταυρώθηκε μαζί του στο πεζοδρόμιο, νά του γνέφη μ' έναν τρόπο άρκετά σκανδαλιστικό.

Ο κ. Μπριζεμους ντύνεται πολύ απλά. Ή μορφή του είναι συνηθισμένη, μά ή εμφάνισί του έντελώς άψογη, σάν ένός γέρου κυρίου, πού θέλει νά περνάη στόν δρόμο άπαρητήρητος. Τίποτε σ' αυτόν δεν δείχνει την περιουσία του. Δεν φοράει ούτε δαχτυλίδια, ούτε χρυσές καδένες στο ρολόι του, ούτε ακόμα διαμαντένιες καρφίτσες στη γραβάτά του... Είναι ντυμένος απλά. Γενικά, όλη του ή εμφάνισι δείχνει έναν μικροεμπορούπάλληλο...

Δεν πρόλαβε συνειπώς νά συνέλθη από την κατάπληξί του, και ή ώραία κοπέλλα, σάν νά της ήρθε μιά ξαφνική έμπνευσί του, τόν παρακολούθησε και πλησιάζοντάς τον, του είπε:

— Έπιτρέψετε μου, κύριε, νά σας άπευθύνω τόν λόγο, χωρίς νά έχω την τιμή νά σας γνωρίζω. Μά σας παρακαλώ νά πιστέψετε, πώς ή προθέσεις μου είναι άγνές!

— Δεσποινίς, της άποκρίθηκε πρόσχαρα ο γέρο-εκατομμυριούχος, δεν ξεχνώ καθόλου — άλλοίμονο! — πώς δεν έχω πειρά ούτε την εμφάνισι, ούτε την κατάλληλη ηλικία, γιά νά σας έμπνεύσω ένα ξαφνικό πάθος! Λοιπόν.

— Έδώ ακριβώς γελοιώσατε! άποκρίθηκε ή άμορφη μικρούλα, χαμογελώντας παρά ξένα. Και θά καταλάβετε άμέσως, γιατί μου κάνατε μιά ζωήρη έντύπωσι. Πέστε μου, έχετε ακόμα την όρεξι γιά μιά περιπέτεια;

— Θεέ μου! δεσποινίς... σας όμολογώ πώς ποτέ στη ζωή μου δεν μου έτυχε μιά άληθινή περιπέτεια! Κ' είναι πολύ φυσικό αυτό, άν σκεφθήτε την έλεεινή εμφάνισι μου και την φυσική μου άσκήμια! Όλη μου ή ζωή, πού δεν είναι και λίγη, κύλισε μέσα στήν πιο μαύρη μοναξιά...

— Ποτέ δεν είναι πολύ άργά! φώναξε τσαχπίνικα ή μικρούλα. Δέχεσθε νά με άκολουθήσετε;

— Ως την άκρη του κόσμου! άποκρίθηκεν ο κ. Μπριζεμους, κεντημένος από τόν δαίμονα της περιεργείας.

— Ω! πολύ πιο κοντά από την άκρη του κόσμου: στο βουλεβάρτο Κλισύ. Δεν χρειάζεται καν νά πάρουμε ταξί! Σε πέντε λεπτά, ή άμορφη μικρούλα, άκολουθώμενη από τόν Μπριζεμους, έμπαινε σ' ένα πολυτελές γραφείο, χωρίς ούτε νά πη νά την άναγγείλουνε προτιήτερα.

Ένα άμερικάνικο κεφάλι, με χρυσά γυαλιά, ξεφύτρωσε τότε πίσω από έναν όγκώδη σωρό φακέλλων.

— Νά τό φαινόμενο! είπεν ή μικρούλα.

Ζούσε μέσα στα στούντιο, όπου άφθονοι ή ώραίες γυναίκες.

Και άφήνοντας τόν κ. Μπριζεμους στα κρία του λουτρού, έξαφανίστηκεν ως διά μαγείας. Ο Άμερικανός άρχισε τότε νά εξετάζη «τό φαινόμενο» από την κορυφή ως τή νύχια.

— Α! Θεέ μου! είπε με άπλόητα.

Και με πιο εύγενικό και άξιαγάπητο ύφος πρόσθεσε:

— Καθήστε, λοιπόν, κύριε, σας παρακαλώ...

Ο κ. Μπριζεμους έμεινεν όρθιος και μουρμούρισε:

— Όχι, δεν θά καθήσω, άν δεν μου εξηγήσετε προτιήτερα τί σημαίνει αυτή ή άστεϊότης.

Ο «Άμερικανός» χαμογέλασε, άποκαλύπτοντας μιά σειρά χρυσά δόντια.

— Θεέ μου! Μά είναι πολύ απλό, κύριε! είπε. Βρισκόσαστε έδώ στά γραφεία μιάς μεγάλης κινηματογραφικής εταιρείας. Άναζητούσαμε τρεις δολόκληρους μήνες, ή δεσποινίς Μπλανσέτ, ή πρωταγωνίστρια μου, κι' εγώ, κάποιον πού νά μπορούσε νά έναρκήσει τόν τύπο ενός Τουρκου γερο-ληστή, πού βασανίζει μιά περήφανη κοπέλλα...

— Και με φανάξατε, χωρίς άμφιβολία, γιά νά παίξω τόν ρόλο του γερο-ληστή σας, είπεν ο κ. Μπριζεμους, πού έπαυσε την περιπέτεια του από την εύθυμη πλευρά της και διασκέδαζε τρελλά.

— Άκριβώς! Έχετε, κύριε, μιά φυσιογνωμία από τίς πιο φωτογενικές και τίς πιο έκφραστικές.

— Τό δυστύχημα όμως είναι πώς είμαι άνεξάρτητος οικονομικώς, και δεν έχω άνάγκη νά εργασθώ γιά νά ζήσω!

— Έν τοιαύτη περιπέτεια, θά σας πληρώσουμε πολύ άκριβώς και θά σας κάνουμε ένα πρίν της τάξεως συμβόλαιο.

Και πραγματικά, όπως είναι τέτοιο ποσό, ώστε ο κ. Μπριζεμους, άφού έκανε γιά λίγο πώς δεν ήθελε τάχα, στο τέλος δέχθηκε.

Και αυτός ο γεροντάκος, πού ζούσε μέχρι τότε μιά ζωή ήρεμη και αστερήμένη από άπολαύσεις, γνώριεν από κείνη τη στιγμή μιά καινούργια ζωή, γεμάτη από έπεισόδια και φαντασία. Ζούσε μέσα στα στούντιο, μέσα στους παρασέλους, δηλαδή, όπου ή ώραίες γυναίκες άφθονοι...

Τό φίλι, έξ' άλλου, σημείωσε μιά τεράστια έπιτυχία, και άμέσως από την επομένη της πρεμιέρας του ο κ. Μπριζεμους έγινε διάσημος.

Η άποκρουστική φυσιογνωμία του συγκέντρωνε τόν θαυμασμό του πλήθους και του χάρισε περισσότερα θύματα από όσα είχε κι' αυτός άκόμα ο ώραιος Βαλεντινό.

Όστόσο ο κ. Μπριζεμους δεν έκμεταλλεύθηκε καθόλου τη θέσι του... περιορίστηκε άπλούστατα νά χαίρεται πού υπέροχα θέληγχε της δεσποινίδος Μπλανσέτ, πού τόν έχεν άνακαλύψει.

Η άμορφη μικρούλα έγκατέλειψε γιά τό χατήρι του έναν ζέν - πρεμιέ, ώραιον σάν Άδωνι, κι' άγαπά μέχρι τρέλλας τόν γέρο - Μπριζεμους, πού περνάει μαζί της τίς πιο εύτυχισμένες στιγμές της ζωής του — και μάλιστα χωρίς αυτό νά του στοιχίζει σχεδόν τίποτε...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Μόνον τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει, εις άπολίτως ίκανοποιήσας τιμές, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τόν 1901 διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.λ. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Παλιών 11-12, όδον 5. Κήπος Γλαυθώνος, 3-9 μ. μ. καθ' έκάστη και τή Κυριακή.

Το «ένα - δύο» του Τζών Ρένς ήταν ή μεγαλύτερη έπιτυχία πού μπορεί νά έπιτύμησε ένας πυγμάχος. Μόλις ο αντίπαλός του ξεσπαζόταν, ο Τζών Ρένς με μιά άριστερή γροθιά κι' ένα κεραυνοβόλο «ντερεκί» τόν έθωγαζε «νόν ά-ουτ». Αυτό λοιπόν τό περίφημο «ένα - δύο» δεν ήταν θεάα κανένα χάδι, μά φαίνεται ότι τό μόδες είναι ένα σπόρ πολύ σκληρό κι' ότι οι πυγμάχοι δεν άστεινούνται.

Μιά ήμέρα, όμως, στο ρίγκ του Μπρούκλιν, όπου άγωνιζόταν γιά τό πρωτάθλημα τού κόσμου με τόν γιγαντιαίο μαύρο Τζέ Φούλς, θρήκε δίχως νά τό περιμένη τόν δάσκαλό του. Ο μαύρος πυγμάχος, μόλις τόν είδε, έσπασε σ' ένα ήχηρο γέλιο και του φώναξε:

— Έξέρω τό κόλλη σου, Τζών! Τό «ένα - δύο» σου δεν πιάνει σέ μένα, γιατί δυνάμωσα τίς μασέλλες μου μασώντας ταί- κλες έξη δολοκλήρους μήνας!...

Ο Τζών Ρένς τότε κιτρινισε, σταύρωσε τά χέρια του και δήλωσε ότι είχε χάσει τό πρωτάθλημα του κόσμου. Έτσι έμεινε άνεργος, μά είχε στην άκρη άρκετά εκατομμύρια πού τά είχε κερδίσει στα κοσμοϊστορικά «μάτς» του.

Ήταν τότε Αυγούστος και ή καλλιτέρα άπασχόλησι γιά τούς άνέργους εκατομμυριούχους, είναι ένα ταξίδάκι σέ τούς άνέρρους έκατομμυριούχους, όπου τό πρώτο παίρνει κανείς τό μπάνιο στη θάλασσα, τό άπόγευμα φλερτάρει με μιά μελα- χροινή κοπέλλα, τό θράδυ χορεύει με μιά ξανθιά καλλονή και παντρεύεται καμμία φορά μιά καστανή.

Αυτό λοιπόν έκανε κι' ο Τζών Ρένς και ζητούσε τώρα την άμορφη καστανή κοπέλλα πού θά του κρατούσε γιά πάντα συντροφιά στην άνθισμένη θύλα πού είχε άγοράσει στο Λίντο της Βενετίας. Έδώ και δέκα χρόνια, ο Τζών Ρένς γιά νά παρηγορηθί από μιά έρωτική άπογοήτευσι είχε πέσει με τά μούτρα στο σπόρ. Σήμερα γιά νά παρηγορηθί από μιά άθλητική άπογοήτευσι ήθελε νά πέση με τά μούτρα σόν έρωτα. Έτσι θά έφερνε την ίσσορροπία.

Κι' αλήθεια, ένα άπόγευμα πού έπινε τό κοκτέιλ του στη «Ναυτική Λέσχη», γύρισε κι' είπε σ' έναν γνωστό του πού ήταν «κοσμικός» ρεπόρτερ:

— Έ, Ροζέ, ξέρεις ποιά είναι εκείνη εκεί ή κοπέλλα;

Και τό έδειξε μιά ύπότοχη άριστοκρατική καλλονή.

— Πώς δεν την ξέρω! Έκανε ο «κοσμικός» ρεπόρτερ.

Είναι ή... για σιάσου... είναι ή...

...δεσποινίς Λιλιάνα ντε Βάλλε. Έπρόσθεσε ο μπάρ- μαν πού τούς έτοίμαζε ένα δεύτερο κοκτέιλ.

— Άκριβώς! Έκανε ο Ροζέ. Είναι ένα κορίτσι...

...της άριστοκρατίας, είπε πάλι ο μπάρμαν.

— Σωστός άγγελος!... ψιθύρισε με θαυμασμό ο Τζών Ρένς. Όταν θναίνη έξω με τά περίφημα σκυλιά της, την πολιορκούν οι φωτογράφοι. Είναι άγγελος σου είπα!

— Την ίδια γνώμη έχει και ο κύριος πού κάθεται δίπλα της... το έξήγησε ο μπάρμαν.

— Είναι θαυμαστής της; ρώτησε περίεργος ο Τζών Ρένς.

— Όχι, είναι ο άρραβωνιστικός της, ο δόκτωρ Στέφου Λεγκράν.

— Έξήγησε πάλι ο ύποχρεωτικός μπάρμαν.

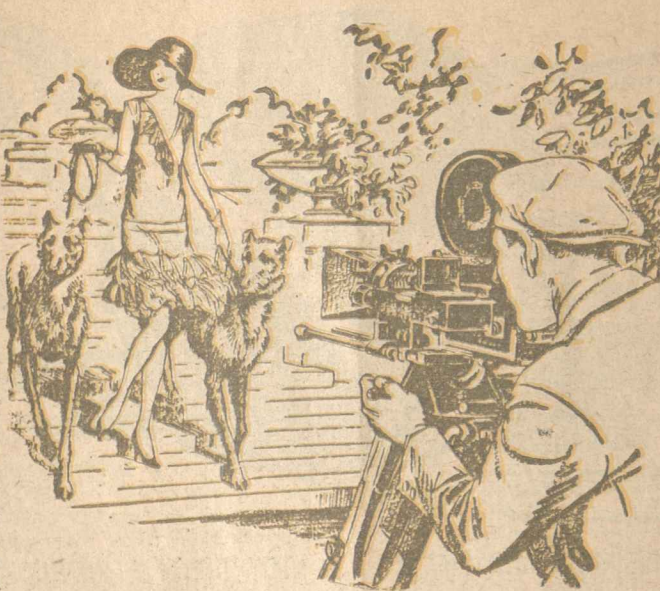
— Αν θέλεις, Τζών, μπορώ νά σου την παρουσιάσω...

του είπε ο ρεπόρτερ.

— Μά είσαι θέβαιος ότι την ξέρεις; ρώτησε ο πρώην πυγμάχος.

— Μπάρ, δεν είναι καμμία άνάγκη νά την ξέρω! Έγώ είμαι πασίγνωστος στους κοσμικούς κύκλους! Έκανε έ- κείνος.

Και παρουσίασε τόν Τζών Ρένς στη δεσποινίδα Λιλιάνα ντε Βάλλε. Τό όνομα του πρώην πρωτοπυγμάχου φτίνειται πώς δεν έκανε καμμία έντύπωσι στην άριστοκρατίσσα. «Υ- στερ' από τό στερεότυπο «Χαίρω πολύ» σηκώθηκε κι' είπε

Όταν έθωγαίνε έξω με τά περίφημα σκυλιά της...

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΔΥΟ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

στην διάθεσί σας!

Κι' έτσι, ύστερ' από λίγη ώρα, χορεύοντας μαζί της στη Βίλλα Μοροζίνι, ο Τζών Ρένς της έλεγε:

— Είχα θρή κάποια πρόφασι κ' είχα άρντηθί νά δεχθώ την πρόσκλησι σ' αυτόν τόν χορό, γιατί ήμουν βέβαιος ότι δεν θά σας εύρισκα έδώ πέρα. Είναι λιγάκι παράξενο πώς μιά άρραβωνιασμένη σάν κι' εσάς προτιμάτε τόν χορό σέ μιά θύλα, από έναν περίπατο κάτω από τ' άνθισμένα δέντρα...

— Ω, είσαστε ένας ρωμαντικός! του άπάντησε ή Λιλιάνα ντε Βάλλε. Ο Στέφου είναι πολύ μοντέρνος. Είναι καθηγητής της Ιστορίας και της φιλοσοφίας!

— Ένώ εγώ, άπλούστατα, είμαι Άμερικανός και πυγ- μάχος! Έκανε με κάποια πικρία ο Τζών Ρένς.

Άργότερα, όταν ο «δόκτωρ» Στέφου γύρισε στο Μιλάνο γιά τά θερινά μαθήματα του Πανεπιστημίου γιά τούς έξ- νους, ο Τζών Ρένς άρχισε νά πολιορκίη στενά την ώραία Λιλιάνα και νά την διασκεδάζη με κάθε τρόπο, μ' έκδρομές, με χορούς, με θαλάσσια σπόρ, με έκλεκτά γεύματα σέ έξο- χικά πανδοχεία.

Μιά ήμέρα όμως κατάλαβε τέλος ότι έπαίξε ένα πολύ έπικίνδυνο παιχνίδι. Τώρα πιά είχε έκθέσει την ώραία Λιλιάνα. Υπήρχε κίνδυνος νά διαλυθί ο άρραβωνισμός της. Της χραισμούσε λοιπόν μιά επανόρθωσι. Και ή επανόρθωσι γιά ένα χαλασμένο άρραβωνιασμό δεν γίνεται μ' άλλον τρόπο παρά μ' ένα άλλο άρραβωνιασμό...

Έκείνη την ήμέρα λοιπόν ή Λιλιάνα έφθασε άνω - κάτω στο μπάρ της «Ναυτικής Λέσχης».

— Σέρεϊς, Τζών, είπε άμέσως πού Ρένς, ο Στέφου τά ξέ- ρει όλα!

— Έ, θεάσαστε! Έκανε με άπάθεια ο Τζών Ρένς. Ο Στέφου είναι ένας πολύ μορφωμένος άνθρωπος, ξέρει πότε πέρασε ο Κάρλος ο δας, πότε Ιερύθη ή Ρώμη και τί είναι ο δια- σολάκος του Καρτελαίου...

— Μά δεν λέω γι' αυτά! φώναξε ή Λιλιάνα. Ο Στέφου ξέρει τίς σχέσεις μας και θέλει νά χαλάσει τούς άρραβωνι- σμούς μας!

— Έξοχι ιδέα! Έκανε ο Τζών. Έτσι θά μάθι τούς δι- κούς μας!

Έκείνη τη στιγμή ο Στέφου Λεγκράν έκανε την εμφάνισι του στο μπάρ. Ήταν ήσυχος και χαμογελούσε με άφέ- λεια.

— Τά συγχαρητήριά μου! Έκανε. Έξυπνο παιχνίδι, έ!

— Ποιά; άπόρησε ο Τζών Ρένς.

— Έλα δά! κανείς πώς δεν ξέρεις; του άπάντησε ο

στών κύριο πού καθόταν δίπλα της.

— Πάμε, Στέφου. Άλλοιώς, θ' άργήσουμε. Ωρεβουάρ, κύ- ριε Λέντς...

— Δεν ξέρει ούτε τ' όνομά σου! ψιθύρισε πού Ρένς ο ρε- πόρτερ ταπεινωμένος κι' έπεσε σάν παράλυτος σέ μιά πολυθρό- να.

Τό θράδυ ώστόσο ο Τζών Ρένς ξαναγύρισε στη Λέσχη κι' άρχισε νά πίνη τό ένα ούι- σκου ύστερ' από τό άλλο, όταν έξαφνα κατά τίς δέκα ή ώρα, μέσα στην σχεδόν άδεια αίθου- σα μπήκε διαστικά μιά γυναί- κα. Ο Τζών Ρένς δεν σήκωσε τά μάτια του από την έφημερί- δα πού διάβαζε, μά από τό ά- ρωμα πού άφηνε περνώντας ή γυναίκα αυτή, κατάλαβε ότι ή- ταν ή ώραία Λιλιάνα.

— Φρίτς, είπε στόν μπάρμαν με την οικειότητα τόν άριστο- κρατών, χάλασε ή μηχανή του Στέφου. Πρέπει νά μάς θρής γρήγορα ένα αυτοκίνητο γιά νά πάμε στο γεύμα της θύλας Μοροζίνι.

— Μην άησυχείτε, δεσποινίς, της είπε ο Τζών Ρένς, καθώς σηκώθηκε άμέσως από την θέσι του, τό αυτοκίνητό μου είναι

ΜΙΑ μέρα, στο δρόμο του Μεθορμόρβιο στην Γκοργκό-ντζολα οι άνδρες του διασήμου λυστή Στρομπολίνου, προσβά-λανε ένα τουριστικό τραίνο κι' αφού λήστεψαν τους ταξιδιώ-τες, περιωρίστηκαν ν' απαγά-γουν μία νεαρή 'Αμερικανίδα, εξαιρετικά όμορφη, που την ώ-δηγήσανε μπροστά στον άρχη-γό του.

Ο Στρομπολίνος κείνη τη στιγμή ήταν απασχολημένος μέσα στη σκηνή του, με την καταμέτρηση της λείας που εί-χε πάρει από την τελευταία του επιχείρησι.

Στη θέα της όμορφης μι-κρούλας, που την ώδηγούσανε δυο γερά παλληκάρια, ο Φαμ-πρίκιος Στρομπολίνος σηκώθη-κε εύγενικά:

— Χωρίς αμφιβολία, έχω την τιμή να μιλώ στην μίς Ντόροθυ Σμίθσον, από τον "Άγιο Φραγ-κίσκο"; ρώτησε με γνήσια α-μερικανική προφορά.

— Ναι, ληστή, κλέφτη, δολο-φόνε, κανάγια, φώναζαν η μίς Ντόροθυ, ξεσάλλει από τον θυμό της... Ναι, είμαι η μίς Σμίθσον, η κόρη του "Άλθα Σμίθσον, του θασαυλή των κομπιναιζόν, και η μηστή του δουκός του Σπαρτιμέντο, που δεν θ' άργήσουνε, και οι δυο τους, να σε κάνουνε να πληρώσης πολύ ακριβά το έγκλημά σου!

— Μην πιστεύετε τίποτε απ' όλ' αυτά, αγαπητή μου μι-κρούλα, είπε ο Φαμπρίκιος. Αντίθετα, να εισάγετε θέβαιη πώς αυτοί οι κύριοι θα θεωρήσουν τους έαυτούς των πολύ ευτυχισμένους, πληρώνοντας ως λύτρα τις εκατό χιλιάδες δολάρια, που θα τους ζητήσω, λύτρα πολύ μέτρια άλλως τε — τό άναγνωρίζω! — γιατί εισάγετε εξαιρετικά θελ-κτική και η χάρες σας αξίζουνε τουλάχιστον δέκα φορές περισσότερο απ' αυτό τό ποσόν!

— Ληστή! Κακούργε! επανέλαθεν η μίς Ντόροθυ...

— Γκιουζέπε! Μαππιτισινέττο! είπεν ο αρχηγός της συμμορίας στους δυο ακόλουθους του, θα μου κάνετε τη χάρη να δέσετε αυτήν την κοπέλλα ολόγουμη σ' ένα δέν-τρο, και να την αφήσετε έτσι δυο ολόκληρες ώρες. "Υστερα θα πάω να την επισκεφθώ για λίγο για να της διορθώσω τον χαρακτήρα της.

Οι δυο άντρες άπήγαγαν άμέσως την όμορφη μικρού-λα, που ούρλιαζε και ο Στρομπολίνος ξανάρχισε τη δουλειά του.

Σε πέντε λεπτά, η φωνές και η θρισιές της αϊχμάλω-της, τον έκαναν να καταλάβη πώς είχαν εκτελεσθή η δια-ταγές του. Σηκώθηκε τότε, προχώρησε στην έξοδο της σκηνής του και κύταζε για μία στιγμή την όμορφη μι-

«δόκτωρ» Στέφυ. Σου μιλάω για τό παιρνίδι της Λιλίαν. Φίλε μου, μόνο η γυναίκες έχουν μία αξιοθαύμαστη φαντα-σία. Έγώ όμολογώ ότι θαυμάζω την Λιλίαν που προσποι-ήθηκε την άρραβωνιασμένη για να κινήση τό ενδιαφέρον του ανθρώπου της ημέρας, του νέου που κυνηγούν όλα τα κορίτσια του Λίντο! Έτσι κατάφερε να εκθέση τον πυγ-μάχο της για να τον κάνει να την άρραβωνιασθή! Παιδιά μου, τα συγχαρητήριά μου. Βλέπω ότι αγαπιώσατε! Εί-μαι εύτυχης που μπόρεσα να σας βοηθήσω παίζοντας τον ρόλο του πρώτου άρραβωνιστικού!

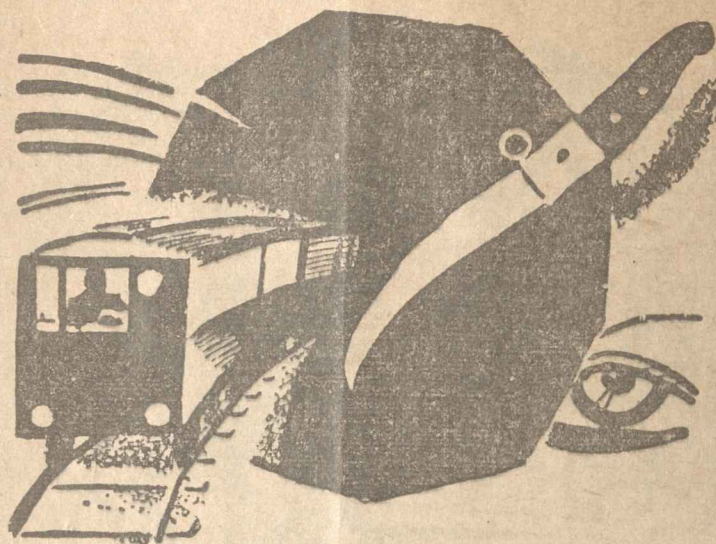
Ο Τζόν Ρένς, για να τον ευχαριστήση, του έσπασε τις μασέλλες με τό περίφημο «ένα - δυο» του. Κατόπιν σήκωσε από κάτω τον Στέφυ Λεγκράν, τον έστησε στον πάγκο του μπάρ και φώναζε του Φρίτς:

— Ένα ούισκυ στον κύριο!...

Κατόπιν πλήρωσε, άρπαξε από τό μπράτσο την όμορφη Λιλίαν που είχε παρακολουθήσει κατάπληκτη αύτην την σκηνή και θγήκε έξαλλος από την «Ναυτική Λέσχη».

Μά τό θράδυ της ίδιας ημέρας άνάγγειλε επισήμως τους άρραβώνες του με την Ιταλίδα άριστοκράτισσα.

Δέν μπορούσε δυστυχώς να κάνει διαφορετικά. Την άγα-πούσε με πάθος!...

ΜΕΧΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΤΡΟ ΓΚΑΡΒΙΑ

Η ΛΗΣΤΑΡΧΙΝΑ

μαζύ μ' αυτόν όλες τις «έπιχειρήσεις». Οι εικοσιπέντε άν-δρες της συμμορίας την λατρεύανε και ήσαν έτοιμοι να σκοτωθούνε στο παραμικρό νεύμα της. Την θεωρούσαν σαν τό φετίχ της συμμορίας των και την είχαν όλοι είδωλό-τους. Και πραγματικά, ποτέ μέχρι τότε η δουλειές της συμμορίας δεν είχαν πάει τόσο καλά.

Η εύτυχία του Φαμπρίκιου ήταν άνεφελη...

Αυτό όμως δεν διήρκεσε πολύ.

Μία νύχτα, γυρίζοντας από μία ληστεία, στην όποια δεν είχε πάρει μέρος η Ντόροθυ, βρήκε τη σκηνή του άδεια και πάνω στο κρεβάτι, σε μία εμφανή θέση, αυτό τό γραμματάκι:

«Αντίο, Φαμπρίκιος, αγαπημένε μου! Η άστειότης αυτή κρατησέ άρ-κετά. Όταν τ'ά διαβάσης αυτό τό γραμματάκι, θα έρθωμαι πάλι με-κρού, σ' έναν τόπο άσφαλή.

»Σου χάρισα μερικούς μήνες, την αυταπάτη του έρωτος.

Αυτό όμως πληρώνεται. Όταν, στην πρώτη μας συνάντησι, βρήκα ν' εκτίμησης τά ειλγητήριά μου, είπες πώς άξιζανε τουλάχιστον εκατό χιλιάδες δολάρια. Λοιπόν δεν θα σου φανή καθόλου παράξενο, που τό παίρνω τώρα από τό ταμείο σου, που τό κλειδί του έ βρίσκεται κάτω απ' τό μαξιλάρι σου.

»Επίσης σε πληροφορώ πώς δεν είμαι καθόλου η μίς Ντόροθυ Σμίθσον — που είναι κοκκαλιάρια και φοβερά άσχημη — αλλά η κα-μαριέρα της.

»Εκείνη σκέφθηκε ν' αλλάξουμε τά διαθετηριά μας, όταν περνού-σαμε απ' αυτά τά επικίνδυνα μέρη. Μά δεν σοδ κρύβω, Φαμπρίκι, πώς ευχαριστήθηκα πολύ μαζύ σου... Άλλοίμονο όμως! Είσαι πνήτα χρονών! Κι' έχω, στη Γαλλία, έναν χαριτωμένον άρραβωνιστικό έτα-σίδου χρόνιόν, που έα του δώσω τώρα, χάρις σε σένα, μία πρώτη το-ξένη προίκο...»

Ο Στρομπολίνος, μόλις διάβασε αυτό τό γράμμα, ένοιω-σε πώς είχε γίνει πολύ γελοίος.

Η πρώτη του σκέψη ήταν να ξαναβάλη στο χέρι αυτό τό διαβολοθήλυκο. Κι' αλήθεια έκανε, τι μπόρεσε για τό τό πετύχη.

Μά η μικρούλα πρώην λησταρχίνα ήταν άπιστο στούλι. Και σε λίγες μέρες έγραψε στον ληστήαρχο:

«Μη θασανίζεσαι άδικα. Μ' έπισπες όταν τό ήθελα. Τώρα δεν τό θέλω.

»Σου συνιστώ λοιπόν για να ήσυχάσης να κόψεις, χρυσό μου, τό λαιμό σου!»

Άλλοίμονο! Ο λήσταρχος τρελλάθηκε από τη φού-κα του μόλις έλαβε τό γραμματάκι της μικρούλας. Και ίσως από άπελπισία, ίσως για να μη της χαλάση χατήρι, έκοψε μία νύχτα τον λαιμό του!...

Μπορεί να τό έκανε κι' από έρωτα αυτό. Ποιάς έξερει; Τρέχα γύρευε...

κρούλα, που ολόγουμη καθώς ήταν, σπάραζε κάτω από τό δεσμά της.

— Φτάνει! φώναζαν άμέ-σως ο λήσταρχος.

Και άπομακρύνοντας όλους τους συμμορίτες του, έκανε, στην Ντόροθυ, ένα άλλο εί-δους θασανιστήριο. Άρχισε να την φιλή και να την χαι-δεύη γλυκά. Και παρατήρη-σεν άμέσως, πώς η μικρούλα 'Αμερικανίδα φαινότανε να αισθάνεται απ' αυτό τό θασ-σανιστήριο» την πό ζω-ηρή εύχαριστήσι.

Έτσι τό ίδιο θράδυ κιόλας δεν χρειάστηκε να τη δέση, για να την κάνει να δεχθή την άγάπη του.

Την έπομένη είχε γίνει πια φίλη του.

Και την μεθεπομένη, ο διό-σημος λήσταρχος, είχε γίνει σκλάβος της Ντόροθυ.

Τρεις μήνες άργότερα, η μίς Σμίθσον, που είχε γίνει σύντροφος στη συμμορία του Στρομπολίνου τώρα διέφυγε,

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ζωή του Καρόλου Μπωντελαίρ

(Συνέχεια από τό προη-γούμενο)

Έν τώ μεταξύ ο Μπωντελαίρ έστειλε στη μητέρα του από τό Παρίσι διάφορα μικρά δώρα για τη γιορτή της ή για τά γενέθλιά της, ποτέ μία ζαρτινιέρα και ποτέ ένα ώ-ραίο πινάκιο. Της έστειλε επίσης και τσάι Πεκάο - Σου-σινγκ και θιθλία: τον «Έρωτα» του Μισλέ, του όποιου ή έπιτυχία ήταν πολύ μεγάλη στις γυναίκες, τη «Φανή» του Έριέντο, Φενύτω «έργο τεραστίας έπιτυχίας, καί άηδές, τρομακτικά άηδές», όπως σημειώνει ο ποιητής και τότε ο Ού-γκω είναι ακούραστος!...

Μά συγχρόνως της ζητούσε άν είχε διάφορα πράγματα άχρηστα να του στείλη για να τά πουλήση.

Κι' αυτό γιατί η οικονομική του κατάστασις ήταν πάν-τοτε άθλια. Η μεγάλη έπιτυχία των «Ανθέων του Κακού» δεν είχε ένισχύσει καθόλου τό Ισχυρό του θαλάντιο, γιατί ή ποιήσις του Μπωντελαίρ δεν ήταν πράγμα μ' έμπορική ά-ξια. Πολλοί μάλιστα άμφισβητούσαν και την λογοτεχνική της αξία.

Έτσι ο Άλφρέδος ντε Καλόν, διευθυντής της «Σύγχρο-νης Έπιθεώρησης» κάποτε που δημοσίευσε στο περιοδικό του μερικά ποιήματα του Μπωντελαίρ, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να... διορθώση αρκετούς στίχους. Καταλαβαίνετε εύκολα ποιά λύσσα έπιασε τον ποιητή, όταν τό είδε αυτό. Βρίσθηκε με τον Καλόν και τά πράγματα ώξύνθηκαν σε τέτοιο σημείο, ώστε για μία στιγμή, ο ποιητής σκέφθηκε να ζητήσει επανόρθωσι διά των δπλών.

Έπίσης κ' η κριτικές του Μπωντελαίρ, ή τόσο περίφη-μες, έλάχιστα προσοδοφόρες ήσαν, γιατί δεν ήταν προσ-τις σε όλους.

**

Έν τώ μεταξύ, ή μοναξιά θάραινε τρομερά τό Μπωντε-λαίρ. Τά διάφορα σχέδιά του τόν κρατούσαν στο Παρίσι και δεν μπορούσε να μείνη στο Όνφλέρ, κοντά στη μητέρα του.

Δέν είχε πια καμιά φίλη... Και τότε σκέφθηκε να ξαναγυρίση... σε ποιάν, νομίζετε; Στην 'Ιωάννα!... Στην 'Ιωάννα που ήταν γρηά, άρρωστη, άσχημη, ήλθια, κακιά, ψεύτρα, κλέφτρα, διεστραμμένη απ' τό αλκοόλ!...

Και πράγματι, τον Δεκέμβριο του 1858 έγκαταστάθηκε μαζύ της σ' ένα σπίτι της όδοϋ Μπωτρεγύ.

Μά σε λίγο, κυριευμένος από άηδία γι' αυτή τη συμ-βίωσι, έγκατέλειψε την 'Ιωάννα μόνη στο διαμέρισμά τους και κατέφυγε στον Όνφλέρ, κοντά στην μητέρα του.

Και στο Όνφλέρ όμως ή ζωή δεν ήταν καθόλου πρό-σχαρη, άν και ο ποιητής, από την κάμαρή του, έβλεπε τη θάλασσα ν' άπλώνεται άπέραντη μπροστά του, πράγμα που τό άρεσε πολύ.

Αυτό που του έλειπε ήσαν ή συζητήσεις, ή ζωή του κα-φενείου και τό όπιον, άν και φρόντιζε να παίρνη αρκετό μαζύ του. Μά όταν του τελείωνε καί δεν είχε χρήματα για να παραγγείλη άλλο, κατσούφιαζε και γινόταν εύσε-βιστος.

Όσοσο αυτή τη φορά, εκτός από ένα σύντομο ταξίδι στο Παρίσι, έμεινε στο Όνφλέρ έξη μήνες ύλο τό πρώτο ήμισυ του 1859.

Κατά τον Μάρτιο, ή 'Ιωάννα έπαθε μία μικρή προσβολή άποπληξίας.

Ο ποιητής έτρεξε άμέσως στο Παρίσι και φρόντισε να εισαγάγη στην κλινική Ντυμπούα την άρρωστη, της όποιας

τό ένα χέρι είχε παραλύσει.

Έπειτα, από τό Όνφλέρ, όπου ξαναγύρισε, έστειλε στη διέυθυνσι της κλινικής τό ποσόν που χρειαζόταν για τη νο-σηλεία της. Μά, ή 'Ιωάννα σε λίγες μέρες θარέθηκε τη δίατα του νοσοκομείου, δηλαδή υπέφερε από τη στέρησι του αλκοόλ κι' ένα πρωί σηκώθηκε κι' έφυγε κρυφά. Στο δρόμο αγόρασε μία υποτίλια ροδιμ και γύρισε θιαστικά στο σπίτι της, όπου μέθισε μέχρι κτηνωδίας.

Όταν στις άρχές του καλοκαιριού του 1859, ο Μπον-τελαίρ ξαναγύρισε στο Παρίσι, απέφυγε να συναντήση την 'Ιωάννα και κατέλυσε στο ξενοδοχείο της Διέπτης στην ό-δο 'Αμστερνταμ.

Είχε μείνει πάλι μόνος!...

I I

ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΕΣ ΑΓΓΕΛΩΝ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

«ΤΩ πόνε! ΤΩ πόνε! Ο χρόνος τρώει τη ζωή...» (Κ. Μ.)

Τό 1859, ο Μπωντελαίρ δημοσίευσε πάλι μία μεγάλη κριτική ζωγραφικής στη «Γαλλική Έπιθεώρησι», μά ασυμ-πλήρωτη, γιατί τό περιοδικό αυτό έπαψε να έκδίδεται πριν δημοσιευθή τό τέλος της μελέτης.

Ο «Καλλιτέχνης», άλλο περιοδικό της έποχής δημοσί-ευσε τον ίδιο χρόνο μία μελέτη του για τον ποιητή Θεοφιλο Γκωτιέ.

Έκτός όμως αυτών, νέα «Ανθή του Κακού» δημοσιεύ-θηκαν τό 1859 και τό 1860, στη «Γαλλική Έπιθεώρησι» στη «Σύγχρονη Έπιθεώρησι» στον «Καλλιτέχνη» και τά ποιήματα αυτά στην όμορφη και στην τελειότητα της φόρμας, δεν ύστερούσαν καθόλου από τά προηγούμενα.

Τόν 'Ιανουάριο του 1860, ή «Σύγχρονη Έπιθεώρησις» δημοσίευσε τις «Γοητείες και τά μαρτυρία ενός καπνιστού όπιου και τον 'Ιούλιο του ίδιου έτους, ο Πουλέ - Μαλασσί έβγαλε την πλήρη έκδοσι των «Τεχνιτών Παραδεισών».

Ολ' αυτά τα αντιπροσωπεύουν σεβαστό όγκο έργασις, προ πάντων άν συλλογιστή κανείς ότι ή μετάφρασις των έργων του Έδγαρ Πόε άποκοινοποιήθηκε πάντοτε. Πραγμα-τικά, ο ποιητής, χωρίς να διώξη έντελώς τις χημείρες, ό-που ή φαντασία του εξακολουθούσε να ζητά ένα μέσον να λυτρωθή μονομιάς, παραχωρούσε όσο περνούσε ο και-ρός λιγώτερη θέση στην όνειροπόλησι και στην τελεπλιά. Η έπιτυχία του ή ίδια τον εξανάγκασε να καταβάλη πια μία προσπάθεια πιο καυστική, έφ' όσον άλλως τε είχε δια-πεία έναν έργαστη πινά και άφασιαμένο, ο όποιος τον έ-ρέθιζε διαρκώς να εργαζεται.

Μά ή ύγεια του ποιητού είχε αρχίσει πια να κλονί-ται. Θύμα των ίδιων του των κατάρξεων, έσπινε πίσω του ένα τόσο θάρυ παθητικό, όχι μόνο από καπν, μά από φυσιολογικές πολύνσεις, ώστε τη στιγμή που αισθάνθηκε την ειλκρινή έπιθυμία μιας ζωής πιο καυστικής, μάς έρ-γασίας πιο πακτικής, άρχισε να τό λείπει ή δύναμις... Τό κορμί του άρνιόταν να υπακούση...

Επί πλέον, απέφυγε να συμβουλευθή γιναιόρ, γιατί φο-βόταν μήπως προζήτωσε του άπαγορεύση δια τά έρεθιστι-κά. Έτσι, προτιμούσε κι' «κουράση» μόνος του τον έαυτό του σύμφωνα με όσα διάβαζε στα βιβλία και με όσα το έλεγον οι φίλοι του.

Στις επιστολές του και στα προσωπικά του χαρτιά, κό-νει λόγο για κρύα ντους, για λάδιο και για ένα σιρόπι της 'Ιολανδίας, τό όποιο έπαιρναν μόνος του και τό ό-πιού δίνει τη συνταγή. Έπίσης πολεμούσε τους κωλικο-πόνους από τους όποιους υπέφερε συχνά με όπιο, ενώ οι κωλικόπονοι αυτοί ώφείλιντο ακριβώς στη χρήση του ό-πιου. (Ακολουθεί)

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΠΕΝΤΡΟ ΓΚΑΡΒΙΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΠΑ ΣΤΗ ΠΕΣΟΠΕΔΟ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

(Εικονογράφησης υπό του κ. Κ. Όρφανδη)

Κοντά στις ακτές της Αφρικής, η θάλασσα είχε απότομα ήσυχασει. Παντού τώρα απλωνόταν μια παράξενη γαλήνη, μια μυστηριώδης και θαθεία σιωπή.

Το «Φράνς II», κατάσπρω και κοιμώ σαν θαλασσοπούλι, κυλούσε ήσυχα προς την Αλεξάνδρεια. Ήταν δυό ημέρες τώρα που είχε ξεκινήσει από το λιμάνι της Καζαμπλάνκα. Ψηλά, στη μέση τ' ουρανού ένα μεγάλο άση μένιο φεγγάρι έπαιζε πονηρά με τους έρωτευμένους που κρυβόντουσαν πίσω από τις θάρκες, γιατί κάθε τόσο φώτιζε ξαφνικά τὰ τρυφερά αγκαλιάσματά τους.

Αξαφνα, μέσα σ' εκείνη την νυχτερινή σιωπή, ακούσθηκε μια κραυγή τρόμου: Ένας καμαρότος της πρώτης θέσεως, μπαίνοντας στην καμπίνα 42, είχε παγώσει από τη φρίκη του. Ο ένοικος της καμπίνας, που τον έλεγαν Πέδρο Μαντέζ και που έλεγε ότι ήταν Αργεντίνος, θρискόταν καταγής αίμόφυρτος.

Ο πλοίαρχος Σωθάξ έτρεξε άμέσως μαζί με τον αστυνόμο Πικάρ για να διηγήσει συνέβη. Κι άμέσως, δίχως καμιά άργοπορία, άρχισε τις έρευνες. Ο δολοφόνος θά ήταν στο πλοίο, γιατί το «Φράνς II» θρискόταν τώρα σε αρκετή απόσταση από την ακτή. Κανείς δεν μπορούσε να ξεφύγει κολυμπώντας.

Διάφορες τότε μαρτυρικές καταθέσεις, αυθόρμητες, άνάγκασαν τον πλοίαρχο και τον αστυνόμο Πικάρ να στρέψουν τις ύπονοιές τους σε κάποιον Λεμπόν - Βάλτερ, που όλο το θράδυ έπινε κι έπαιζε χαρτιά με το θύμα, με κάποια φανερή νευρικήτητα.

Έπειτα, χάρις στην κ. Μαριμπρέλ, μια θαθύπλουτη και υπερβολικά περίεργη Νορμανδή, έμαθαν ακόμη ότι ο Λεμπόν - Βάλτερ, που είχε ύφος μεγάλου τυχοδιώκτου και ο Πέδρο Μαντέζ που είχε δολοφονηθεί στην καμπίνα του, πολιορκούσαν από την άρχή του ταξιδιού μ' ένα φλογερό κόρτε, μια όμορφη Αιγυπτία την Φακούμα Σάντερς, που γύριζε στο Κάιρο.

Η περίεργη κ. Μαριμπρέλ μάλιστα είχε προσέξει ότι οι δυό αντίζηλοι είχαν μαλλώσει, μα κατόπιν είχαν συμφιλιωθεί, γιατί είχε παρουσιασθεί ένας τρίτος υποψήφιος για την καρδιά της Φακούμας, ο άρχιμηχανικός Άνρι Βαλέν. Μ' αυτόν όμως τα πράγματα είχαν αλλάξει. Εκείνος που είχε άρχισει το κόρτε ήταν η όραία Αιγυπτία και όχι ο νεαρός αξιωματικός του πλοίου. Μα για τον Βαλέν δεν μπορούσαν να έχουν καμιά ύποψία. Ο άρχιμηχανικός δεν είχε άνεση ούτε μια στιγμή από το μηχανοστάσιο, γιατί είχε πάθει το πλοίο μια μικρή άθαρσία. Τό άλλοθι του Βαλέν ήταν άναμφισβήτητο. Ο πλοίαρχος και ο αστυνόμος, ύστερ' από αυτά πήγαν στην καμπίνα 68, που την είχε νοικιάσει ο Λεμπόν - Βάλτερ, με κάποια θεσθαίότητα για την ένοχή του. Ο Λεμπόν - Βάλτερ κοιμώταν ντυμένος στην κοκέττα του. Αυτό ήταν ακόμη ένα επιβαρυντικό στοιχείο. Μα ο Λεμπόν - Βάλτερ, όταν κατάλαθε ότι τον ύποψιάζον-τουσαν για το φόνο του Μαντέζ άρχισε να διαμαρτύρεται για την άθωότητά του, ξεφωνίζοντας σαν δαιμονόπληκτος.

— Τι κάνατε χθές το θράδυ; τον ρώτησε ο Πικάρ.

— Έπαιζα χαρτιά με τον Πέδρο Μαντέζ. I άπάντησε ο

κείνος.

— Είχατε πih;

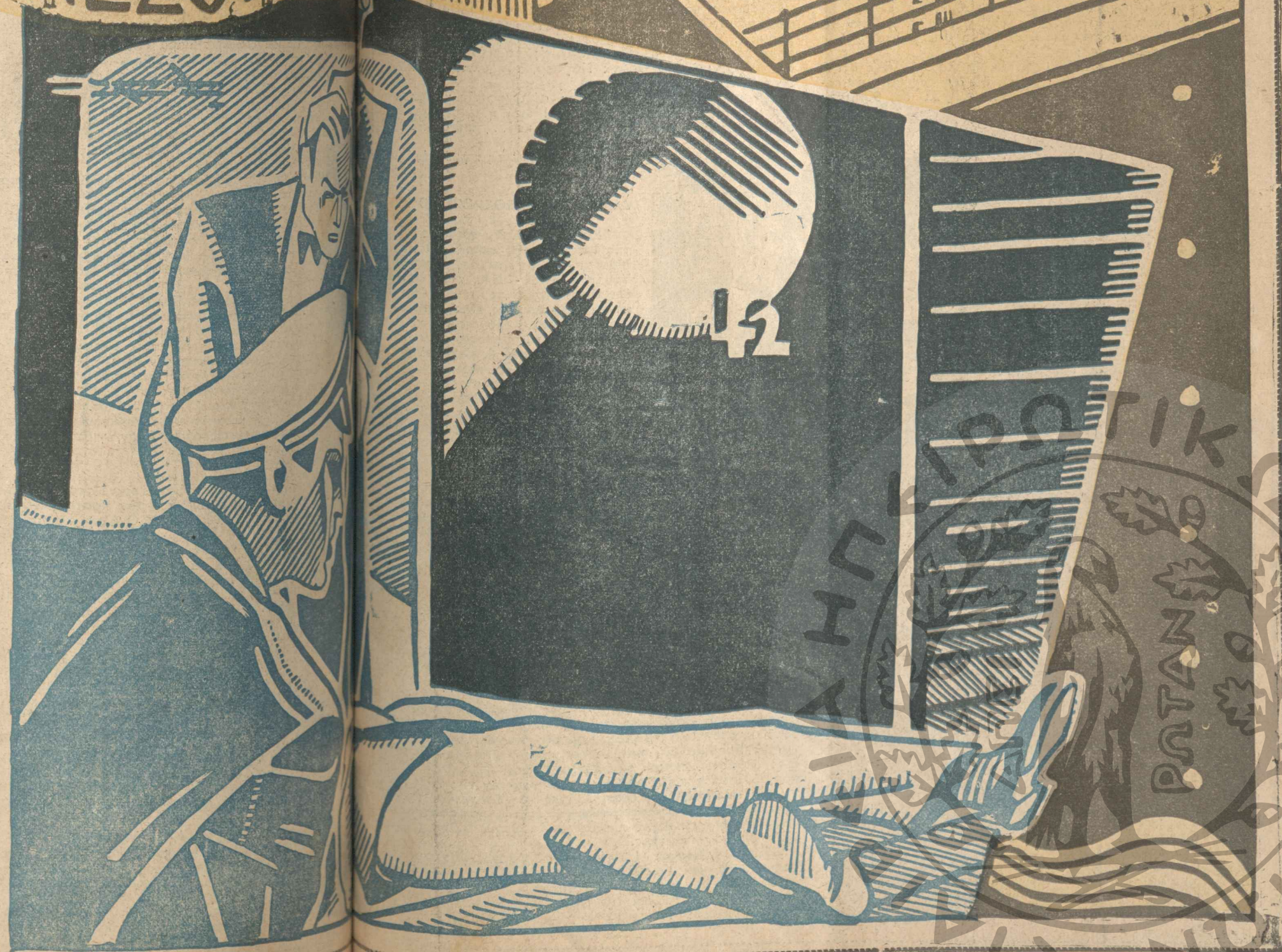
— Πολύ λίγο!

— Τι όρα χωρισθήκατε;

— Τά μεσάνυχτα.

— Κι από τότε, δεν τον είδατε;

(Συνέχεια στη σελίδα 32)

— "Οχι! Δεν τόν είδα πειά!
 "Ο πλοίαρχος έστειλε στην καμπίνα του τόν Λεμπόν.
 Βάλτερ και κάλεσε στο σαλόνι τήν Φακούμα Σάντερς.
 — Δεσποινίς, τή ρώτησε, είναι αλήθεια ότι σάς έκαναν κόρτε και οι δύο;
 — Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε.
 — Είναι αλήθεια, επίσης, ότι σάς έκανε κόρτε και ο αρχιμηχανικός Βαλέν;
 — "Οχι, αυτό δεν είναι αλήθεια, κύριε πλοίαρχε.
 — Κι όμως σάς είδαν με...
 — Συγγνώμη, εγώ είχα πάει στην καμπίνα του!
 — "Εστω... Μήπως έχετε καμμία ύπονοια;
 — Μάλιστα. "Εχω!
 "Ο αστυνόμος Πικάρ κάθισε άμέσως κοντά στην ώραία Αιγυπτία.
 — "Εμπρός! Μιλήστε! Μιλήστε γρήγορα! τής είπε.
 — "Ο Λεμπόν - Βάλτερ θα σκότωσε ασφαλώς τόν Πέδρο Μαντέζ, είπε τότε η Φακούμα. Στίς δώδεκα και δέκα, οι δυο ύποψήφιοι μνηστήρες μου, μεθυσμένοι, ήρθαν και με ζύπνησαν για να μου πουν ότι, επειδή δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν για μένα, με είχαν παίξει στα χαρτιά.
 — Και ποιός έχασε;
 — "Ο Λεμπόν - Βάλτερ! "Ηταν έξαλλος. Φώναζε ότι ο άλλος τόν είχε κλέψει στα χαρτιά, ότι δεν δεχόταν μία τέτοια συμφωνία που τήν έκανε μεθυσμένος κι' ότι θα μ' έκανε δική του με κάθε τρόπο...
 — Κ' ύστερα;...
 "Η νεαρή Αιγυπτία χλωμάσε λιγάκι.
 — "Υστερα; Έκανε. Τους έδωξα από τήν καμπίνα μου και κλείδωσα τήν πόρτα. Μά τους άκουσα τού εξακολουθούσαν να μαλλώνουν στόν διάδρομο.
 — Πολύ καλά, δεσποινίς, σάς εύχαριστώ πολύ! τής είπε, τότε ο πλοίαρχος. Διερωτίσατε τήν δικαιοσύνη. Και πάλιν σάς εύχαριστούμε. Καληνύχτα σας!
 Κι' έτσι, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του, ο Λεμπόν - Βάλτερ συνελήφθη ως δολοφόνος του Πέδρο Μαντέζ.
 Μά, τó πρωί, ο "Ανρί Βαλέν, τα-
 ραγμένος, παρουσιάσθηκε μπροστά στόν πλοίαρχο και τού είπε:
 — Κύριε πλοίαρχε, έχω να σάς αποκαλύψω κάτι. Έρχομαι από τήν καμπίνα τής δεσποινίδος Σάντερς, η οποία μου δείχνει κάποια συμπάθεια. Καθώς μιλούσα μαζί της, πρόσεξα δυο κόκκινους λεκέδες στό στήθος της. Και όμως θυμάμαι πολύ καλά, ότι χθές τó απόγευμα τó φόρεμά της ήταν καθαρό. Τί να σάς πω; Αυτοί οι λεκέδες μοιάζουν με αίμα!...
 — Προσοχή, Βαλέν! Έκανε σοβαρά ο πλοίαρχος. Αυτό πού λες είναι πολύ βαρύ...
 — Τό ξέρω! Έκανε εκείνος.
 "Ο αστυνόμος Πικάρ λοιπόν ειδοποιήθηκε άμέσως κι' έκανε μία λεπτομερή έρευνα στην καμπίνα του Πέδρο Μαντέζ κι' ανεκάλυψε σε πολλά μέρη τα δακτυλικά αποτυπώματα τής Φακούμας Σάντερς.
 "Εκείνη τότε, στην αρχή αρνήθηκε τήν ένοχή της, λέγοντας πως δεν είχε πατήσει ποτέ τó πόδι της μέσα στην καμπίνα 42. Μά τα δακτυλικά αποτυπώματα τήν διέψευδαν με τόν ποιο κατηγορηματικό τρόπο.
 Τέλος όμως, όταν έμαθε ότι ο "Ανρί Βαλέν είχε αναφέρει στόν πλοίαρχο τούς κόκκινους λεκέδες που είχε δη στό φόρεμά της, η Φακούμα ξέσπασε σε λυγμούς:
 — Πώς! φώναξε. Αυτός με πρόδωσε; Αυτός; "Ω!... Δεν περίμενα ένα τέτοιο πράγμα... "Ε, λοιπόν, ναι, εγώ σκότωσα τόν Πέδρο Μαντέζ. "Ηθελα να ξεφορτωθώ και πους δυο μνηστήρες μου. "Όταν έμαθα μάλιστα ότι μ' έπαιξαν στα χαρτιά ένοιωσα ένα μεγάλο μίσος γι' αυτούς, ώστε θέλησα να τούς εκδικηθώ. Θέλησα να σκοτώσω τόν ένα και να στελώ τον άλλο φυλακή, ως ένοχο! "Ετσι, ελεύθερη και ήσυχη, θα υπορούσα να παντρευθώ τόν "Ανρί Βαλέν και να τού δώσω μία μεγάλη προίκα...
 "Ο πλοίαρχος γύρισε προς τόν αρχιμηχανικό.
 — Βαλέν, τόν ρώτησε, ήξερες αυτήν τήν λεπτομέρεια;

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΕΛΥΤΟΥ ΤΟΥ

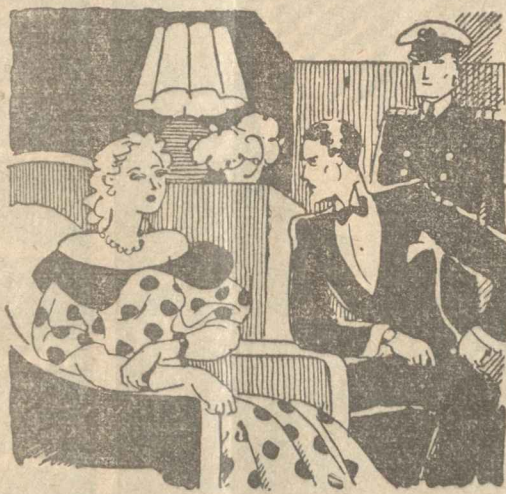
"Ο Φράνκ Πάρκερ θεωρείται ένας από τούς αποδιστά-
 ρους παίκτης τέννις τής "Αμερικής.
 "Η καταγωγή του είναι πολωνική και πολύ μικρός είχε πάει στην "Αμερική, όπου δούλευε σ' ένα τερράν, μαζεύοντας τις «άνυποτακτες» μπάλες.
 "Ο τότε γραμματέας τής λέσχης, στην οποία δούλευε ο Πάρκερ τόν υιοθέτησε κι' έτσι ο μικρός Πάρκερ θρήκε προστασία, γιατί στό μεταξύ είχε μείνει όρφανός.
 Πέρασαν δέκα χρόνια. Τόν Πάρκερ άγαπούσαν πολύ οι θείοι γονείς του. Στό μεταξύ δέ είχε έξελιχθί σέ πρώτης τάξεως παίχτη. "Ηταν 22 χρονών κι' ώρας νέος.
 "Ο θετός πατέρας του, ο Μέρτζερ Μπρόλεϋ είχε γίνει πειά μανάτζερ σέ μία απ' τις μεγαλύτερες λέσχες τής "Αμερικής. Τελευταίως χώρισε κι' απ' τή γυναίκα του, η οποία έπωφελομένη τής ευκαιρίας παντρεύθηκε... τόν θετό της γιου τόν Φράνκ Πάρκερ, τόν οποίο πρό πολλού είχε θάλει στό μάτι!
 "Ετσι τώρα ο Πάρκερ είναι σύζυγος τής μητέρας του και πατέρας... τού έαυτού του! ενώ ή τώος κυρία Μπρόλεϋ είναι σύζυγος τού γιου της και... πεθερά τού έαυτού της!...
 Περιπελεγμένες περιπλοκές δηλαδή.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟ...

"Ενας Σλοβένος σοφός έρευνήτης τής ιστορίας τής πατρίδας του, ισχυρίζεται ότι ο Κινέζος στρατάρχης Τσάγκ - Κάι - Σέκ, που υπερασπίζει τήν πατρίδα του έναντι τής Ιαπωνικής έπιδρομής, είναι Σλοβένος!
 Τό σπουδαιότερο στοιχείο για τήν απόδειξη τού Ισχυρισμού αυτού, είναι ένα έγγραφο που βρέθηκε στό αρχαιοφυλάκειο τής ολοθενικής πόλεως Ναζαρέτ. Σύμφωνα μ' αυτό τó 1610 ένας Σλοβένος όνόματι Κάι Τσέκ Φρανσουά - Μαρί έφυγε στή Γαλλία, όπου κατετάγη στό τάγμα τών "Ιησουιτών. Τó 1620 έφυγε Ιεραπόστολος στην Κίνα; με τó όνομα "Ινιάκ. "Εκεί έρωτεύθηκε τρελλά τήν κόρη ενός Μανδρινίου, προσχώρησε στή θρησκεία τού Κομφουκιού και παντρεύτηκε τήν άγαπημένη του.
 "Εφθασε μάλιστα να γίνει σύμβουλος τού Κινέζου αυτοκράτορος. "Ο σημερινός, λοιπόν, στρατάρχης είναι κατ' ευθείαν απόγονος τού πρώην Ιεραποστόλου!...
 "Ο σοφός έρευνήτης για ένισχυσι τής γνώμης του επικαλείται τó γεγονός, ότι ενώ ή ρίζα τού γενεαλογικού δέντρου πολλών Μανδρινίων φθάνει πάνω από 2.000 χρόνια, η γενεαλογία τού στρατάρχου δεν έχει παρελθόν παρ' άνω από 300 χρόνια. "Εκτός αυτού στή Σλοβενία πολλών τά έπωνυμα λήγουν εις Σέκ ή Τσέκ.
 ... "Αν θέλετε τó πιστεύετε!

ΤΣΙΓΑΡΑ... ΧΩΡΙΣ ΤΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟ!...
 "Ενας Ούγγρος δημοσιογράφος μανιόδης καπνιστής, ύστερα από προσπάθειες πολλών έτών, ανακάλυψε μία μέθοδο κατασκευής τσιγάρων χωρίς τσιγαρόχαρτο.
 Μία άμερικανική καπνοβιομηχανική εταιρεία άγδρασε αντί σεβάστου ποσού τήν έφεύρεση τού Ούγγρου συναδέλφου, ο οποίος ταξιδεύει τώρα στην χώρα τών δολαρίων, για να αναπτύξη τις λεπτομέρειες τής έφευρέσεώς του.
 — Τήν ήξερα, κύριε πλοίαρχε, άπάντησε εκείνος χλωμός και κατασυγκινημένος.
 — Είλας ύπέροχος! Έκανε ο πλοίαρχος με θαυμασμό και τού έσφιξε με συγκίνηση τó χέρι.
 "Ο Βαλέν δεν είπε λέξι. Πινιγόταν. Για να κάμη τó καθήκον του είχε προσδώσει τήν ώραία δολοφόνο, τήν οποία τόσο ελάτρευε!...

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

"Ο αστυνόμος Πικάρ κάθισε άμέσως κοντά στην ώραία Αιγυπτία.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ταξίδι στην Ελλάδα

(Πώς είδαν τήν "Ελλάδα κατά τά έτη 1797 και 1798 οι Μανιάτες τής Κορσικής Δήμος και Νικόλαος Στεφανόπουλος)

(Συνέχεια από τó προηγούμενο)

Οι Σκλαβούνοι, στό τραπέζι, άρχισαν να μιλάνε για τούς άνειμους τού Δήμου και για τόν τρόπο με τόν οποίο θα τούς αναδρίσκαν.
 "Εκαναν σχετικές ένα σωρό προτάσεις, τή μία χειρότερη από τήν άλλη, μα ή προτασις που υπερίσχυσε, ήταν τού πλοίαρχου τής γαλιότας, ο οποίος πρότεινε να εξα-
 ναγκασουν μ' όποιονδήποτε τρόπο, τούς κατοίκους τής Λεζίνης να τούς παραδώσουν τά τέσσερα θύματα.
 "Εχουμε μαζί μας, πρόσθεσε, τó μεγαλύτερο μέρος τού λαού.
 Κοιτά τήν διάρκεια αυτής τής συζητήσεως, ο Δήμος χαμήλωνε τά μάτια του και κάθε λέξις τών πειρατών ήταν μία μαχαίρια για τήν ψυχή του.
 Μετα τó δείπνο, άπευσσυνθηκε στούς δυο πλοίαρχους και με τόνο ειλικρινή και σταθερό, τούς είπε:
 — "Αφήστε με να θωγώ στην ξηρά, να πάω να κοιμηθώ στό κρεβάτι μου κι' αύριο τó πρωί, όποια ώρα θέλετε θα ξαναγυρίσω. Σας τó όρκίζομαι στην τιμή μου...
 — Και ποιός μ' άγγυάται ότι θα ξαναγυρίσετε;
 — "Ο λόγος μου...
 "Ο περήφανος τόνος τής άπάντησεως τού Δήμου ξάφνιασε τούς δυο πλοίαρχους.
 Τέλος, ο ένας απ' αυτούς τού άπάντησε ότι θα κοιμώταν στό καράβι έξ ίσου καλά όσο και στην πόλι.
 Και τού έτοίμασε για να κοιμηθί τó ίδιο του τó κρεβάτι, στρώνοντάς το με όλοκανουργα σκεπάσματα.
 — Είναι για σάς, είπε στόν Δήμο μ' ευγένεια, αφού τόν έπηγε στην καμπίνα του και τού τó βδειξε.
 Τού κάκου ο Δήμος θέλησε ν' άρνηθί.
 "Ο καπετάνιος τόν άφησε στην καμπίνα του, έκλεισε τήν πόρτα κι' ανέθηκε πάλι στό κατάστρωμα.
 Μά πως μπορεί να κοιμηθί κανείς ανάμεσα στούς δολοφόνους του;
 "Ο Δήμος, κατά τήν διάρκεια τής μακρυάς εκείνης νυχτας, δεν έκλεισε καθόλου τά μάτια του. "Ανησυχούσε τρομερά για τήν τύχη τών συντρόφων του.
 Κι' αυτό που μεγάλωσε ακόμα περισσότερο τις άνησυχίες του ήταν ότι, κατά τά χαράματα είδε τόν ένα πλοίαρχο να θγαίνει στην ξηρά με καμμία είκοσαριά ενόπλους Σκλαβούνους.
 Θυμάταν τήν πρότασι που τού είχε κάνει ο άνθρωπος αυτός και φοβόταν, σε κάθε στιγμή, μήπως δη τούς άνειμους τού στα χέρια τών Σκλαβούνων ή τήν πόλι να πυρπολήται.
 Τέλος, κατά τις δέκα τó πρωί, τόν επισκέφθηκαν δυο νέοι ιερείς, από τούς όποιους ο ένας ήταν άνειμός τού επισκόπου τής πόλεως.
 — "Ηουχάστε, τού είπε. "Ο επίσκοπος κάλεσε τούς δυο πλοίαρχους στό σπίτι του. Αυτή τή στιγμή είναι μαζί του κι' έλπίζουμε ότι θα γίνει συνεννόησης ευνόικη για σάς...
 Μά, επειδή πλησίασαν οι Σκλαβούνοι, οι δυο ιερείς δεν μπόρεσαν να πουν περισσότερα κι' έφυγαν.
 Κατά τó μεσημέρι οι δυο ιερείς φάνηκαν πάλι στην άκτι άπάντη στην οποία ήταν άγκυροβολημένο τó πλίο, συνοδευόμενοι από πέντε Σκλαβούνους.
 Οι τελευταίοι ανέβηκαν στό καράβι κι' άνήγγειλαν στό Δήμο ότι θα τόν έθγαζαν στή στεριά.
 Μά τήν στιγμή που εκείνος έτοιμαζόταν να μη στή άσκα, τόν τράβηξαν στην καμπίνα τού καπετάνιου.
 "Εκεί, ένας από τούς μανιασμένους αυτούς ανθρώπους τού έβγαλε τó μαχαίρι του στό λαιμό και τού είπε να τούς δώση όσα χρήματα είχε άπάνω του.
 — Και άν κάνης τήν κουταμάρα, επρόσθεσε ζωηρά, έστω και μία πεντάρα να μ' άς κρύψης, θα σε γδάρω ζωντανό...
 "Ο Δήμος τούς παρέδωσε όλα τά χρήματά του, — έξη κολύδους με βενετσάνικα τσεκίνα.
 Οι Σκλαβούνοι, δυσπιστώντας, τόν έγδυσαν, τόν έψα-

ξαν, τόν έθρισαν...

Στό τέλος τόν άπειλησαν πως άν έλεγε, έστω και μία λέξι σχετικά στόν επίσκοπο, θα τόν έσφαζαν μπροστά του.
 Τέλος, αφού ίκανοποίησαν τήν άπληστία τους και τή μανία τους, τόν έθγαλαν έξω και τόν έπήγαν στό σπίτι τού επισκόπου.
 "Εκεί σε μία μεγάλη αίθουσα, θρισκόντουσαν ο επίσκοπος, ο κυβερνήτης τής πόλεως, μερικοί ιερείς και πρόκριτοι.
 Οι Σκλαβούνοι, καμμία είκοσαριά όλοι-όλοι, στεκόντουσαν κοντά στην πόρτα.
 — Καθήστε, είπε ο επίσκοπος στόν Δήμο, έπέτυχα τήν άπελευθέρωσί σας, δίνοντας ως δώρο στούς Σκλαβούνους έκατόν πενήντα τσεκίνα.
 "Ο Δήμος δεν μπόρεσε εκείνη τή στιγμή να τού έκδηλώση τήν ευγνωμοσύνη του. Δεν εύρισκε λόγια για να έκφράση τά αισθήματα που αισθανόταν.
 "Υποκλήθηκε μόνο θαθεία και ή χαρά που ένοιωσε ζωγραφίστηκε στα χαρακτηριστικά τού προσώπου του.
 "Ενώ ο γραμματέας τού διοικητού έγραφε τήν πράξι τής εξαγοράς τού Δήμου, ο επίσκοπος, άπευσσυνόμενος προς τούς Σκλαβούνους, άρχισε με μαλακό τόνο να τούς επικήρυγε για τήν συμπεριφορά τους άπέναντι φιλησυχών ταξιδιωτών που θα έπρεπε να τούς βοηθήσουν αντί να τούς κάνουν ό,τι τούς έκαναν.
 — "Αγνοείτε — επρόσθεσε — ότι σκοπός τού ταξιδιού τους είναι ή αναζήτησις φαρμακευτικών φυτών κι' ότι άμα τά θρούν, θα κάνουν μεγάλο καλό στην ανθρωπότητα...
 — Τό πιστεύετε αυτό, Σεβασμιώτατε; άπάντησε ο ένας απ' τούς πλοίαρχους. "Εγώ έχω πειστήρια που φανερώνουν τó αντίθετο...
 — Τί πειστήρια έχετε, που μπορούν να τούς κατηγορούν; "Εξετάσαμε λεπτομερώς όλα τά χαρτιά τους...
 — Κι' αυτό τó σχεδιάγραμμα; έπαιε ο πλοίαρχος. Αυτό τó σχεδιάγραμμα τών άκτών τής Δαλματίας που δοθήκαμε κρυμμένο μέσα στό στρώμα τού κρεβάτιού του.
 "Όλοι οι παριστάμενοι γύρισαν και κύτταξαν τόν Δήμο.
 — Δεν ξέρω τί μου λένε, άπάντησε γαλήνια ο γέρος.
 — Είναι αλήθεια; τόν ρώτησαν μερικοί από αυτούς.
 Τότε οι πρόσετοι ζήτησαν από τόν πλοίαρχο τó ποσο ένδιαφέρον αυτό πειστήριο.
 "Εκείνος έσπευσε να τούς τó δώση άμέσως. "Ηταν μία θήκη που περιέχει ένα γεωγραφικό χάρτη τής Ιταλίας.
 Μόλις τó είδαν οι παριστάμενοι με δυσκολία συγκράτησαν τά γέλια τους.
 "Ο επίσκοπος άρχίστηκε να καθισμάση τόν καπετάνιο και να τού πη πως ήταν ένας χάρτης που πουλιόταν σ' όλους τούς δρόμους τής "Ιταλίας.
 "Ο πλοίαρχος τότε, αστασιμένος, μά όχι και δεσποινός, — τó κεφάλι τού μία κίνησι που φάνερνε πείσμα έπιμονή και κουτοπόνη, δεν είπε λέξι, έξαναήρε τόν χάρτη και τόν έβγαλε στή σέση του.
 Κατόπιν πλησίασε στό τραπέζι, επάνω στό οποίο θρισκόντουσαν τά τσεκίνα. Τά μέτρησε, τά τσέπωσε και άεπισώθηκε μαζί με όλη τήν σχολοχία.
 Μόλις οι Σκλαβούνοι έφυγαν, ο επίσκοπος άπευσσυνθηκε στόν Δήμο και τού είπε:
 — "Επ' έλάσε απαλλαγθήκατε από τούς άδυσώπητους ένοχους τής Γαλλίας. Μην άνησυχείτε. Απόψε θα έχετε τήν ευτυχία να φιλήσετε έδώ όλους τούς άνειμους σας...
 — "Αναμετρώ, Σεβασμιώτατε, όλο τó μέγεθος τής υπηρεσίας που μου προσφέρατε, μα μου λείπουν τά λόγια για να σας εύχαριστήσω.
 Μά δεν πρόσθεσε ο Δήμος να τελειώση.
 "Όλοι οι παριστάμενοι τόν περιστοιχίζαν και άρχισαν να τού σφίγγουν τά χέρια και να τόν άγκαλιάζουν.
 (Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

Η ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ ΩΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΩΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

[Μιά ενδιαφέρουσα συνέντευξη με τον Άνρϋ Ντεκουάν, τον σύζυγό της]

ΜΟΥ ζήτησαν να μιλήσω για την ιδιωτική ζωή της χαριτωμένης συζύγου μου. "Αν δεν ήξερα την νοοτροπία των δημοσιογράφων, θα το θεωρούσα αυτό μεγάλη αδιακρισία. Καταλαβαίνετε θεάσια σε πόσο δύσκολη θέση βρίσκεται ένας άντρας, όταν επιμένουν να τον κάμουν να φέρη στην δημοσιότητα τις αδυναμίες και τις προτιμήσεις του πλάσματος που αγαπά. Στην ίδια θέση βρέθηκα λοιπόν κι' εγώ, όταν ο κίστερ Τζόνι Ντόναλντ του «Ημερησίου Κήρυκος» της Νέας Υόρκης, με παρακάλεσε να του ειπώ δυο λόγια για την Ντανιέλ Νταριέ. Ώστόσο ένας καλλιτέχνης δεν πρέπει να έχει μυστικά, δεν μπορεί να κρύβη τίποτε από τους θαυμαστές του. Γι' αυτό του μίλησα ελεύθερα κι' έτσι είμαι βέβαιος ότι κι' εσείς θα μείνεται απόλυτα ικανοποιημένοι από αυτές τις αποκαλύψεις μου:

Η Ντανιέλ Νταριέ, πρέπει να ξέρετε, ότι δεν άλλαξε καθόλου με την συζυγική ζωή. Ή εξακολουθεί να είναι ένα ευχάριστο και χαριτωμένο πλασματάκι. Ένα κανονικό που κελαιδάει αδιάκοπα κλεισμένο μέσα στο χρυσό κλουβί του. Η γυναίκα μου, πράγμα αλήθεια εκπληκτικό, διατηρεί όλην την κοριτσιίστικη αφελεία της, όλες τις ανησυχίες της κι' όλα τα παιδικά όνειρά της. Πολλές φορές μάλιστα έχω την εντύπωση ότι παντρεύθηκα ένα παιδί. Όταν θυμώω για τα πιο άσημαντα πράγματα, μ' έκδικείται κατά τον δικό της τρόπο: Μου ανακατεύει τα χαρτιά του γραφείου μου, μου σπάζει τις γραβάτες που προτιμώ, μου λερώνει με μελάνι τα κοστούμια μου και μου θάζει καρφίτσες στις καρέκλες. Όταν κλείνουν οι πόρτες στο δωμάτιό μου δεν μ' αφήνει σε ησυχία. Τραγουδάει, παίζει πιάνο, ξεφωνίζει, κάνει δαιμονισμένο λόρδο έτσι που εγώ απελπισμένος πειθαγκάζομαι για να θωά την ησυχία μου, να της ζητήσω συγγνώμη και να την παρακαλέσω να είναι πάλι φρονιμη και καλή μαζί μου. Έναν καιρό επίσης που είχα λησμονήσει ότι είμαι σύζυγος της, εύρισκα κάθε νύχτα στο κρεβάτι μου μία κολώνα πάγου. Πηδούσα φυσικά σαν δαιμονισμένος, λύσσαζα από το κακό μου, ενώ η Ντανιέλ Νταριέ σ' άλλο δωμάτιο γελούσε με την καρδιά της.

Για την Ντανιέλ Νταριέ δεν ισχύει καμιά τιμωρία. Είναι ένα άμυαλο παιδί. Ότι κάνει δεν το κάνει εκ προθέσεως. Ακολουθεί τις επιθυμίες της ψυχής της. Ένα θράδυ, παραδείγματος χάριν, με γύριζε τρεις ώρες στους δρόμους με ραγδαία βροχή. Απελάμβανε το νερό που τη μούσκευε και το πρόσωπό της ακτινοβολούσε από τη χαρά της. Γύρισα στο σπίτι πουντιασμένος. Και θυμάμαι πολύ καλά ότι ξμεινα τέσσερες μέρες στο κρεβάτι ως που να καταφέρω να γλυτώσω από τον πυρετό.

Η γυναίκα μου έχει επίσης μια πολύ περίεργη ψυχολογία. Της άρεσει να παίζει με τους άνδρες. Η Ντανιέλ Νταριέ είναι τρυφερή μ' όλους τους θαυμαστές της. Και μου φαίνεται ότι κανένας από αυ

τούς δεν ξμεινε παραπονεμένος. Για τον κάθε γνωστό της άλλωστε έχει φυλαγμένο ένα τρυφερό χαμόγελο. Κάποτε σκανδαλισμένος από αυτήν την μανία της της παραπονέθηκα ότι άπαιτεί στον έρωτά μας. Εκείνη με κύτταξε παραξευμένη και μου δήλωσε:

— Άγαπητέ μου Άνρϋ, όταν αγαπάς αληθινά μία γυναίκα, αγαπάει μ' όλη την δύναμη της καρδιάς της. Μ' αυτό δεν την εμποδίζει καθόλου να έχει μικροευχρηστίσεις. Αυτά τα φλέρτ είναι ζήτημα της στιγμής. Ένα τραγούδι, ένας χορός, μία φιλοφρόνηση, μπορεί να συγκινήσουν για λίγο την ψυχή μιας γυναίκας. Μ' αυτό δεν είναι έρωτας. Η αληθινή αγάπη παραμένει πάντα μυστική. Δεν εκδηλώνεται. Έσύ είσαι ο τυχερός. Είσαι ο άνδρας που αγαπάς. Μην είσαι λοιπόν τόσο εγωίστης και μην επιμένεις να με βασανίζεις. Άφησέ με να παίζω λίγο με τους θαυμαστές μου. Αυτήν την ευχарίστησι δεν μπορεί να την στερήσει καμιά γυναίκα. Όλες η γυναίκες έχουν μόνο μία επιθυμία: ν' άρρέσουν στους άνδρες. Την στιγμή που θ' άφισωθοῦν σ' έναν άνθρωπο θα πη ότι άρχισαν να γεράνουν. Κι' εγώ δεν θέλω ποτέ να αισθανθώ αυτήν την απογοήτευση!

Αναγκάσθηκα να παραδεχθώ ότι είχε δίκιο. Και την άφησα ελεύθερη να κάνει ό,τι θέλει, βέβαιος ότι είχε να κάνει μ' ένα εύθυμο τρελλοκόριτσο που του άρεσει να παίζει με τις καρδιές των ανδρών. Μη φαντασθήτε όμως ότι μ' έκανε κομικό σύζυγο. Κάθε άλλο μάλιστα. Με σέβεται τόσο πολύ, ώστε μου διηγείται όλες τις αισθηματικές της περιπέτειες και μου ζητάει την συμβουλή μου.

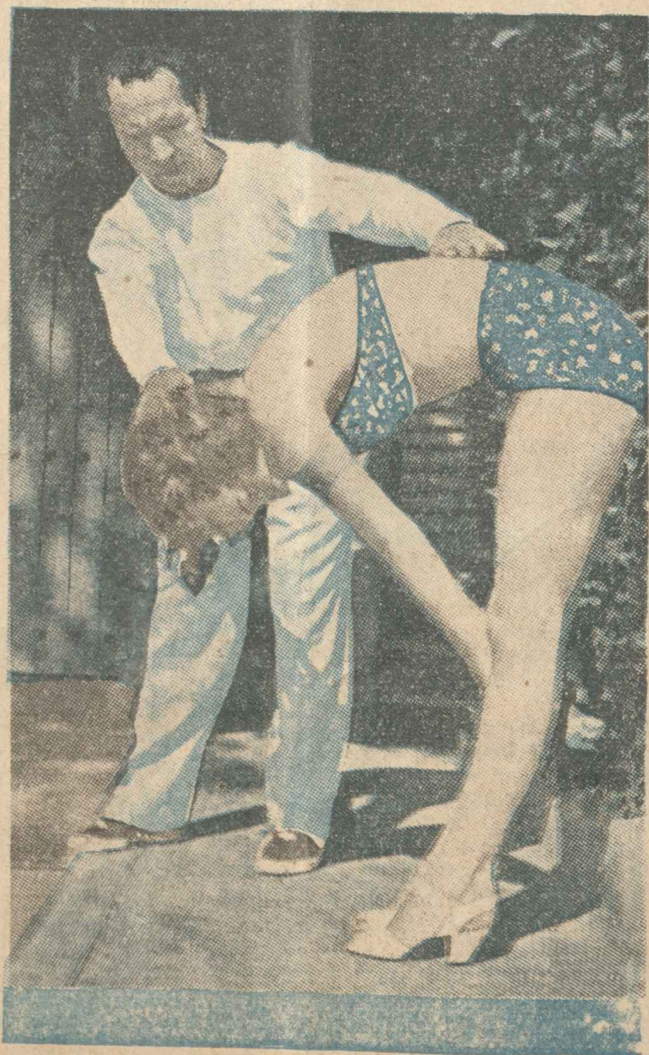
Η Ντανιέλ Νταριέ εκεί που δεν άστειεύεται είναι το «στούντιο». Επάνω στη δουλειά της είναι σοβαρή και άφωτισμένη. Δουλεύει ακούρατα, σαν άνδρας και κανένας σκηνοθέτης δεν παραπονέθηκε ποτέ για τις ιδιοτροπίες της.

Μολταυτά η γυναίκα μου κατά θάθος, δεν είναι καθόλου ευχαριστημένη από την ζωή της. Διαρκώς υποφέρει και βασανίζεται. Η καλλιτεχνική ζωή της είναι ένα απερίγραπτο μαρτύριο. Είναι ένας διαρκής έφιαλτης. Αρχίζει με τον άγωνα για την διατήρησι της ολιμέτιας της και συνεχίζεται με τους κόπους της μελέτης των ρόλων της, τις πρόβες των φορεμάτων, τις υποχρεωτικές συνεντεύξεις

τά έντυπωσιακά διαφημιστικά σκάνδαλα και την αισθηματική αλληλογραφία. Αυτή η αλληλογραφία είναι η πιο περίεργη απ' όλες. Η Ντανιέλ Νταριέ είναι υποχρεωμένη ν' αλληλογραφή με ένα σωρό διεθνούς φήμης καλλιτέχνες πολιτικούς της. Αλληλογραφεί ακόμη μ' έναν σείρη της αφροικανικής έρήμου και μ' έναν Ευρωπαίο που είναι θα σιληάς μιας φυλής κανιβόλων της Λιβύης. Οι τελευταίοι προσπαθούν να την πείσουν να μ' εγκαταλείψη για να τους παντρευθί.

Ο θεσπλητής των κανιβόλων κι' ο πρίγκιπας της Αφρικής είναι οι πιο διασκεδαστικοί αλληλογράφοι της, που

(Συνέχεια σε σελίδα 58)

Η Ντανιέλ Νταριέ γυμνάζεται

(Μόλις τελείωσε το πρόγευμα, η δυο μητέρες θέλουν να μείνουν μόνες, για να κουτομπολέψουν μ' άλλη τους την ησυχία τους συζυγούς των, που λείπουν στο κυνήγι.)

Η ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ. — Άκούστε, παιδιά, αν θέλετε πηγαίνετε να κάνετε περίπατο.

(Τα «παιδιά» απορούν. Το ένα, ο Ζάν είναι δεκαέξι χρονών περίπου. Η άλλη, η Ζιλμπέρ άριθμεί δεκαπέντε ανοίξεις. Ντυμένοι με όραϊα καλοκαιριάτικα ρούχα, καταβαίνουν στον κήπο, όπου, κάτω από τον φλογερών ήλιο, τα κολαούδια μοιάζουν σαν αποκοιμισμένα.)

ΖΑΝ. — Δεν θα μείνουν εδώ, δεν είν' έτσι, Ζιλμπέρ;...

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Ασφαλώς όχι... Κάνει τόσο ζέστη!

ΖΑΝ. — Μπορούμε να κάψης το δέρμα σου.

ΖΙΛΜΠΕΡ (κοκέτικα). — Ω! το δέρμα μου!

ΖΑΝ. — Έχεις δίκιο να το φροντίζεις τόσο πολύ. Είναι τόσο δροσερό!

(Η Ζιλμπέρ δεν του άπαντζει τίποτα και χαμογελά.)

«Υστερα προχωρούν προς το πάρκο, όπου το πυκνό φύλλωμα των δέντρων σχηματίζει προστατευτικές και δροσερές σκιάς. Βαδίζουν χωρίς να μιλούν, σοβαροί και λίγο στενωχωρημένοι, σαν να χύνουν να συζητήσουν κάποια σοβαρία όπότεσι και δεν τολμούν να το κάμουν. 'Επί τέλους κάθονται σ' έναν πάγκο. Ο Ζάν κυττάζει την Ζιλμπέρ μέσα στα μάτια.)

ΖΑΝ. — Ζιλμπέρ, εδώ είμαστε μόνχοι μας... Δώστε μου επί τέλους μιάν άπάντησι...

ΖΙΛΜΠΕΡ (ύστερα από μεγάλη σιωπή, άναστενάζοντας). — Άχ! αγαπητέ μου Ζάν, θέλεις μιάν άπάντησι!...

«Αν ήξερες πόσον δονηρό μου είναι αυτό το πράγμα!...

ΖΑΝ (άνησυχος). — Γιατί;

ΖΙΛΜΠΕΡ (σοβαρή, σαν μία ώριμη γυναίκα, που έχει υποφέρει σκληρά στη ζωή της). — Διάβασα και ξαναδιάβασα το γραμματάκι σου, χθές το θράδυ στο κρεβάτι μου... Ήταν γεμάτο από αίσθησα και από ποιήσι... μά τι θέλεις; Με ρωτάς αν σ' αγαπώ...

ΖΑΝ (με αγωνία). — Λοιπόν;

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Λοιπόν, έχω κλείσει τα δεκαπέντε μου χρόνια... Ξέρω πολύ καλά τη ζωή. Δεν μπορώ πειά ν' αγαπήσω...

ΖΑΝ. — Ω! Ζιλμπέρ!

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Δεν μπορώ πειά ν' αγαπήσω... Άκούσα πολλές φορές τη μαμά μου να λέη πως όλοι οι άνδρες είναι άπατεώνες. Είχε πολύ δίκιο! Αν είχες υποφέρει όπως εγώ... (Άφήνει έναν θαυό άναστεναγμό.)

ΖΑΝ. — Τι σου συνέβη;

ΖΙΛΜΠΕΡ (χαμηλώνοντας ντροπισμένη το κεφάλι της). — Δεν μπορώ να τό πώ... Είναι μυστικό.

ΖΑΝ. — Μά σε μένα;... Σε μένα, τον παλιό σου φίλο...

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Είναι τόσο θλιβερό!

ΖΑΝ. — Πέστο μου, λοιπόν!

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Μου όρκίζεσαι πώς δεν θα το μαρτυρήσης σε κανένα;

ΖΑΝ. — Στο όρκίζομαι.

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Λοιπόν, ξέρεις τον Ζωρζ Ντορτέρ;

ΖΑΝ. — Ναι, είναι ένας φαντασμένος.

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Φαντασμένος και πρόστυχος πυγμάχος... Και έν τούτοις!...

ΖΑΝ. — Έν τούτοις;

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Αυτός με κατέστρεψε...

ΖΑΝ (άνατηδώντας). — Ω!

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Στο είπα, Ζάν... Η Ιστορία μου είναι τρυφερή... Άχ! ξέρω πολύ καλά τη ζωή τώρα!

ΖΑΝ. — Πώς έγινε αυτό;

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Ο Ζωρζ Ντορτέρ έχει μιά

Η ΚΟΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΙ!

ΤΟΥ AUGUSTE GERMAIN

αδελφή, που φοιτά στο ίδιο παρθεναγωγείο, όπου φοιτώ κι' εγώ... Τις Κυριακές έρχότανε να τη δώ... Η μητέρα της ήξερε τη δική μου... Έτσι συναντηθήκαμε, ο Ζωρζ κι' εγώ μία μέρα... Μου φάνηκε πολύ καλός... Την ημέρα άκριβώς που τ' ο ν. πρωτοείδα, φορούσαν ένα καινούργιο κοστούμι. ΖΑΝ. — Μιλή-

σατε; ΖΙΛΜΠΕΡ. — Ναι... και τον αγάπησα άμέσως... (Πονεμένα και ζωηρά, σαν μία τραγωδός, στον πιο δραματικό ρόλο της.) — Τι τρέλλα! (Ξαναπαίρνοντας το φυσικό της ύφος.) Κάθε φορά που έρχότανε στο παρθεναγωγείο, έφερνε στην αδερχή του γλυκίσματα για μένα... Μία φορά, μου έστειλε πανσέδες... Ένα πουκέτο πανσέδες... Τους έθαλα μέσα στη γραμματική μου... Ήσαν τόσοι πολλοί, ώστε γέμισαν σχεδόν όλα τα φύλλα...

ΖΑΝ (πολύ σοβαρός). — Σ' αγαπούσε πολύ!

ΖΙΛΜΠΕΡ (σηκώνοντας τα μάτια της στον ούραδό). — Το πιστεύω...

«Άλλοίμονο! Έμπλεξα μ' έναν άθλιο...»

ΖΑΝ (παίρνοντας τα χέρια της Ζιλμπέρ). — Ω!

ΖΙΛΜΠΕΡ (σοβαρωτάτη πάντα). — Άκουσέ με... Μια μέρα, έδωσα στην αδελφή του Ζωρζ, για να την πεί, στον αδελφό της, μία μαργαρίτα, που την είχα κόψει από τον κήπο του παρθεναγωγείου... Αν με πείνανε, κινδύνευα να τιμωρηθώ, αντιγράφοντας τουλάχιστον είκοσι σελίδες...

«Ε, λοιπόν, ο Ζωρζ μου έστειλε πίσω την μαργαρίτα...

ΖΑΝ. — Γιατί;

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Είχε συναντήσει στο παρθεναγωγείο μία συμμαθήτριά μου, την Φανή Ροζέ, που με αντικατέστησε στην καρδιά του... (Με σκληρό τόνο.) Δεν εκπλήττομαι καθόλου, που η Φανή το έκαμε αυτό... Λένε πως η μητέρα της... (Σταματά άπότομα.)

ΖΑΝ. — Τι κάνει η μητέρα της;

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Όχι... δεν μπορώ να στο πώ... Είναι πρόστυχο.

ΖΑΝ. — Έλα τώρα Πέστο μου...

ΖΙΛΜΠΕΡ (κατακόκκινη, με χαμηλή φωνή). — Λοιπόν, λένε πως η μητέρα της Φανής είναι μιά... άχρηστα!

ΖΑΝ. — Αλήθεια;

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Λοιπόν, καταλαβαίνεις... Από τότε άποφάσισα να μην ξαναγαλήσω... Υποφέρει κανείς τόσο πολύ, όταν έρχεται η απογοήτευσίς!...

(Σωπώνουν. Είναι η Ζιλμπέρ με την όκη του διπρελλίνου της χαράζει γραμμές στην άμμο της δονδροστοχιάς, ο Ζάν μένει ευθαγής, χωρίς κινήσεις του. Κι' αυτός επίσης έχει άγαπήσει, κι' αυτός επίσης έχει υποφέρει. Μαζί με μερικούς συμμαθητές του, πήγε μία μέρα που είχαν έλδο από το Λυκείο, σ' ένα κέντρο, όπου είχε για σεβαστόρισεσ ώραιεσ κοπέλλες. Εκεί γνώρισε μία σεβαστόρισεσ και κάθε που παραιν έλδοσ πήγαινε να τη δώ, μέχρις ότου έδωθε μαζί της και την τελευταία του δεκάρα, άπο τις οικονομίες του. Ένκλείται εκεί εκείνη τον κορόιδευε, χωρίς να του κάνει την παραμικρή παραχώρησι.)

ΖΑΝ (με θλιμένο ύφος). — Έχουμε κ' οι δυο μας απογοητεύσεις άπό τη ζωή μας!

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Κι' εσύ, λοιπόν, κι' εσύ τό ίδιο...

ΖΑΝ. — Ναι, κι' εγώ επίσης.

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Ήτανε κανένα κορίτσι. Την ξέρα;

ΖΑΝ (που δεν μπορεί να συγκρατηθί και να μην πη την αλήθεια). — Όχι, ήτανε μία γυναίκα λίγο μεγάλη.

«Ήταν είκοσιπέντε χρονών.

ΖΙΛΜΠΕΡ. — Ού! Σ' αυτήν την ηλικία μία γυναίκα είναι γρηά πειά!

ΖΑΝ. — "Ω! Ήταν ακόμα πολύ δροσερή... Είχε χάσει τον άνδρα της πολύ νέα.."

ΖΙΑΜΠΕΡ. — "Ήτανε μια γυναίκα του κόσμου... ΖΑΝ. — Ναι, και μάλιστα της αριστοκρατίας... 'Ο άνδρας της ήτανε πρεσβευτής ή πρόξενος, δεν θυμούμαι ακριβώς."

ΖΙΑΜΠΕΡ. — Και σε άπατησε ;

ΖΑΝ. — Μ' έναν Ρουμάνο, έναν φοιτητή Ρουμάνο, που έκάπνιζε τσιμπούκι, σαν φουγάρο.

ΖΙΑΜΠΕΡ. — Πόσο σφίγγεται η καρδιά σου, όταν μαθαίνεις μια τέτοια προδοσία!

— ΖΑΝ (άπαγγέλλει):

Οι πόνοι,
οι άσπαστοι
και τα πικρά τ' άσπαστοι
πώς κάνουν τις καρδιές μας να χτυπούν.
"Ω! Θλίψεις των συννεφιασμένων ημερών,
μοιάζετε σαν άσπαστοι θάλασσας
στις πληγωμένες μας καρδιές!...

ΖΙΑΜΠΕΡ (λίγο έκπληκτη). — Τι λές αυτού ;

ΖΑΝ. — Είναι στίχοι..

ΖΙΑΜΠΕΡ. — "Α!

ΖΑΝ. — Ναι, στίχοι, που έχουν όμως μια καινούργια μορφή... μοντέρνο μέτρο... Στο Λύκειο, δεν διαβάζουμε πια Ουγκώ και τέτοιους ποιητές... Έγραφα πολλούς τέτοιους στίχους, από τότε που η αγάπη μου με άπατησε.."

ΖΙΑΜΠΕΡ. — "Όταν είναι κανείς ποιητής, αισθάνεται πιο δυνατά τον πόνο του... Σε λυπούμαι πολύ περισσότερο τώρα.."

ΖΑΝ. — Ζιλμπέρ!

ΖΙΑΜΠΕΡ. — Τι θέλεις ;

ΖΑΝ. — Τώρα δεν μπορούμε πια να ξαναγαπήσουμε έμεις, δεν είν' έτσι ;

ΖΙΑΜΠΕΡ. Είναι αδύνατο..

ΖΑΝ. — Μά ξέρεις πια το μυστικό μου, όπως κι' εγώ ξέρω το δικό σου.. Θά παρηγορηθώ ένας τον άλλο μυστικά..

ΖΙΑΜΠΕΡ. — Ναι.

ΖΑΝ. — "Όταν θα ξαναγατήσουμε, έσθ στο παρθενωγείο κι' εγώ στο Λύκειο, θ' ανταλλάζουμε επιστολές.."

ΖΙΑΜΠΕΡ. — Θά μου τις στέλνης με την αδελφή σου... Κ' ύστερα θά μου γράφης στίχους.. Μ' άρέσει πολύ να διαβάζω στίχους..

ΖΑΝ. — Θά σοι γράψω ένα ποίημα, άπόψε κιόλας..

ΖΙΑΜΠΕΡ (άφώνοντας έναν μεγάλο άσπαστο). — Και μ' αυτόν τον τρόπο μπορεί καμιά μέρα να ξεχάσουμε τον πόνο της καρδιάς μας..

ΖΑΝ. — Αυτό θ' άργήσει να γίνει..

ΖΙΑΜΠΕΡ. — Ναι, μά θά γίνει κάποτε..

ΖΑΝ (μ' ένα ύφος θριαμβευτικό). — Τώρα είμαστε πολύ δυνατοί..

ΖΙΑΜΠΕΡ. — Γιατί ;...

ΖΑΝ. — Γιατί δεν πιστεύουμε πια στην αγάπη.

(Σηκώνονται κι' αρχίζουν να θηματίζουν στην δειροστομία, όπου κάτω από τη δροσιά των γέρικων δέντρων, ά άνεμος σφυρίζει άπαλά. Διάφορα μεθυστικά άρώματα ξεχύνονται από τον κήπο. Έκείνοι θαδίζουν με τα βλέμματα λίγο άπληνη, με τό άργό θήμα ανθρώπων, που του έχει τσακίσει ό πόνος και που είναι άπογοιτευμένοι άπ' όλα. Ξαφνικά η Ζιλμπέρ θάζει μια κραυγή.)

ΖΙΑΜΠΕΡ. — "Ω! Μιά πεταλούδα! Μιά ώραίς κάτω στην πέταλουδίτσα! Ζάν, πιάσε την!

(Αρχίζουν κι' οι δυο να τρέχουν κυνηγώντας την πεταλούδα. Και σε πέντε λεπτά, ό κήπος δολοκλήρος άντηγει από τα τρελλά γέλια τους, που είναι γεμάτα χαρά, γιατί έχουν πιάσει την πεταλούδα. "Υστερα, κρατούμενοι άπ' το χέρι και γελώντας πάντα χαρούμενα, τρέχουν στο σπίτι, για να δείξουν στις μητέρες των τό εθρήμα τους, τη μικρούλα κάτασπρη πεταλουδίτσα, που σπαρταρά μέσο στο τρυφερό χεράκι της Ζιλμπέρ.)

AUGUSTE GERMAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά μέρα, ή κυρία ντέ Σ... ρώτησε τον καρδινάλιο Φερράτα, αν πίστευαν ότι ό έρωτας, έξω άπ' τη συζυγική πιστάδα ήταν ένα θανάσιμο άμάρτημα.

— 'Ο καρδινάλιος χαμογέλεσε και της άποκρίθηκε:
— Τό πίστευα άλλοτε, αλλά τώρα δεν τό πιστεύω πια.
— Και άπό τότε δεν τό πιστεύετε πια, Πανιερώτατε;
— Άπό τότε που σάς γνωρίζω, κυρία μου, άποκρίθηκε ό διάσημος ιερωμένος.

Μιά μέρα, ό κόμης ντέ Μορνύ, χρειάστηκε να πάη ό ίδιος για μία υπόθεση χρηματική, στην Τράπεζα Ρότουλδ. 'Ο θάρονος Ρότουλδ τον δέχθηκε άρκετά άγέρωχα:

— Κύριε, του είπε, ευαρεστηθήτε να πάρετε μία καρέκλα.

— Ξέρετε ποιός είμαι; είπεν ό κόμης δυσανεστημένος. Μιλάτε στον κόμητα ντέ Μορνύ.

— Κύριε κόμη, άπάντησεν ό Ρότουλδ, ευαρεστηθήτε να πάρετε δυο καρέκλες..

'Ο Ναπολέων ό 3ος δεν καταλάβαινε καθόλου τη μουσική, αν πιστεύουμε την Παυλίνα Μέτερνιχ, που μας διηγείται, σχετικά μ' αυτό, στις «Αναμνήσεις» της, ένα πολύ χαρακτηριστικό ανέκδοτο.

Ακούοντας ό Ναπολέων να μιλούσε για τις μουσικές συναυλίες που έδινεν ό Αλτ στην πρεσβεία της Αυστρίας, τον κάλεσε κάποτε στο άνάκτορο του Κεραμεικού. Έκει ό καλλιτέχνης εξέτελεσε την προσευχή του «Μαυρί» του Ροσσίνι και τελείωσε με μερικά δυνατά τρέμουλα. Μόλις τελείωσε ό Ναπολέων ό 3ος, του είπε:

— Πόσο καλά μιμήσθε τον κεραυνό, κ. Λίστ!...

'Ο Γάλλος συγγραφέας Ζωρζ Φευντώ περιπατούσε μία νύχτα μαζί με τον φίλο του συγγραφέα Πάωλ Φός κι' έναν κύριο του καλού κόσμου, με τον όποιον φαινόταν πολύ συνδεδεμένος. Αλλά είχε ξεχάσει έντελώς να συστήση αυτόν τον κύριο Πάωλ Φός, κι' εκείνος τον πήρε σε μία στιγμή κατά μέρος και του θύμισε την παράλειψή του.

— Θά τό έκανα μ' ευχαρίστησί μου, άποκρίθηκε ό Φευντώ, μά άγνωστώς έντελώς τό δίνομα αυτού του κυρίου. Και κάνουμε τόσο πολλόν καιρό παρέα μαζί, ώστε δεν τολμώ πια να τον ρωτήσω πώς τον λένε..

'Ο συγγραφέας Βαλμύ έκανε μία διάλεξη, στην όποια ό ήθοποιός Πάωλ Μοννέ άπήγγειλε μερικούς στίχους.

Όταν τελείωσεν ή διάλεξη, ό Μοννέ πλησίασε τον Βαλμύ Μπώρ.

— Μίλησες πολύ καλά.. του είπε, μά αυτή ή άπαρχώτη προφορά σου ήταν άνυπόφορη! Έλα στο σπίτι μου..

— ή θά προσπαθήσω να σοι ξεμείσω αυτήν την προφορά.

'Ο Βαλμύ πήγε στο σπίτι του Μοννέ. Μία ώρα δολοκλήρη, ό διάσημος ήθοποιός, προσπάθησε ά διαορθώση την άπαρχιώτικη προφορά του μαθητού του.

Υστερα, ξαφνικά, σηκώθηκε:

— Στρίψε από δω.. γρήγορα.. γρήγορα.. φώναξε, γιατί κοντεύω να πάρω εγώ την προφορά σου..

'Ο ζωγράφος Ματίς, ένας από τους ήγέτες της μοντέρνας τέχνης, ζωγράφισε μία όρση για την καινούργια κατοικία ενός τραπεζίτη.

Στά έγκαίνια της κατοικίας, μία κυρία παρατήρησεν επί πολλήν ώρα την εικόνα και ύστερα ρώτησε τον ζωγράφο:

— Τι παριστάνει αυτό, μαίτρ ;

— 'Ο Ματίς σήκωσε τους ώμους και άποκρίθηκε:

— 500.000, κυρία.

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,, ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

“ΗΜΟΥΝ ΕΝΑ ΟΡΦΑΝΟ ΧΑΜΙΝΙ...,,

[Ή μόνη αύθεντική αύτοβιογραφία του μεγαλυτέρου κωμικού ήθοποιού του άμερικανικού κινηματογράφου Έντι Κάντορ.]

ΕΧΩ διαβάσει ως τώρα πολλές Ιστορίες της ζωής μου, τελείως φανταστικές και δεν σάς κρύβω ότι τις θρήκα πολύ έξυπνες και άρκετά διασκεδαστικές. Μερικές μάλιστα μ' έκαναν να γελάσω με την καρδιά μου.

Κι' όμως ή πραγματικότητα είναι τόσο διαφορετική! Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι θά μπορούσαν να γραφούν για ένα φταχκό και όρρανό παιδί, όπως ήμουν εγώ, τόσο εύθυμες και τόσο κωμικές Ιστορίες για τη ζωή του.

Αλήθεια, δεν μπορούσα να πιστέψω ένα τέτοιο πράγμα, γιατί ελκρινά, την εποχή εκείνη ή ζωή μου δεν διέφερε διάλου άπό την ζωή ενός άδέσποτου σκυλιού.

Ήρθα στον κόσμο στο θάλασσο ενός σκοτεινού δρόμου, που δεν τον έβλεπε ποτέ ήλιος, μιάς άπό τις πιο λαϊκές συνοικίες της Νέας Υόρκης. Έτσι, ή πρώτη δουλειά που έκανα μπροστά σ' αυτό τό άποκαρδιωτικό θέαμα ήταν να θάλω τα κλάματα! Έπειτα, όταν άρχισα να σέρνωμαι καταγής, σαν τό σκυλί, ριψοκινδύνευα μία ήμέρα μία έξοδο ως τον δρόμο, μά λίγο έλειψε να πνιγώ μέσα στις λάσπες. Αυτές ή πρώτες λάσπες που συνάντησα κατά τα πρώτα θημάτά μου στη ζωή με τρώαζαν σε άπίστευτο βαθμό κι' όμολογώ ότι έμειναν άνεξάλειπτες άπό τη μνήμη μου.

Κατόπιν, σε ήλικία δέκα έτών ήμουν τό πιο φταχό και τό πιο τρελλό χαμίνι της Νέας Υόρκης. Τους γονείς μου δεν τους θυμάμαι διάλου, γιατί πέθαναν κ' οι δυο πριν κλείσω τον πρώτο χρόνο της ζωής μου. Έτσι, έμεινα μόνος στον κόσμο, χωρίς κανένα συγγενή. Τό μόνο πρόσωπο που έδειχνε κάποιο ενδιαφέρον για μένα ήταν ένας γέρος νυχτοφύλακας, φίλος του πατέρα μου. Μά ό εύλογημένος αυτός άνθρωπος ήταν διαρκώς μεθυσμένος κι' έτσι δεν μπορούσε να με ξεχωρίση άπ' τ' άλλα παιδιά του δρόμου. Έπειτα, επειδή δούλευε όλη τη νύχτα, την ήμέρα, άπό τό πρωί ως τό θράδυ κοιμόταν στο θάλασσο μ' άς άπείραντες άποθήκες, γεμάτες σπασμένες άμαξες. Όλη την ήμέρα λοιπόν ήμουν έλευθερος να τριγυρίζω στους δρόμους και να κλέβω φρούτα από τους μανάθρες.

Α! Τι φρουτοθεραπεία που έκανα εκείνη την εποχή! Ήμουν ένας από τους πιο φανατικούς χορτοφάγους.

Τά καρτότα και τό σέλινο ήταν ή αγαπημένη μου τροφή. Τά ποτοκάλια πάλι, με τον εξαίρετο χυμό τους, τά προτιμούσα γιατί... καθάριζαν τό αίμα. Τέλος, αντί για ψωμί, έτρωγα άφθονες μπανάνες. Μεγάλωσα λοιπόν άκολουθώντας τό παράδειγμα των ζώων στην τροφή. Κι' αυτή ή λεπτομέρεια, ενώ άπό την μία μερία είνε κωμική, άπό την άλλη έχει μία τραγικότητα άπό τις σπαρακτικές και τις πιο άπάνθρωπες.

Αλλά δεν πρέπει τώρα να νομίζετε ότι έχω κανένα παράπονο για τά φρούτα. Χάρις σ' αυτά έχω σήμερα μία σιμπερίνα υγείας που με βοήθησε ν' άνθέξω σε πολλές περιπτώσεις. Άλλωστε, τις περισσότερες φορές δεν τά έκλεβα, γιατί οι μανάθρες ήξεραν ότι έξοδα όπως τά σπουργίτια τό δρόμου και μου τά έδιναν μόνοι τους.

Έκείνο τον καιρό φανταζόμουν ότι ή μεγαλειότερη εύτυχία στον κόσμο είνε να ζή κανείς μέσα στον παράδεισο. Κι' ό παράδεισος για μένα ήταν ένα άπό τά μεγάλα και κατάφωτα εκείνα μπακάλικο, όπου βρίσκει κανείς ό,τι θέλει.

Ένα τέτοιο λοιπόν μπακάλικο ήταν τότε στη διπλανή συνοικία κι' όπως θά μαντεύετε, εκεί άπ' έξω περνούσα ό-

λες τις ώρες της ήμέρας. Στην αρχή, για πολύ καιρό, δεν έκανα τίποτε άλλο παρά να χαζεύω μπροστά στις θυρίδες του. Έπειτα, έκανα κάποτε, κάποτε κανένα μικρό θέλημα, έτρεχα και φώναζα μία άμαξα για κάποιο πελάτη. Έτσι, γνωρίσθηκα με όλους τους υπαλλήλους του μπακαλίκου που τους ζήλευα υπερβολικά για την εξαιρετική τύχη τους. Πόσο θά ήθελα να ήμουν κι' εγώ ένας από αυτούς, μέσα σ' εκείνο τον παράδεισο, όπου υπήρχαν όλα τ' αγαθά του κόσμου!

Τό θράδυ, όταν γύριζα στην άποθήκη των παλαιών άμαζών για να κοιμηθώ κοντά στα κουρέλια του νυχτοφύλακα, εύρισκα πάντα στην είσοδό της μερικούς μαύρους σείληδες που περνούσαν την ώρα τραγουδώντας και χορεύοντας. Έ, λοιπόν, θά τό πιστέψετε; Αυτοί οι καλοί μαύροι μ' έμαθαν να τραγουδώ τά νοσταλγικά τραγούδια τους και να χορεύω τους έξωτικούς χορούς τους.

Μία μέρα, μου ήρθε στο νου ν' άρχίσω να τραγουδώ και να χορεύω σαν τους μαύρους μπροστά στον «παράδεισο» μου, στην είσοδο δηλαδή του μεγάλου μπακαλίκου. 'Ο κόσμος στην αρχή παραξενεύθηκε, μά σιγά-σιγά άρχισε να συγκεντρώνεται τριγύρω μου κι' έτσι ύστερ' άπό λίγο, περισσότεροι άπό διακόσιοι άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες στεκόνοτσαν μπροστά στο μπακάλικο. Έπειτα, όταν έγώ κουράσθηκα κι' έπαψα πια να χορεύω και να τραγουδώ, πολλοί άπ' αυτούς μπηξανε μέσα στο μπακάλικο για να ψωνίσουν κάτι. Κι' έτσι έγινε τό θαύμα! Έτσι δημιούργησα στη Νέα Υόρκη ένα καινούργιο έπάγγελμα: τον «υπάλληλο που τραγουδάει και χορεύει»!

Και ιδού πώς: ό διευθυντής του μπακαλίκου, όταν είδε ότι πολλοί άπό τους θεατές μου μπηγαν στο μαγαζί του για να κάνουν ψώνια, σαν έ-ξυπνος άνθρωπος που ήταν, συλλογίσθηκε άμέσως να με προσλάβη ως υπάλληλο, για να χορεύω και να τραγουδώ όχι πια έξω άπό την πόρτα του, αλλά μέσα στο μαγαζί του!

Έτσι μπηκα στον «Παράδεισο» και προσπάθησα τό πρώτο μου παιδί να άνεμω μου. Ήμουν τότε δεκαεσσάων έτών.

Σ' αυτή τη δουλειά έμεινα έξη δολοκλήρα χρόνια. Πέντε ή έξη φορές την ήμέρα, οι υπάλληλοι του μπακαλίκου χτυπούσαν τά χέρια τους κι' έγώ πεταγόμουν ανά μέση κι' άρχισα τά άράδικα τραγούδια και τους άράδικους χορούς. Οι πελάτες έμειναν κατενθουσιασμένοι και σ' άδουκισκόντουσαν μέσα στο μαγαζί προσετιθένο και άλλοι άπ' έξω.

Ήμουν λοιπόν είκοσι χρόνια, όταν μία ήμέρα μπηξα να ψωνίσω κάτι στο μπακάλικο ενός «φτηνέ» του ραδιοφωνικού σταθμού, ό περίφημος Λάιαν Μέκερς. 'Ο άνθρωπος αυτός έμεινε κατάπληκτος άπό τη φωνή μου και τις κλακίζες μου και μου συνέστησε να πάω την άλλη ήμέρα να τον συναντήσω στα γραφεία του ραδιοφωνικού σταθμού.

Έτσι, γαρνι στον Λάιαν Μέκερς, παρατήρησα τον «Παράδεισο», για να γίνω «άσπρη» του ραδιοφώνου με 100 δολάρια την εβδομάδα. Τό ραδιοφωνικό όργανο, όπως καταλαβαίνετε, μ' έκανε πασίγνωστο. Σε λίγο είχα πολλές καλακαιτικές προτάσεις άπό διάφορα μουζικ-γώλ άπό τις όποιες διάλεξα τις καλύτερες. Ήταν δέ εξασφάλισα 300 δολάρια την εβδομάδα, πωτηνέτακα τό κορίτσι που έλάτρευα, μία άμορφη υπάλληλο του ραδιοφωνικού σταθμού.

Από τό έλαφρό μουζικό θέατρο πέρασα στον κινηματογράφο και σήμερα είμαι πολύ ευχαριστημένος άπό τη ζωή μου. Ή λάσπη της Ν. Υόρκης, έβγαλαν μία χρυσή πεταλούδα για τό Χόλλυγουντ.

ΕΝΤΙ ΚΑΝΤΟΡ

Ο "Έντι Κάντορ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ Κ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Όταν ξαναγύρισα έντελως στην υγεία μου, Έγραφα στον αδελφό μου τον Δανιήλ και σέ σένα, και έλαβα από σάς επιστολές που μου ανήγγελλαν τον θάνατο της φτωχής μου γυναίκας.

«Ήμουν ένοχος απέναντί της, μά πρό πάντων ήμουν ένοχος απέναντί της δυστυχισμένης νέας που είχε πιστέψει σέ μένα και που την είχα εγκαταλείψει χωρίς πόρους, με το παιδί της...

«Η τύψεις άρχισαν νά με βασανίζουν και το μέγεθος του έγκλήματος μου παρουσιάστηκε σέ όλη του τη φρίκη. Τί είχε άπογίνει ή φτωχή νέα; Τί είχε άπογίνει το παιδί της; Τής έγραφα άλλεπάλληλες επιστολές, μά όλες έμειναν χωρίς απάντησι.

«Στό Τουλόν ήξερα μερικούς αξιωματικούς του ναυτικού, μά δέν τολμούσα νά αναθέσω σέ κανέναν απ' αυτούς, νά κάνη αναζητήσεις. Δέν τολμούσα νά όμολογήσω το σφάλμα μου, την ατιμία μου. Φοβώμουν μήπως ό θόρυβος της ντροπής μου φθάση ως τον γυιό μου, ως τον αδελφό μου... και τούς κάνη νά κοκινίζουν γιά μένα...

«Ζήτησα τότε ίκετευτικά απ' το ύπουργείο μιά άδεια, μά ή περιστάσεις δέν επέτρεψαν νά μου την χορηγήσουν... «Θέλησα νά πεθάνω... Έξέθετα τόν έαυτό μου σίς μάχες γιά νά σκοτωθώ...

«Μά τοú κάκου αναζήτησα τόν θάνατο... Ό Θεός με τιμωρούσε υποχρεώνοντάς με νά ζώ...

«Δέν άπορούσα νά κάνω άλλο παρά νά περιμένω. «Εφτάμισή χρόνια είχαν περάσει, όταν έλαβα τη διαταγή νά ξαναγυρίσω στη Γαλλία...

«Δέν είχα πειά παρά ένα μόνο σκοπό: νά ξαναβρω εκείνην που είχα χάσει και ή όποία θα ζούσε άθλια και πονεμένα μαζί με το παιδί της...

«Μετά την απόβασί μου στό Τουλόν, άρχισα μόνος μου μιά έρευνα κι' έμαθα πράγματα πολύ δδνηρά.

«Τό σφάλμα μου είχε γνεί έγκλημα, τοú όποιου ή συνέπειες μ' έκαναν νά χλωμιάζω από τρόμο!...

«Έμαθα ότι ή Θεία Πρόνοια είχε βοηθήσει την δυστυχή νέα, νά συναντήση έναν άξιο Ιερωμένο, ό όποιος την εύσπλαγχνίστηκε και την ώδήγησε σέ μιά μόνη, όπου φρόντισαν και της θρήκαν εργασία...

«Μά τί εργασία!...

«Όσα κέρδιζε από τη σκληρή αυτή δουλειά, με μεγάλη δυσκολία της επέτρεπαν νά ικανοποιή τις πιό στοιχειώδεις ανάγκες της ζωής, ενώ συγχρόνως ή δυστυχισμένη εξαντλούσε τις λίγες δυνάμεις που της έμεναν.

«Τότε τόσο γιά το συμφέρον της κόρης της όσο και γιά νά ύπακούση στην φωνή της συνειδήσεώς της, άποφάσισε νά επιτύχη την συγγνώμη της μητέρας της, την όποία είχε εγκαταλείψει γιά νά μ' ακολουθήση...

«Εφυγε γιά το Παρίσι, έξασφαλίζοντας τά έξοδα της μεταβάσεώς της χάρις στη συμπόνια μερικών φιλανθρωπών ψυχών.

«Πάνε έφτά χρόνια από τότε...

«Στό Παρίσι λοιπόν έπρεπε νά συνεχίσω τις έρευνες που είχα άρχισει στό Τουλόν.

«Ήρθα λοιπόν στό Παρίσι με τη σκέψη, ότι θα τη συναντούσα στης μητέρας της, ή όποια χωρίς άλλο δέν θα είχε την σκληρότητα νά τη διώξη...

«Μά μιά νέα και τρομαχτική άπογοήτευσις με περίμενε.

«Στό σπίτι, όπου κατοικούσαν άλλοτε ή νέα με τη μητέρα της δέν ήξεραν αν ύπήρχαν ακόμα ή όχι...

«Έμαθα ότι ή μητέρα της νέας, κεραυνοβολημένη από την έξαφάνισι της κόρης της, είχε άρρωστήσει κι' είχε μεταφερθή σ' ένα νοσοκομείο. Κατόπιν, όταν έπειτα από πολλούς μήνες, άνέρρωσε κι' έθγηκε έξω, έξαφανίστηκε...

«Κανένα ίχνος δέν ύπήρχε και τώρα δέν ξέρω πού νά αναζητήσω τά δυστυχισμένα μου θύματα...

«Καταλαβαίνεις το μαρτύριό μου, Ριχάρδε; Τις άγώνες της καρδιάς μου; Τά βάσανα της ψυχής μου... Καταλαβαίνεις το μέγεθος του έγκλήματος γιά το όποιο κατηγορώ τόν έαυτό μου μπροστά σου και τοú όποιου ή τύψεις δηλητηριάζουν τη ζωή μου;

«Καταλαβαίνεις; Καταλαβαίνεις, Ριχάρδε; Έξ αίτίας μου δύο άθωα πλάσματα ζούνε ίσως αυτήν την στιγμή μέσα στην πιό μαύρη αθλιότητα!... Η σκέψις αυτή με κάνει τρελλό κι' άναρωτιέται αν μερικοί έγκληματίαι που οι ένορκοι τούς στέλλουν στά κάτεργα, είναι περισσότερο ένοχοι από μένα...

«Ενας λυγμός έκοψε τη φωνή τοú Γαβριήλ Σαβάν κι' ένα κύμα δακρύων κύλισε στά μάγουλά του.

Μπροστά σ' αυτήν την σπαραχτική άπελπισία, ό Ριχάρδος Μπερνιέρ αισθάνθηκε τόν έαυτό του ν' άναστατώνεται ως τά βάθη της ψυχής του και κυριευμένος από συμπόνια γιά τόν ένοχο που τόσο άκριβά πλήρωνε το σφάλμα του, είπε:

— Δόσε μου το χέρι σου, Γαβριήλ...

— Με συγχωρείς; τραύλιζε ό ναυτικός, σφίγγοντας μ' εύγνωμοσύνη το χέρι τοú παλμού του φίλου.

— Σε καταδικάζω και σέ συγχωρώ συγχρόνως! Ό Θεός συγχωρεί τούς μετανοούντας κι' έσύ μετανοήσες. Πές μου τώρα πώς θ' άνακουφίσω τόν πόνο σου, σέ τι θά μ' μπορέσω νά σέ βοηθήσω γιά νά ξεπνορθωθεί το κακό που έκανες και ν' άνακουφιστή ή συνειδήσί σου...

— Θα σου τó πώ άμέσως. Προηγούμενος ήμως πρέπει νά μάθης ότι πρέπει νά ξαναφύγω.

— Νά ξαναφύγης; είπε ό Ριχάρδος έξαφνιασμένος.

— Ναί, πρέπει νά πάω νά συναντήσω τη μοίρα τοú στόλου μας σίς θάλασσες τών Ινδιών...

— Μά γιατί τόσο γρήγορα;

— Τό άγνωσθ. Υπάρχουν σίς διαταγές τών άνωτέρων μου χωρίς νά τις συζητώ. Σίς 2 Ιανουαρίου πρέπει νά βρίσκωμαι στό Τουλόν, στό καράδι μου... Αυτό το τάξι θά είναι το τελευταίο γιά μένα. Έγώ το προαίτημα ότι εκεί κάτω θα βρω επί τέλους τόν θάνατο που τόσες φορές τόν άναζητήσα και τόν επικαλέστηκα τοú κάκου.

— Τά προαίσθημα δέν έχουν καμιά σημασία... είπε ό Ριχάρδος.

— Δέν είναι αυτή ή γνώμη μου...

— Έγώ δέν τά πιστεύω.

— Έγώ όμως τά πιστεύω... Μά δέν έχει σημασία αυτό!...

«Ό,τι είναι γραμμένο, θα γίνει, όπως λένε οι Άνατολίτες. Θ' αφήσω το Παρίσι και τη Γαλλία γιά νά πάω εκεί που με καλεί το καθήκον, και δέν θα ξαναϊδωθώ με πειά. Μά, πριν φύγω, θέλω νά έξασφαλίσω το μέλλον τοú θύματός μου και της κόρης της.

— Έχεις λοιπόν την έλπίδα πώς θα τις ξαναβρεις;

— Έμπιστεύηκα το μουσικό μου σ' ένα από τά ιδιωτικά αυτά πρακτορεία, που, άμα πληρωθούν καλά, είναι πάντα έτοιμα νά κάνουν τις πιό δύσκολες έρευνες. Υποσχέθηκα δεκαπέντε χιλιάδες άμοιθή, και προκατέβαλα τις πέντε. Υποθέτω ότι ή έρευνες θα γίνουν μ' εύσυνειδησία, υποθέτω πώς ή επιτυχία θα τις στέψη και υπέδειξα έσένα στο πρακτορείο, γιά νά σου άνακοινώσουν το άποτέλεσμα.

«Ό Ριχάρδος

Μπερνιέρ, ψυ-

χή τρυφερή κά-

τω απ' το κά-

πως τραχύ έ-

ξωτερικό του,

αίσθανόταν θα

θύν οίκτο γι'

αυτόν τόν αν-

θρώπο που τόν

θεωρούσε πάν

τοτε ως υπό-

δεινισια κι' ό ο-

ποίος είχε

πάει νά ταπει-

νωθή και νά

τους, όποιοδήποτε κι' αν είναι...

— Έμένα; φώναξε ό Ριχάρδος. Υπέδειξες έμένα;

— Ναί, ήμουν έκ τών προτέρων θέβαιος ότι δέν θα μ' ά-

πέκρυνες... Βασίζομουν στη μεγάλη καρδιά σου. Από σένα

λοιπόν θα πάρουν τις δέκα χιλιάδες που ύποσχέθηκα,

όταν σου φέρουν την άναμφισβήτητη απόδειξι ότι αυτές

που άναζητάω πέθαναν ή ότι είναι ζωντανές και θα μπο-

ρέσουν ν' άπολαύσουν την περιουσία που προορίζω γι'

αυτές και την όποια θ' αφήσω επίσης σέ σένα...

— Συγγνώμη!... «Ω! συγγνώμη!... ωλόλυξε ό Γαβριήλ Σαβάν.

έξευτελισθή μπροστά του.

— Μιά περιουσία που θ' αφήσης σέ μένα ; Ξαναείπε περιμένοντας μία εξέγηση πιο καθαρή.

— Άκου το άπαντσε ο Γαβριήλ. Είμαι πλούσιος... Μετά τον θάνατό μου, ο γυιός μου ο Έρρικος θά κληρονομήσει περισσότερο από ένα εκατομμύριο φράγκα. Νομίζω ότι δεν τον αδικώ κι' ότι ενεργώ μέσα στο δικαίό μου, αφαιρώντας από τους τόκους που μαζεύτηκαν τόσα χρόνια τώρα, ένα μέρος, το οποίο θέλω να δώσω στην παράνομη κόρη μου και στην μητέρα της. Αυτό ο γυιός μου δεν πρέπει να το μάθει ποτέ. Πρέπει να τ' άγνοηση, από σεβασμό προς την μνημη της μητέρας του και προς το όνομά μου.

— Θά σου παραδώσω τριακόσιες χιλιάδες φράγκα... «Τριακόσιες χιλιάδες φράγκα! Ξαναείπε ο Ριχάρδος ξαφνιασμένος απ' αυτόν τον αριθμόν.

— Βρίσκεις το ποσόν μεγάλο ;

— Ναι, σου τ' όμολογώ...

— Σου επαναλαμβάνω ότι το ποσόν αυτό προέρχεται από εισδήματα τα οποία θά είχε ξοδέψει χωρίς καμμία τύψη αν ζούσα στην ξηρά. Συνεπώς δεν αδικώ τον γυιό μου. Αυτές η τριακόσιες χιλιάδες στα χέρια σου δεν θά είναι κατάθεσις, αλλά παρακαταθήκη, για την οποία δεν θά πληρώνης τόκους και την οποία σε ίκετεύω να δεχθής...

— Την ημέρα που θάρθουν να σου πούν: «Βρήκαμε έκείνες που ο κ. Γαβριήλ Σαθάν μάς είχε αναθέσει ν' αναζητήσουμε» και θά σου το αποδείξουν αυτό, δεν έχεις να κάνης άλλο παρά να παραδώσης αυτήν την παρακαταθήκη στην μητέρα της κόρης μου ή στην κόρη μου, αν η μητέρα της έχη πεθάνει και θά πληρώσης τις δέκα χιλιάδες φράγκα στο Πρακτορείο των αναζητήσεων.

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ο πλοίαρχος άπόθεσε μπροστά στον φίλο του το χρηματοφυλάκιο που είχε μαζί του.

— Δεν μπορώ να δεχθώ αυτήν την παρακαταθήκη, είπε ζωηρά ο βιομήχανος.

— Γιατί ;

— Δεν μπορώ πρό πάντων να τη δεχθώ με τους όρους που θέλεις να μου επιβάλης, δηλαδή χωρίς κανένα τόκο... Για σκέψου!... Τριακόσιες χιλιάδες φράγκα τοποθετημένες έστω και με τον ελάχιστο τόκο των τριών τοις εκατό, δίνουν ετησίως ένα εισόδημα έννέα χιλιάδων φράγκων... Βρίσκω άπαραδέκτο να μείνη νεκρό ένα τέτοιο κεφάλαιο...

— Κάνε όπως θέλεις ! άπάντησε ο Γαβριήλ Σαθάν. «Ό,τι κι' αν κάνης, θά είναι καλά καμωμένο...

— Μά αν δεν ξαναθρεθούν τα δυο πρόσωπα που αναζητάς ή αν έχουν πεθάνει ;

— Τότε θά παραδώσης αυτό το ποσόν στον γυιό μου.

— Χωρίς να το πω για ποιόν προωρίζεται.

— «Ω! σου συνιστώ πρό πάντων αυτό!... Δεν θέλω να κοκκινίξη μετά τον θάνατό μου για τη συμπεριφορά του πατέρα του!... Ριχάρδε, σε ίκετεύω, άς το άγνοηση αυτό πάντοτε, όπως κι' ο αδελφός μου ο Δανιήλ! "Άς μείνη μεταξύ μας το μυστικό. Καταλαβαίνεις τώρα γιατί δεν θέλησα να δώ ούτε τον γυιό μου, ούτε τον αδελφό μου μόλις έφθασα στο Παρίσι... Φοβώμουν πολύ μήπως προδοθώ μπροστά τους ! Δεν ήθελα να τους φιλήσω πριν ανακουφίσω την συνείδησή μου κάνοντας ό,τι έκανα και πριν μου ύποσχεθής ότι δεν θά τους άποκαλύψης ποτέ το παρελθόν μου.

— Πρέπει έν τούτοις να καταχωρήσω στα βιβλία μου το ποσόν που θά μου παραδώσης, παρατήρησε ο βιομήχανος.

— Τίποτε δεν σ' έμποδίζει να το κάνης αυτό. Κανέναν άλλος, έκτός από σένα, δεν έχει δικαίωμα να κάνη έλεγχο στα βιβλία σου.

— Μά αν πεθάνω ;

— Νά πεθάνης ; Στην ηλικία σου και με μία ύγεια σαν την δική σου ; Έδα δά!... Πολύ πριν πεθάνης, θά έχης μάθει αν η κόρη μου και η μητέρα της ζούν και θά έχης απαλλαγθί απ' τα χρήματα που σου έμπιστεύομαι...

— Έστω ! είπε ο Ριχάρδος έπειτα από μία στιγμή σκέψεως. Δεν έχω το θάρρος να σου άρνηθώ αυτό που μου ζητάς με τόσο έπιμονή. Βασίστηκες σέ μένα... δεν θά διαψεύσω τις έλπίδες σου. Δέχομαι τα χρήματα που ήρθες να μου έμπιστευθής... Θά σου δώσω μία άπόδειξη.

— Για ποιόν λόγο ; ρώτησε ο άξιωματικός του Ναυτικού. Με ανθρώπους σαν σένα, ή άποδείξεις είναι περιττές.

— Και αν ξεαφνα πεθάνω, όπως σου έλεγα πρό όλίγου, με ποιόν τίτλο θά ζητήσης τα χρήματά σου ; «Όχι! Όχι! "Η τάξεις πριν από όλα !...

— Τώρα, — έπρόσθεσε ο Ριχάρδος σπρώχνοντας την πολυθρόνα του μπροστά στο γραφείο του, — δώσε μου λεπτομερείς εξηγήσεις.

Και παίρνοντας μία πέννα κι' ένα φύλλο χαρτί, έτοιμάσθηκε να γράψη ό,τι θά του έλεγε ο Γαβριήλ.

— Τι εξηγήσεις ; ρώτησε έκείνος.

— Έν πρώτοις πές μου το όνομα του διευθυντού του Πρακτορείου, ο οποίος θά παρουσιάσθί σέ μένα για να μου άνακοινώση τ' άποτελέσματα των έρευνών του και να πάρη την άμοιβή του...

— Νέστορ Φωβέτ, όδός Φωμπούρ - Σαιντ Όνορέ, 228.

«Ο Ριχάρδος έγραψε το όνομα και την διεύθυνση, κι' έξακολούθησε:

— Τώρα άς έρθουμε στο κυριώτερο. Κατά την διάρκεια της συνομιλίας μας, δεν πρόφερες ούτε μία φορά το όνομα της κόρης σου και της μητέρας της.

— «Η κόρη μου όνομάζεται Μάρθα, άπάντησε ο Γαβριήλ.

«Ο βιομήχανος άνασκήρτησε, άκούοντας τον φίλο του να προφέρει αυτό το όνομα...

«Ήταν το όνομα της έγγονής της Βερονίκης. Μά άσφαλώς — όπως σκέφθηκε — θά έπρόκειτο για μία άπλη σύμπτωση. «Ωστόσο, ρώτησε ζωηρά:

— Και ή μητέρα ;

— Ζερμαίν ;

— Ζερμαίν... Πώς ; φώναξε ο Ριχάρδος.

— Ζερμαίν Σολλιέ.

«Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ πέταξε την πέννα του και τινάχθηκε έπάνω...

«Ο Γαβριήλ τόν κύτταξε κατάπληκτος.

— Ζερμαίν Σολλιέ είπες ;... Ξαναείπε ο βιομήχανος, το όποιου ή φωνή έτρεμε.

— Ναι.

— Και ή μητέρα της όνομαζόταν Βερονίκη Σολλιέ ;

— Άγνοώ τ' όνομά της.

— «Η Ζερμαίν, όταν τη γνώρισες, κατοικούσε με τη μητέρα της στην όδο Μιρομενίλ ;

— Ναι, άπάντησε ο πλοίαρχος, το όποιου ή κατάπληξις είχε φθάσει στο κατακόρυφο. Μά πώς το έμαθες αυτό ;... Την ξέρεις λοιπόν ;

— «Ω! δυστυχισμένη ! δυστυχισμένη !... φώναξε ο Ριχάρδος Μπερνιέρ. "Ερχεσαι πολύ άργά ! Η Ζερμαίν πέθανε !...

XXVI

«Ο Γαβριήλ Σαθάν χλώμιασε.

— Πέθανε !... Ξαναείπε με τα χαρακτηριστικά του άλωλωμένα.

— Προχθές την έκήδευσαν, άπάντησε ο βιομήχανος και ήμουν κι' εγώ ανάμεσα σ' αυτούς που άκολούθησαν το φέρετρό της στο νεκροταφείο...

Κλονιζόμενος με τα μάτια θολά, με την έξαλλη φυσιογνωμία ενός ανθρώπου που χάνει το λογικό του, ο Γαβριήλ τραύλισε:

— «Η Ζερμαίν... πέθανε... πέθανε... χωρίς να μπορέσω να την ξαναδώ... να της ζητήσω συγγνώμη... «Ω! θά μπορούσα να την ξαναθρώ εδώ... και δεν το ήξερα... και δεν ήρθα...

«Έξαφνα, μία φλόγα έλαμψε στα θολά του μάτια. Είχε σκεφθί τη Μάρθα.

— Μά ή κόρη της ; φώναξε. «Η κόρη μου ;

— «Ω! αυτή ζη!...

— Ζη!... «Άς είναι εύλογημένος ο Θεός!... Ποι είναι ;

— «Έδώ ;

— Στο Σαιντ-Ουέν ;

— Ναι, μέσα στο έργοστάσιό μου... Είναι μαζί με τη γιαγιά της... τη Βερονίκη Σολλιέ... τη θυρωρό... αυτή που σου άνοιξε και σ' ώδήγησε εδώ...

— «Ωστε το παιδί που είδα μαζί της είναι ή Μάρθα... ή κόρη μου... Νά γιατί λοιπόν μου φάνηκε πώς στο πρόσωπό της ξαναείδα την έκφραση της δυστυχισμένης Ζερμαίν!...

«Ριχάρδε, πρέπει να δώ την κόρη μου... να τη φιλήσω... να μάθω πώς είμαι ο πατέρας της... Πρέπει να δώ τη Βερονίκη Σολλιέ... να της όμολογήσω τα πάντα... και να επιδιώξω την συγγνώμη της... Φώναξέ την, σε παρακαλώ...

«Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ χτύπησε ένα ηλεκτρικό κου-

δονι, με το όποιο είδοποιούσε τη θυρωρό, όσάκις την ήθελε. «Έπειτα πλησιάζοντας τον φίλο του, το έ είπε:

— Συγκέντρωσε όλο σου το θάρρος! Σκέψου πώς θά θρεθής μπροστά σε μία τίμια γυναίκα που της έκλειψες το παιδί της!... Μπροστά σε μία μητέρα άνεπιλήπτη που της συντριψες την καρδιά και της δηλητηρίασες τη ζωή...

«Η Βερονίκη Σολλιέ έκλαψε, ύπέφερε φριχτά έξ' ατίας σου... «Επί πολλά χρόνια σε καταριώταν έσένα που δεν σε ήξερε καθόλου... Τώρα που θά θρεθί μπροστά στον άνθρωπο που έγινε άφορμή να πεθάνη ή κόρη της έγκαταλειμμένη και πάμπωχη, δεν ξέρω αν θά έχη την ύπέρτατη μεγαλοψυχία να σε συγχωρέση.

«Ο Γαβριήλ έτρεμε σύγκορμος.

Τα λόγια του Ριχάρδου είχαν κάνει να πέση ο πέπλος που σκέπαζε τα μάτια του.

«Κατάστασι του φάνηκε έτσι όπως ήταν πραγματικά: τρομαχτική!

— Τι θά έλεγε σ' αυτήν την άπελπισμένη μητέρα ;

— Ποιές δικαιολογίες θά εύρισκε για να μειώση την φρίκη του έγκλήματός του ;

Χίλιες μπερδεμένες σκέψεις συγκρούοντουσαν μέσα στο μυαλό του. Το φαινόταν πώς είχε φθάσει ή στιγμή να γίνη τρελλός.

«Ο Ριχάρδος κατάλαβε τί γινότανε μέσα του και το έ αναίπε:

— Κάνε κουράγιο, και πρό πάντων να είσαι γαλήνιος... «Έκείνη τη στιγμή, ένα διακριτικό χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα του γραφείου.

— «Εμπρός!... είπε ο Ριχάρδος.

Το αίμα του Γαβριήλ είχε παγώσει πειά μέσα στις φλέβες του.

«Η πόρτα άνοιξε.

«Η Βερονίκη Σολλιέ, ντυμένη δλόκληρη στα μαύρα, προχώρησε προς τον κύριό της, νομίζοντας πώς ήθελε να της δώση κάποια διαταγή.

Μά την ίδια στιγμή, ο Γαβριήλ, όλολύζοντας, με τα μάτια χαμηλωμένα, με τα χέρια άπλωμένα, έτρεξε προς αυτήν και σωρίαστηκε μπροστά της γονατιστός.

«Η θυρωρός, σαστισμένη, κύτταξε αυτόν τον άνθρωπο που είχε πέσει στα πόδια της κι' έκλαιγε. «Έπειτα τα μάτια της προσηλωθήκαν στον Ριχάρδο Μπερνιέρ σαν να το ζήτασε μία εξέγηση.

«Ο βιομήχανος έκανε πώς δεν καταλαβαίνει την άφωνη αυτήν έρώτησι.

Δεν ήταν άρμόδιος αυτός να μιλήση.

«Ο Γαβριήλ κατέβαλε μία ύπέρτατη προσπάθεια και τα τρεμάμενα χείλη του ψιθύρισαν με φωνή που μόλις άκούστηκε, αυτά τα λόγια μόνο:

— Συγγνώμη !... «Ω! συγγνώμη!...

Μά και πάλι ή Βερονίκη δεν κατάλαβε τίποτε.

Πώς μπορούσε να μαντέψη ;

— Τι λέτε, κύριε; είπε, άπλώνοντας προς τον Γαβριήλ το χέρι της σαν να ήθελε να τον βοηθήση...

«Ο Γαβριήλ άρπάξε αυτό το χέρι της σαν να ήθελε να την σπείρει.

«Λαμμένος, μ' ένα είδος παραληρήματος, φώναξε:

— Είμαι ο πατέρας της Μάρθας...

«Η Βερονίκη Σολλιέ έβγαλε μία στοιγνή κι' άγρια κραυγή, κραυγή μητέρας που θλέπει το παιδί της ν' άπειλήται.

Τράβηξε άπότομα το χέρι της που ο Γαβριήλ προσπαθούσε να κρατήσει μέσα στα δικά του και ρίχθηκε πίσω...

— Συγγνώμη!... Συγγνώμη!... δλόλυζε ο πλοίαρχος.

«Η μητέρα της Ζερμαίν, έρευνώντας ότι θριασκόταν μπρός στον Ριχάρδο Μπερνιέρ και ερευνώντας καν να συγκρατηθί, άφησε όλην την τρομερή όργη της να ξεσπάση...

Τον γνώριζε λοιπόν επί τέλους, τον είχε εκεί, μπροστά της, τον άνθρωπο που της είχε κάνει τόσο κακό...

Κι' αυτός ο άνθρωπος ήται ο φίλος του Ριχάρδου Μπερνιέρ...

Με τις γροθιές σφιγμένες, με τα μάτια γεμάτα μίσος, έσκυψε προς τον Γαβριήλ και με φωνή σφυριχτή, το φώναζε κατάμουτρα:

— «Ωστε σεις είσθε ;... Σεις το κάνατε αυτό;... Σεις ένας άξιωματικός;... Σεις που έχετε κρεμασμένο άπάνω στο στήθος σας τον σταυρό της τιμής ;... Δίνουν λοιπόν τώρα παρασημα στους άνανδρους;... Και τολμάτε να γονατίζετε μπροστά μου, μπροστά σ' έμένα που μ' έκάνατε να χυσω τόσα δάκρυα ; Και τολμάτε να επικαλεσθήτε τη συγγνώμη της μητέρας, της οποίας σκοτώσατε το παιδί;...

Αυτό δεν είναι πειά άνανδρεία... Είναι τρέλλα!...

— Βρίστε με ! Έξευτελίστε με!... Το άξίζω ! άπάντησε ο Γαβριήλ. Μά μη μ' έμποδίζετε να ξαναρθώσω το κακό που έκανα...

— Το κακό που κάνατε είναι άνεπανόρθωτο! άπάντησε ή Βερονίκη Σολλιέ, της οποίας ή όργη μεγάλωνε όλοένα.

Μήπως μπορήτε ν' άνοίξετε τον τάφο που σφραγίστηκε προχθές και ν' άναστήσετε την πεθαμένη;... Δολοφόνε, ή έγκατάλειψίς σας σκότωσε την Ζερμαίν! Πέθανε από τους κόπους, τις στερήσεις, την άθλιότητα, σχεδόν από την πείνα...

Μερικοί καλοί άνθρωποι, εργάτες φτωχοί σαν εκείνα... της έκαναν την έλεημοσύνη ενός φερέτρου! Η Ζερμαίν πέθανε χωρίς να φιλήση την μητέρα της, γιατί δεν την ξαναείδα πειά ζωντανή! Μπροστά στον νεκρό της Ζερμαίν, επικαλεσθήκα για τον άγνωστο ποδυε γνείη ή αίτια της δυστυχίας της, την κατάρτα του Θεού... Κι' έρχεσθε να ζητήσετε συγγνώμη από μένα;... «Όχι, δεν συγχωρώ, κύριε, και το μίσος που μου έμπνέετε μόνο με την περιφρόνησή μου μπορεί να συγκριθί...

«Αν αντί να είμαι γυναίκα, ήμουν ο πατέρας του θύματός σας, θά σας σκότωνά !

— Μετανοώ !...

— Ψέμα !... «Ο άνθρωπος που μόρεσε να κάνη ό,τι κάνατε σεις είν' άδύνατον να μετανοήση...

— Κυρία Σολλιέ, λυπηθήτε με...

— Με λυπηθήκατε σεις;... Λυπηθήκατε το παιδί μου;

— Μά ή Μάρθα είναι κόρη μου και έχω το δικαίωμα...

«Η Βερονίκη Σολλιέ τόν διέκοψε άγρια.

— Κόρη σας! Το δικαίωμα! φώναξε. «Ω! σωπάστε! Η Μάρθα... κόρη σας ; Άκούσε ποτέ τη φωνή σας να της λήη τα γλυκά έκείνα λόγια που ένας πατέρας έφέρει να λήη στο παιδί του;... «Όχι! «Όχι!... Είπατε άνάξιος ! Η Μάρθα είναι παιδί μου... Δικό μου!... Άποκλειστικά δικό μου... Την έχω και την κρατάω! Δεν θά σας γνωρίση... Δεν θά σας γνωρίση ποτέ!

— Μου έπαρέπετε τούλάχιστον να έλαφύνω το μέλλον της;

— Το μέλλον της. Τώρα το σκεφθήκατε το μέλλον της;... «Α, ναι, είν' άλήθεια, είσθε πλούσιος!... Και προσφέρετε χρήμα... Νομίζετε λοιπόν ότι με το χρήμα εξαγοράζονται τα έγκλήματά ;

— Δεν τα εξαγοράζει τίποτε, ή μετάνοια τούλάχιστον άνακουφίζει την συνείδηση...

— Κύριε, είπε ή Βερονίκη καταθρώνοντας τέλους να συγκρατηθί, δεν θέλω ν' άκούσω περισσότερα... Τόσο το καλύτερο για σας αν ασθάνεστε τυφεία... Δεν θέλω να τις κάνω πιο θασσινιστικές σπείροντάς σας αντί μετάνοι μ' ένα παιδί που παρ' τη μικρή του ηλικία έχει σχεδόν τη λογική γυναίκας και θά μπορούσε να σάς ρωτήσει με ποιο δικαίωμα τού προσφέρετε προστασία και χρήμα...

(Ακολουθεί)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 56 (Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: 'Αλκαμένους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

«Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 250 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 125 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 300 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 300 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 150 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 450 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 450 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 225 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 600 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 600 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 300 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 900 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 900 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 450 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 1350 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 1350 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 675 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 2025 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 2025 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 1012 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 3037 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 3037 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 1519 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 4555 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 4555 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 2278 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 6833 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 6833 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 3417 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 10250 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 10250 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 5125 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 15375 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 15375 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 7688 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 23063 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 23063 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 11531 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 34594 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 34594 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 17297 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 51891 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 51891 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 25946 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 77837 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 77837 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 38919 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 116755 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 116755 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 58378 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 175133 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 175133 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 87567 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 262700 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 262700 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 131350 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 394050 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 394050 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 197025 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 591075 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 591075 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 295538 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 886613 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 886613 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 443306 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 1329920 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 1329920 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 664960 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 2004880 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 2004880 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 1002440 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 3007320 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 3007320 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 1503660 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 4510980 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 4510980 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 2255490 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 6766470 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 6766470 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 3383235 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 10149705 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 10149705 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 5074853 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 15224558 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 15224558 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 7612279 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 22836837 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 22836837 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 11418419 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 34255256 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 34255256 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 17127628 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 51382884 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 51382884 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 25691442 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 77074326 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 77074326 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 38537163 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 115611489 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 115611489 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 57805745 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 173417234 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 173417234 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 86708617 'Αμερικανικόν δι' Έν Έτος δρ. 260125851 'Εσώτερικόν δι' Έν Έτος δρ. 260125851 'Εξωτερικόν δι' Έξωμηνον δρ. 130062926 'Αμερικανικόν δι'

μείνη περισσότερο μέσα στο σπίτι. Όλα τώρα της φαινόταν ξένα, αδιάφορα. Είχε την εντύπωση ότι όλα την έδιωχναν από εκεί πέρα. Κ' η Σάλλυ, σαν τρελή, γήγχε έξω και τράβηξε ως τη σκοτεινή όχθη του ποταμού. Ο θάνατος ήταν προτιμότερος από την αδιαφορία του Ντούγκλας...

Μά, την ίδια πάλι στιγμή, η Σάλλυ κατάλαβε πως δεν μπορούσε να εγκαταλείψει τον Ντούγκλας και τα παιδιά της. Τον αγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της. Κι' αυτή η μεγάλη αγάπη δεν την άφηνε να πεθάνει. Μά ο Ντούγκλας, όπως ήταν η Σάλλυ, δεν την αγαπούσε πια. "Όπως ήταν! "Ε, θέβαια, δεν ήταν διόλου σαν τη Φλορίν, δεν ήταν διόλου φιλάρεσκη! Μά, αν γινόταν σαν την Φλορίν; Δεν ήταν εύκολο, μά θα επιχειρούσε. Ναί, θα δούκιμαζε! Το πρώτο μάλιστα πράγμα που θα έκανε, θα ήταν ν' αγοράσει ένα άρωμα της μόδας. Κι' ύστερα, θα πηγαίναε σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλονής και θα έλεγε να την φτιάξουν έτσι που να ταιριάζει με το άρωμα της μόδας. Κι' έτσι θα γινόταν γοητευτική, μυστηριώδης, ακατανίκητη!

Η Σάλλυ λοιπόν, ύστερ' από αρκετή ώρα, ξαναγύρισε στο σπίτι της κρατώντας ένα φιαλίδιο με το άρωμα της μόδας.

Μά τί έκπληξης! Το σαλόνι ήταν κατάφωτο! Ο Ντούγκλας, ο Βίντερ και ο Ντίκ Λώτ έτοιμαζαν μόνοι τους το δείπνο.

— Σάλλυ! φώναξε ο Ντούγκλας μόλις την είδε. Πιστέψαμε ότι είχες φύγει για πάντα! Έλα, ο Βίντερ φροντίζει για τα μπιφτέκια!

Η Σάλλυ προχώρησε σαν ύπνοβατος και κάθησε αμίλητη σε μία πολυθρόνα.

Ο Βίντερ γελούσε δλόχαρος.

— Τι γυναίκα, Θεέ μου, αυτή η Φλορίν, έλεγε. Στη σκηνή είναι υπέροχη, αλλά μακριά από αυτήν είναι μία σωστή καρακάξα!...

— Είναι φριχτή! Ανυπόφορη!... φώναξε ο Ντίκ Λώτ. Δεν μπορώ να καταλάβω πως την υπέφερε ο Ντούγκλας!...

— Έκανα τη δουλειά μου! του απάντησε εκείνος μ' ένα σαρκαστικό γέλιο. Έπρεπε να την καταφέρω να υπογράψει τα συμβόλαια... Και νίκησα!

— Αλήθεια... ψιθύρισε με μισοδυσητή φωνή η Σάλλυ.

— Μά, θέβαια! Έκανε θριαμβευτικά ο Ντούγκλας. Στην αρχή δισταζε, όσο έβλεπε την Σάλλυ... Μά όταν έφυγε η γυναίκα μου, τη στιγμή που έπρεπε, κατάφερα να την πείσω μία χαρά!...

— Έλατε! Τα μπιφτέκια θα κρυώσουν! φώναξε ο Βίντερ.

Ο Ντούγκλας αγκάλιασε τότε με τρυφερότητα τη Σάλλυ.

— Ο Βίντερ είναι ένθουσιασμένος μαζί σου! της είπε. Όλα τού άρεσουν εδώ πέρα! Είναι έρωτευμένος μαζί σου. Μά, και ποιος δεν είναι, αγάπη μου!...

Η Σάλλυ έπνιξε ένα λυγμό και έσφιξε το πρόσωπό της στο στήθος του για να κρύψει τα δάκρυά της.

— Τι έχεις; Μά τί έχεις; ανησυχούσε ο Ντούγκλας και τη φίλησε.

— Δεν έχω τίποτε... του απάντησε χαμογελώντας η Σάλλυ.

— Ω, αγάπη μου, είμαι τόσο ευτυχισμένη!...

— Ε, φώναξε ο Βίντερ, θα φάμε ή θα φιλιώμαστε;

— Οί δυο σύζυγοι έσπευσαν να καθίσουν στο τραπέζι.

— Εκείνο που δεν μπορούσα να υποφέρω περισσότερο από όλα στη Φλορίν ήταν το άρωμά της! είπε τότε ο Ντούγκλας. Μου έφερνε ναυτία! Μά έκανα πως μου άρεσε κι' αυτό!...

Και χαμογελώντας πρόσθεσε:

— "Ετσι είναι. Ένας συγγραφέας είν' αναγκασμένος να κάνει χίλια δυο κομπλιμάν σε μία καλλιτέχνη. Είναι μαρτύριο, το όμολογώ... Μά είναι αλήθεια. Η καρδιά μου άνηκε στην αγαπημένη μου σύζυγο.

Η Σάλλυ αναστέναξε.

— Γιατί αναστενάζεις, καλή μου Σάλλυ; τη ρώτησε. Δεν είσαι ευχαριστημένη;

— Τα ωραία μάτια της Σάλλυ αστράφτανε γεμάτα φως, φως αγάπης και άφοβωσης.

— Λοιπόν; την ξαναρώτησε ο σύζυγός της. Δεν μου απαντάς, αγαπημένη μου; Είσαι ευχαριστημένη;

— Πολύ, Ντούγκλας.

— Ξέρεις γιατί σε ρωτώ;

— Όχι.

— Σάλλυ! φώναξε ο Ντούγκλας μόλις την είδε.

— Νά σου το πω; Μ' ανησυχούσε ένα σύννεφο, ένα μαύρο σύννεφο...

— Σύννεφο;

— Ναί, νάι, ακριβώς. Ένα σύννεφο που έπλανατο επάνω στο ωραίο σου πρόσωπο...

Η Σάλλυ αναστέναξε.

— Το σύννεφο διαλύθηκε, είπε χαμογελώντας.

— Ζήτω λοιπόν η χαρά κ' η ευτυχία!...

Τη στιγμή αυτή το βλέμμα του Ντούγκλας έπεσε απρόσεχτα όμως σε μία πολυθρόνα.

Η Σάλλυ χλώμιασε και σηκώθηκε από το τραπέζι.

— Έπάνω στην πολυθρόνα είχε αφήσει το φιαλίδιο με το άρωμα της μόδας.

Βιάστηκε λοιπόν να το πάρει.

— Τι έχει μέσα; τη ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Ασπρίν... του απάντησε η Σάλλυ.

— Θα κάνης καλά να πάρης μιά... τη συμβούλεψε ο άνδρας της. Μου φαίνεται λίγο άρρωστη...

— Δεν είναι τίποτε... του είπε η Σάλλυ. Είχα μιά ζαλάδα. Μά, ευτυχώς, πέρασε!...

Κι' όλοχαρη πήγε στην κουζίνα για να φέρη το γλυκό που είχε ετοιμάσει για τους καλεσμένους της.

Εκεί άνοιξε το μπουκαλάκι κι' έχυσε το άρωμα στον νεροχύτη. Δεν της χρειαζόταν τίποτα πια! Πο!... Τι άσχημα που μύριζε!...

ΑΝΙΤΑ ΛΟΥΣ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στο ανακριτικό γραφείο.

— Λοιπόν, κυρία μου, όταν σάς στεφανώθηκε ο άντρας σας, δεν σάς αγαπούσε;

— Ω, πάρα πολύ, κύριε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά για μένα.

— Και τώρα;

— Τώρα χτυπούν δυνατά... τα χέρια του!

Μεταξύ φίλων.

— Ωχι, θρέ αδερφέ, κι' εσύ μ' αυτόν τον πονόδοντο! Δόντια είν' αυτά που έχεις! "Αν ήταν δικά μου θα τα είχα πετάξει προ πολλού.

— Μά κι' εγώ θα τα πετούσα... αν ήταν δικά σου!

Έκ κ ε ί ν η. — Πές μου, αγάπη μου, τί σου έχει κάμει μεγαλύτερη εντύπωση κατά το ταξίδι του γάμου μας;

Έκ κ ε ί ν ο ς. — Μά... οι λογαριασμοί των ξενοδοχείων!

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

— "Αθλίε! φώναξε στόν Νεκροθάφτη ο Ριχάρδος ανακτώντας την ψυχραιμία του. 'Επί τέλους! Δεν θα ξεφύγης πια από τα χέρια της δικαιοσύνης!

— Τόν ξέρετε; ρώτησε ο κόμης ξαφνιασμένος.

— "Αν με ξέρη, είπε ο Νεκροθάφτης πριν ο Ριχάρδος προλάβη ν' απαντήσει. Με ξέρει και πολύ καλά μάλιστα. Μου φαίνεται για να νομίζης ότι μπορώ ναρθώ σε συνεννόηρι μ' έναν άθλιο σαν ξένα...

— Τι μυστικό; ρώτησε ο κόμης, του οποίου η έκπληξις μεγάλωνε ολοένα. Πραγματικά πρέπει να είναι πολύ ενδιαφέρον για να νομίζης ότι μπορώ ναρθώ σε συνεννόηρι μ' έναν άθλιο σαν ξένα...

— Δότε μου τόν λόγο σας πως θα μ' αφήσετε ελεύθερο, είπε ο Νεκροθάφτης και θα σάς πω κάτι απ' το οποίο εξαρτάται η γαλήνη σας, ή η ησυχία σας και ίσως ή τιμή της κόρης σας...

— "Αθλίε! φώναξε ο Ριχάρδος. Μην κηλιδώνεις το όνομα αυτό με τα θρωμερά χείλη σου.

— "Η αθάνατη του άθλιου αυτού είναι φοβερή! είπε ο κόμης. Άλλά ίσως να έχη τίποτε σπουδαία πράγματα να μου αποκαλύψη. Γι' αυτό θα τόν ακούσω...

— "Εμπρός, άθλιε, τί έχεις να μου πής; "Αν ή πληροφορία σου αξίζουν τόν κόπο, ορκίζομαι ότι θα σ' αφήσω ελεύθερο να φύγης, χωρίς να πάθης κανένα κακό.

— Σταθήτε, κύριε κόμη! φώναξε ο Ριχάρδος. Μην ύποψοχαθε τίποτε... Δεν ξέρετε με ποιόν κακούργο έχετε να κάνετε...

— Σωπάστε, αγαπητέ μου, είπε ο κόμης με τόνο ελαφρά έπιτακτικό. Θ' ακούσω τόν άνθρωπο αυτό, αδιαφορώντας για όσα θα πη...

— Και θα κάνετε καλά, κύριε κόμη, να μ' ακούσετε, είπε ο Νεκροθάφτης. Έχετε μέσα στο σπίτι σας έναν παληάνθρωπο κι' ο παληάνθρωπος αυτός είναι ο Ριχάρδος Μάρκχαμ. Περιφανεύεται ότι τόν αγαπάει ή κόρη σας κι' έχει την έλπίδα πως θα τού τη δώσετε σύζυγό του...

— "Αθλίε! Δολοφόνε! φώναξε ο Ριχάρδος, μην κηλιδώνεις την αθωότητα, την άσπιλη κι' άγνη ψυχή μιάς νέας!

— Σιωπή! Ξανάπε ο κόμης. "Ας ακούσουμε με ύπομονη, δι' τήν λεία αυτός ο άνθρωπος. Θα κρίνω άμέσως αν λή την αλήθεια και αν με κοροϊδεύη, θα τόν παραδώσω άλύπητα στην έξουσία...

— Άλλά, κύριε κόμη, επιτρέψατέ μου να σάς πω δυό λόγια, να σάς εξηγήσω...

— Συγχωρήστε με, αγαπητέ μου Μάρκχαμ, είπε ο Ίταλός ευπατρίδης με σοβαρότητα. Θέλω ν' ακούσω πρώτα τόν άνθρωπο αυτόν...

Και άπευθυνόμενος πρὸς τόν Νεκροθάφτη, έπρόσθεσε:

— Ξεακολούθησε!

— Ο παληάνθρωπος αυτός ο Μάρκχαμ, είπε ο κακούργος, έβαλε έμένα και τούς συντρόφους μου τόν Κράσμαν και τόν Ντίκ, ναρθώμε στο σπίτι σας άπόψε...

— Τή αίσχρη συκοφαντία! φώναξε ο

Ριχάρδος, όταν άκουσε την άπροσδόκητη αυτή κατηγορία.

Άλλά κι' ο κόμης ξαφνιάστηκε πολύ από την κατηγορία αυτή, γιατί θυμήθηκε έξαφνα πόσο ταραγμένος ήταν ο Ριχάρδος εκείνο τό θράδυ, καθώς και την ξαφνική του άπόφασι να φύγη την άλλη μέρα τό πρωί.

— Ξεακολούθησε, είπε στόν Νεκροθάφτη.

— Συνάντησα τόν άνθρωπο αυτό, ξεακολούθησε ο τυμβωρύχος δείχνοντας τόν Ριχάρδο, πριν από δεκαπέντε μέρες έδώ στα περίχωρα, καθώς περπατούσε με την κόρη σας κι' έπειδή είχαμε να κανονίσουμε κάτι υποθέσεις μεταξύ μας, έφυγε την άλλη μέρα για τό Λονδίνο...

— "Α! τά ξέρω όλα, όσα έκανε...

— Καί γι' αυτό θέλησε να με δολοφονήσης; φώναξε ο Ριχάρδος άνίκανος πια να συγκρατήσει την άγανάκτησή του.

— Σιωπή, Μάρκχαμ! φώναξε ο κόμης με τόνο αυστηρότερο από πριν.

— Τις μέρες που ήρθε στο Λονδίνο, ξεακολούθησε ο Νεκροθάφτης, μάς είπε ναρθώμε να κλέψουμε με την έπαυλή σας. Σήμερα μάλιστα τό θράδυ συναντηθήκαμε στόν φράχτη τού κήπου και μού είπε πως όλα είναι εν τάξει.

— Θεέ μου! φώναξε ο κόμης, ο οποίος θυμήθηκε ότι είχε δη τό θράδυ τόν Ριχάρδο να μιλά με κάποιον που ήταν έξω από τόν φράχτη τού κήπου. Αυτό είναι αλήθεια...

— Μάλιστα, κύριε κόμη, απάντησε ο Ριχάρδος, είναι αλήθεια ότι τού μίλησα, αλλά...

— Κύριε Μάρκχαμ, ή αιώνιες αυτές διακοπές σου δεν μού χρησιμεύουν σε τίποτε! φώναξε ο κόμης, τού οποίου τό μέτωπο έλαμπε από ιδρώτα.

— Έχω και κάτι άλλο να σάς πω, κύριε κόμη, ξεακολούθησε ο τυμβωρύχος. Ο Μάρκχαμ μού είπε πως έχετε πολλά λεφτά στο σπίτι σας κι' έπειδή έχασε τελευταία όλη του την περιουσία, μάς έβαλε να σάς τ' αρπάξουμε. Τέλος, πρέπει να σάς πω ότι έγω κι' ο φίλος σας ο Μάρκχαμ γνωριστήκαμε στη φυλακή της Νεγκάτι.

— Στην Νεγκάτι! ξαναείπε ο κόμης, αναστατωμένος από φρίκη.

— Ναί, στην Νεγκάτι. Δικάστηκε για παραχαράκτης κι' έμεινε στη Νεγκάτι δυό όλοκληρά χρόνια... Τελειώσα πια... Δεν έχω τίποτε άλλο να σάς πω.

Μόλις ο τυμβωρύχος πρόφερε τά τρομερά εκείνα λόγια, μία σπαραχτική κραυγή ακούστηκε στο άπάνω μέρος της σκάλας κι' άμέσως κατόπιν ο θυρωρός ένωσ σώματος που είχε πέσει κάτω.

— Ισαβέλλα! Ισαβέλλα! φώναξε ο Ριχάρδος κάνοντας να τρέξη πρὸς τή σκάλα.

— Σταθήτε, κύριε! είπε ο κόμης με ύφος αυστηρό. Νά μην κινηθί κανένας ως ότου να επιστρέψω.

Και παίρνοντας τό κέρι από τά χέρια τού Ριχάρδου, έτρεξε στη σκάλα κι' ανέβηκε στόν διάδρομο. Εκεί θρήκε την κόρη του σφαιρασμένη κάτω, λιπόθυμη.

Η δυστυχισμένη νέα είχε χάσει τις αισθήσεις της, μόλις άκουσε τόν Νεκροθάφτη να λή τις φοβερές κατηγορίες του έναντιον τού Ριχάρδου.

Ο κόμης την σήκωσε και την έξπλωσε σ' ένα νιθάνι.

Την ίδια στιγμή, φάνηκε και ή κόμηςσα σύζυγός του ακολουθουμένη από την καμαριέρα της.

Ο κόμης την καθησύχασε και άφήνοντας την να περιποιηθί την Ισαβέλλα ξαναγύρισε στην άποθήκη, όπου ή παρουσία του ήταν άναγκαία.

ΑΝΙΤΑ ΛΟΥΣ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στο ανακριτικό γραφείο.

— Λοιπόν, κυρία μου, όταν σάς στεφανώθηκε ο άντρας σας, δεν σάς αγαπούσε;

— Ω, πάρα πολύ, κύριε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά για μένα.

— Και τώρα;

— Τώρα χτυπούν δυνατά... τα χέρια του!

Μεταξύ φίλων.

— Ωχι, θρέ αδερφέ, κι' εσύ μ' αυτόν τον πονόδοντο! Δόντια είν' αυτά που έχεις! "Αν ήταν δικά μου θα τα είχα πετάξει προ πολλού.

— Μά κι' εγώ θα τα πετούσα... αν ήταν δικά σου!

Έκ κ ε ί ν η. — Πές μου, αγάπη μου, τί σου έχει κάμει μεγαλύτερη εντύπωση κατά το ταξίδι του γάμου μας;

Έκ κ ε ί ν ο ς. — Μά... οι λογαριασμοί των ξενοδοχείων!

— "Έχεις τίποτε άλλο να μου πής ; ρώτησε τόν Νεκροθάφτη.

— "Όχι! απάντησε εκείνος. Σας τά είπα όλα.

Καί κύτταξε τόν Ριχάρδο με ύφος θριαμβευτικό.
— Τώρα, κύριε, είπε ο κόμης, γυρίζοντας πρὸς τόν Ριχάρδο, μπορείτε ν' ἀνασκευάσετε ὅσα εἶπε ὁ ἀνθρώπος αὐτός ;

— Ἀλλοίμονο !... Ἀναγκάζομαι νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι συμπτώσεις παράδοξες, καταπληκτικές ἔγιναν ἀφ' ἑμῆ νὰ καταδικασθῶ καὶ νὰ φυλακισθῶ στὴ Νεγκάτ.

— Ἀρκεῖ! τὸν διέκοψε ὁ κόμης. Δὲν θέλω ν' ἀκούσω περισσότερα ! Ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρέσει, γιατί θάλα ξανὰν τέτοιο ἀνθρώπο στὸ σπίτι μου καὶ τὸν γνῶριζα στὴν γυναικὰ μου καὶ στὴν κόρη μου.

Ὁ κόμης ἐπρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ με ὕφος ὑπερτάτης ἀπογνώσεως.

— Κύριε κόμη Ἀλτερόνι ! φώναξε ὁ Ριχάρδος. Ἀκοῦστε με... Ρίχτε μιά ματιά στὸ χαρτί αὐτὸ καὶ θὰ θεσπαιώθητε γιὰ τὴν ἀθωότητά μου...

Καὶ ὁ Ριχάρδος ἔβρινε πρὸς τὸν κόμητα τὴν ἐντυπώγραφη ὁμολογία τοῦ Τάλμποτ, ἀλλὰ ἐκείνος τὸ πέταξε κάτω με περιφρόνησι καὶ εἶπε:

— Μοῦ ὁμολογήσατε πρὸ ὀλίγου ὅτι εἴσατε κατὰδικὸς στὴ Νεγκάτ. Τώρα τί ἐξηγήσεις θέλετε νὰ μου δώσετε γιὰ νὰ ξεπλύνετε μιά τέτοια κηλίδα; Φύγετε!... Πηγαίνετε! Μὴν κηλιδώνετε πειὰ τὸ σπίτι μου με τὴν παρουσίᾳ σας!

Τοῦ κάκου, ὁ Ριχάρδος προσπάθησε νὰ ἐξηγηθῇ. Ὁ κόμης τοῦ ἐπέβαλε σιωπὴ με τὸ πῶ ἀυστηρὸ ὕψος.

— Ἐμπρός, κύριε!... Τί κάθεστε ; Φύγετε ! Μὴ μένετε ἐδῶ οὔτε στιγμή περισσότερο!

Καὶ σπρώχνοντας τόν Ριχάρδο ἔξω ἀπὸ τὴν ἀπ'θήκη, διέταξε τοὺς ὑπηρετὰς νὰ τὸν συνοδεύσουν ὡς τὴν πόρτα.

Τὴ αἰμά τοῦ νέου ἔβραζε μέσα στίς φλέβες του γιὰ τὴν πρόστυχη διαγωγή τοῦ κόμητος. Ὡστόσο δὲν ἐτίμωρε ν' ἀντισταθῇ.

Ὁ Νεκροθάφτης ἔφυγε συγχρόνως ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Συντριμμένος ὁ Ριχάρδος ἀπὸ τὴ δυστυχία, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε περάσει τόσο εὐτυχισμένες στιγμὲς καὶ ὅπου ἐγκατέλειπε ὅτι πῶ εὐτυχισμένο εἶχε τὸν κόσμο...

Ἀνίκανος νὰ περπατήσῃ, κάθησε σὲ μιά πέτρα λίγο πρὶν τὴν πόρτα, ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ, πρὸς τὴν ὁποία ἔστρεψε κάθε τόσο τὸ βλέμμα του γιὰ ν' ἀποχαιρέτησῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὸ μέρος, ὅπου ἔμενε ἡ ἀγνὴ Ἰσαβέλλα.

Ἐβλεπε φῶτα νὰ κινούνται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔλεγε ἀπὸ μέσα του.

— Πιθανὸν ἢ Ἰσαβέλλα ν' ἀρρώστησε... Εἶναι βέβαιον πὼς ἀκούσε τὶς φοβερὲς κατηγορίες τοῦ τυμωρῶχου ἐναντίον μου, ἀλλὰ τὶς πίστεψε τάχα ;

Τίποτε δὲν θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ μιά ἀκριβὴ ἰδέα τῆς φοβερῆς θλίψεως πὺ αἰσθανόταν ὁ Ριχάρδος καθὼς σκεφτόταν, καθισμένος ἐπάνω στὴν πέτρα, τὰ φοβερά γεγονότα πὺ εἶχαν διαδραματισθῇ τὴν νύχτα ἐκείνη... Τί τροπὴ !... Τί ἐξευτελισμός !...

Τὸ κεφάλι του θούιζε, ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ, τὰ πόδια του εἶχαν παραλύσει.

Τέλος, σηκώθηκε κι' ἔπειτα ἔφυγε τρέχοντας σάν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν λυσσασμένοι σκύλοι.

Καθὼς ἔτρεχε ἔτσι, ἀκούσε στ' αὐτιά του μιά ἀπαισία φωνὴ νὰ τοῦ φωνάζῃ:

— Κατάδικε !... Κατάδικε τῆς Νεγκάτ !

ΙΕ'

ΕΛΙΖΑ ΣΙΔΝΕΥ.

Τρία χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἀξιωματικὴν ἐκείνη δίκη, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἥρωίς μας Ἐλίζα Σιδνὺ εἶχε καταδικασθῇ, — τρία χρόνια ἀπὸ τὰ ὁποία τὰ δυὸ τὰ εἶχε περάσει στὴ φυλακὴ καὶ τὸ ἕνα ἐλεύθερη.

Τὸν Δεκέμβριο λοιπὸν τοῦ 1838 καὶ σχεδὸν τὴν ἴδια ἐποχὴ πὺ διαδραματίστηκαν τὰ γεγονότα, τὰ ὁποία διηγηθήκαμε στὸ προηγούμενον κεφάλαιο, ξαναβρίσκουμε τὴν Ἐλίζα ἐγκατεστημένη στὴν κομψὴ ἑπαυλὶ τοῦ Κλάφτον, στὴν ὁποία καθόταν καὶ πρὸ τῆς φυλακισέως τῆς.

Ἦταν θράδυ καὶ καθόταν μόνη μέσα στὸ σαλόνι, κοντὰ στὴ φωτιά διαβάζοντας.

Ἡ καλλονὴ τῆς ἦταν ἀκόμα μεγαλειότερη ἀπὸ ἀλλοτε, μὰ μιά γλυκεῖα μελαγχολία ἀπλωνόταν στὸ πρόσωπό τῆς, ἡ ὁποία τῆς ἐπρόσθετε ἕνα ἀκόμα θέλητρο.

Σὲ κάποια στιγμή, τὸ ρολὸι ἄρχισε νὰ σημάνη ὀχτὼ. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ καμαριέρα τῆς, ἡ Λουίζα, μπῆκε μέσα

διαστικῇ.

— "ὦ! κυρία, φώναξε. Ποῖος νομίζετε πὼς ἦρθε ;
— Δὲν εἶμαι μανις γιὰ νὰ ξέρω, απάντησε ἡ Ἐλίζα, χαμογελώντας.

— Ὁ κύριος Στέφενς ! φώναξε ἡ ὑπηρετρία. Ὁ κύριος Στέφενς ! Ζητάει νὰ σὰς δι' ἀμέσεως!

Ἡ Ἐλίζα χλωμίωσε ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ κηδεμόνου τῆς, τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου πὺ τὴν εἶχε παρασυρεῖ στὴ φυλακὴ.

— Ὁ Στέφενς ! ξαναεἶπε. Ἀδύνατον ! Ἀδύνατον!

— Καὶ ὅμως εἰν' αὐτός !... Μόνον πὺ εἶχε ἀλλάξει πρὶν καὶ εἶναι χλωμὸς σάν φάντασμα.

— Ὁ Στέφενς !... εἶπε πάλι ἡ Ἐλίζα. Ὁνειρεύεσαι, ἀπατάσαι, Λουίζα... Ξέρεις καλά ὅτι καταδικάσθηκε σ' ἐξορία, μακριὰ, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία...

— Εἰν' ἐδῶ... στὸ Λονδίνο... στὸ σπίτι σας!... ἀπάντησε ἡ Λουίζα. Ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα καὶ τοῦ ἀνοίξα, τὸν πέρασα γιὰ ζητιανό... Τὸν εἶδα κουρελλιασμένο, σχεδὸν γυμνόν...

— Καὶ θέλει νὰ με δῇ; ρώτησε ἡ Ἐλίζα σκεπτικῇ.

— Μάλιστα, κυρία.

Μιά στιγμή σιωπῆς ἐπηκολούθησε.

— Καλὰ, θὰ τὸν δεχθῶ ! εἶπε τέλος ἀποφασιστικὰ, ἡ νέα γυναίκα. Πιθανὸν νὰ ἔχῃ τὴν ἀνάγκη μου καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐχχνάω ὅτι στὸ δικαστήριον διεκέρυξε τὴν ἀθωότητά μου...

Ἡ Λουίζα ὄγῃκε ἀπὸ τὸ σαλόνι κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ὁ Στέφενς βρισκόταν μπροστὰ στὴν Ἐλίζα.

Πόσο εἶχε ἀλλάξει !...

Τὰ μάτια του ἦσαν ἀπλανῇ, τὰ μάγουλά του κάτωχρα καὶ κατίσχαν καὶ τὰ μαλλιά του λευκά.

Φαίνονταν συντριμμένους ἀπὸ τὴν κόυρασι καὶ σοροῦσε ἀντὶ ρούχων, κυριολεκτικῶς κουρελλιά.

— Θεέ μου ! φώναξε ἡ Ἐλίζα, μόλις τὸν εἶδε. Σὲ ποιά κατάστασι ξαναγυρίζετε στὴν πατρίδα σας !...

— Ὁ Θεὸς μόνον ξέρει τὸ τί ὑπέφερα ὡς ὅτου νὰ ἐπιστρέψω, ἀπάντησε ὁ Στέφενς με φωνὴ σβυσμένη.

— Σας χάρισαν λοιπὸν τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἐξορίας σας ;

— Ἐγκλήματα σάν αὐτὸ πὺ ἔκανα ἐγὼ δὲν συγχωροῦνται εὐκόλα. Ἐδραπέτευσα...

— Δραπέτευσα; ξαναεἶπε ἡ Ἐλίζα. Καὶ δὲν φοβάστε μήπως σὰς συλλάβουν ;

— "ὦ! βέβαια, φοβάμαι καὶ πολὺ... ἀπάντησε ὁ Στέφενς. Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, δώστε μου κάτι νὰ φάω γιατί δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν πείνα.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ δυστυχισμένος σωρῆσθηκε σ' ἕνα κάθισμα.

Ἡ Ἐλίζα, κατασυγκινημένη, φώναξε τῇ Λουίζα καὶ τῆς εἶπε νὰ φέρῃ ὅτι εἶχαν.

Ἡ Λουίζα ὄγῃκε ἔξω καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε φέρωντας διάφορα τρόφιμα σ' ἕνα δίσκο, τὸν ὁποῖον ἀπόθεσε στὸ τραπέζι.

Ὁ Στέφενς πλησίασε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ ἀκόρταγα.

Τὰ μάτια τῆς Ἐλίζας πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα, ὅταν σκέφθηκε ὅτι ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἀνθρώπος διέτασε ἄλλοτε στὸ σπίτι αὐτό, ὅπου τώρα εἶχε ζητήσει σάν ἐλεημοσύνη ἕνα κομμάτι ψωμί.

Εἶχε νὰ φάω ἀπὸ χθὲς τὸ μεσημέρι, εἶπε, ὁ Στέφενς, ὅταν ἔπαψε νὰ τρώῃ. Τὴν περασμένη νύχτα κοιμήθηκα στὸ ὑπαίθριον καὶ μιά πέτρα ἦταν τὸ προσκέφαλό μου... Σήμερα περιπλανώμουν στίς πρὸ μακρινὲς συνοικίες τοῦ Λονδίνου γιατί φοβώμουν μήπως μ' ἀναγνωρίσουν...

Ἐπειτα, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του, τραύλισε :

— Δὲν θρίσκετε ὅτι ἀλλάξα πολὺ ;

— Βέβαια, ὑποφέρατε τόσο, ἀπάντησε σκουπίζοντας τὰ δάκρυά τῆς ἡ Ἐλίζα, ἡ ὁποία εἶχε ἐξαχθεῖ τὸ μεγάλο κακὸ πὺ τῆς ἔκανε ὁ ἀνθρώπος αὐτός, καὶ ἡ ὁποία ἔβλεπε μόνον σ' αὐτὸν τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία...

— Κλαίτε, Ἐλίζα !... φώναξε ὁ Στέφενς. Κλαίτε γιὰ μένα στὴ στιγμή πὺ δὲν εἶμαι καθόλου ἀξίος τῶν δακρύων σας ;

— Ξέχασα πειὰ τὰ περασμένα. Προτιμῶ νὰ θυμῶμαι τὶς καλωσύνες σας παρὰ τὸ κακὸ πὺ μοῦ κάνατε...

— Τί ὑπέροχη γυναίκα ! φώναξε ὁ δραπέτης θαθεὶς συγκινημένος. Ἐχετε δίκην πὺ με συμπονάτε... Καμιά γλῶσσα δὲν μπορεῖ νὰ σὰς περιγράψῃ ὅσα ὑπέφερα τέτοια χρόνια...

Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὰς λυπῶ περισσότερο με τὶς συμφορὲς μου... Πέστε μου καλλίτερα τί κα-

νате σὲς στὸ διάστημα αὐτό :

— Ἡ διήγησις τῶν παθημάτων μου δὲν εἶνε μεγάλη, ἀπάντησε ἡ Ἐλίζα. Τὰ δυὸ χρόνια τῆς φυλακισέως μου πέρασαν, ὁ Θεὸς ξέρει πὼς, ἀλλὰ ἐπιτέλους πέρασαν... Γι' αὐτὰ δὲν θὰ σὰς πῶ περισσότερα... Ἐνα πανίσχυρον πρόσωπον φρόντισε νὰ μοῦ μετριαστῇ ἡ πονηρὴ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὸ πέτυχε. Πρέπει ἐπὶσης νὰ σὰς πῶ ὅτι κάθε μῆνα, ὅταν ὁ κανονισμὸς τῆς φυλακῆς ἐπέτρεπε τὶς ἐπισκέψεις, ἐργάζαν καὶ μ' ἔδλεπε μιά κυρία...

Τὴν κυρία αὐτή, μοιροῖτο εἶνε ἐρωμένη τοῦ κόμητος Οὐάρινγκτον εἶμαι εὐτυχὴς τώρα νὰ τὴν ἀποκαλῶ ἀδελφὴ μου...

— "ὦ ! πόσο χαίρω μαθαίνοντας ὅτι δὲν σὰς ἔλειψαν οἱ φίλοι στίς ἡμέρες, τῆς δυστυχίας σας ! φώναξε ὁ Στέφενς.

— Ὁ κόμης Οὐάρινγκτον με θεσβαίωσε με τὴν κυρία αὐτή, ὅτι με συγχωροῦσε καὶ ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ με ἀσπασθῇ...

Ἀλλὰ, παρ' ὅλ' αὐτὰ, οὔτε μπορούσα νὰ φαντασθῶ πόσο μεγαλόψυχα θὰ μοῦ φερνόταν ἀργότερα.

Μόλις ἔφτασε ἡ στιγμή τῆς ἀποφυλακισέως μου, ἡ κυρία Ἀρτεμὶς Ἀρλινγκτον ἦρθε με τὸ ἀμάξι τοῦ κόμητος καὶ με παρέλασε στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς. Τὸ ἀμάξι ἐκίνησε καὶ, μόλις σηνήλθα ἀπὸ τὴ συγκίνησι τῆς ἀπελευθερώσεώς μου, πρόσεξα ὅτι διευθυνόμαστε πρὸς τὰ ἐδῶ...

Κύτταξα τὴν κυρία Ἀρλινγκτον ξαφνιασμένη καὶ τὴ ρώτησα πὺ πηγαίναμε. Ἐκείνη γέλασε, μὰ δὲν θέλησε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά μου...

Ἐπιτέλους ἀντικράσαμε τὴν ἑπαυλὶ αὐτή... Ἡ ἔκπληξί μου εἶχε φτάσει πειὰ στὸ κατακόρυφο, ἀλλὰ ἡ κυρία Ἀρλινγκτον ξακολουθοῦσε νὰ γελᾷ.

Σὲ λίγο τὸ ἀμάξι μπῆκε στὴν αὐλὴ καὶ στάθηκε μπρὸς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ... Ἡ κυρία Ἀρλινγκτον φαίνονταν ὅτι γελοῦσε με τὴν ἔκπληξί μου, καὶ ὅμως, ἐνῶ γελοῦσε, ἔβλεπα δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπ' τὰ μάτια τῆς.

— "ὦ ! ἡ ἀσύγκριτη γυναικα... Ἐκλαίει ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς γιατί ἐκτελοῦσε τὶς ἐντολὲς πὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ κόμης Οὐάρινγκτον.

Μόλις τὸ ἀμάξι στάθηκε, ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου ἀνοίξε καὶ ἡ Λουίζα, ἡ παλαιὰ μου καμαριέρα, ἔτρεξε νὰ με ὑποδεχθῇ.

Ἡ κυρία Ἀρτεμὶς με πῆρε τότε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ με ὡδήγησε στὴν τραπεζαρία, τῆς ὁποίας ἡ ἐπίπλωσις εἶχε ἀνανεωθῇ ἐντελῶς. Με πῆγε κατ'ὅπου καὶ σ' ὅλα τ' ἄλλα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ, τῶν ὁποίων τὰ ἐπιπλά ἦσαν ἐπίσης καινούργια.

— Ἀγαπητὴ μου Ἐλίζα, μοῦ εἶπε τέλος ἡ κυρία Ἀρλινγκτον, ὅλα ὅσα βλέπετε ἐδῶ, καθὼς καὶ ἡ ἑπαυλὶς με ληγντον, εἶνε δικὰ σας, κτήμα σας... Ὁ κόμης Οὐάρινγκτον τὰ ἀγόρασε γιὰ σὰς καὶ αὐριο ὁ συμβολαιογράφος του κ. Πάκενχαμ δὲν σὰς φέρῃ τοὺς νόμιμους τίτλους.

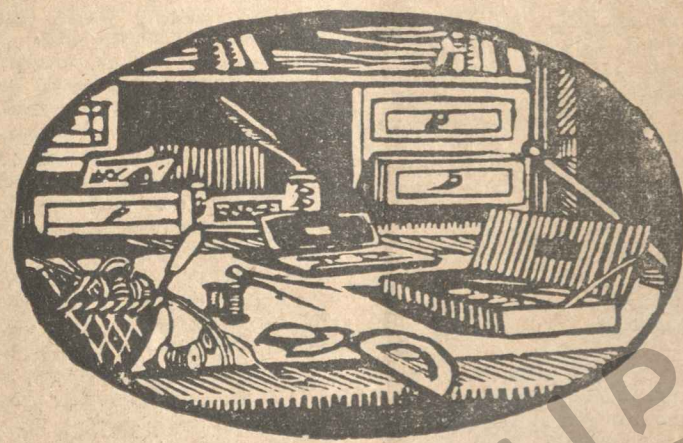
Ἡ χαρὰ μου ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ καὶ πὼς νὰ εὐχαριστήσω τὴν κ. Ἀρλινγκτον γιατί καταλάβαινα ὅτι αὐτὴ εἶχε διαθέσει τὸν κόμητα εὐνοϊκὰ γιὰ μένα.

Ἐπειτα, τὴν ἐπομένη ἦρθε στὴν ἑπαυλὶ ὁ συμβολαιογράφος κ. Πάκενχαμ καὶ μοῦ ἔφερε τοὺς τίτλους τῆς ἰδιοκτησίας. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, μοῦ εἶπε ὅτι ὁ κόμης Οὐάρινγκτον μοῦ ἐξασφάλιζε ἕνα ἐτήσιο εἰσόδημα πεντακοσίων λίβρων.

Ὅλες αὐτὲς ἡ γενναιοδωρίες με εἶχαν συγκινήσει θαυμάσια. Θέλησα νὰ πᾶω νὰ ριχθῶ στὰ πόδια τοῦ ὑπέρροχου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ κ. Πάκενχαμ, μοῦ ἔδωσε νὰ χου αὐτὸ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ κ. Πάκενχαμ, μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι δὲν μπορούσα νὰ δῶ τὸν εὐεργέτη μου καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐξέφραζα τὴν εὐγνωμοσύνη μου με ἐπιστολὴ θὰ τὸν δούραροῦσα.

Ὁ καλὸς συμβολαιογράφος με καθυσόχασε ὅμως λέγοντάς μου ὅτι ὁ κόμης δὲν αἰσθανόταν καμιά δουσαρέσκεια ἐναντίον μου, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ δῇ τὴν κόρη τῆς γυναικὸς πὺ τόσο παράφορα εἶχε ἀγαπήσει.

— "ὦστε εἶστε εὐτυχισμένη ! Ἐχετε καλοὺς φίλους πὺ σὰς ὑποστηρίζουν, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι κατεστραμμένος ! εἶπε

ὁ Στέφενς συγκινημένος. "ὦ ! τί δὲν θὰ ἔδιναι γιὰ νὰ ξαναζωντανεύατο τὸ παρελθόν. Ἀς εἶναι εὐλογημένη ἡ περιέργειά μου πὺ μ' ὡδήγησε ἐδῶ γιὰ νὰ λάβω τὴν ἀπρὸσδόκητη εὐχαρίστησι νὰ σὰς δῶ εὐτυχισμένη. Φανταστῆτε τὴν ἔκπληξί μου ὅταν πλησίασα στὴν ἑπαυλὶ καὶ ρώτησα ἕνα χωρικό : « Ποῖος κάθεται σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ; » τὸν ἀκούσα νὰ μοῦ ἀπαντᾷ : « Ἡ δεσποινὶς Σιδνὺ ».

Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί θὰ γινόμεον χωρὶς τὸν κόμητα Οὐάρινγκτον, εἶπε ἡ Ἐλίζα. Στάθηκε γιὰ μένα, ὅχι μόνον καλὸς φίλος, ἀλλὰ πατέρας, ἀλλὰ ἀδελφός... Καὶ ὁ ἀγγελὸς ἐκείνος, ἡ κυρία Ἀρλινγκτον, στὴν ὁποία τόση εὐγνωμοσύνη χρωστάω... Μοῦ διηγήθηκε τὴ ζωὴ τῆς χωρὶς νὰ μοῦ κρύψῃ τίποτε... Ἐμαθα ἔτσι ὅλες τὶς δυστυχίες τῆς ὅπως ἐπίσης ἔμαθα ὅτι ὁ Τζῶρτζ Μονταγκιὺ ἦταν ὁ πρῶτος ἀνδρας πὺ τὴν ἐξαπάτησε.

Ὁ Μονταγκιὺ ! φώναξε ὁ Στέφενς. Τὶ ἀπόγινε ὁ ἀνθρώπος αὐτός ; Εἶνε δραστήριος, ἔξυπνος καὶ ἂν μποροῦσε νὰ με βοηθήσῃ ἂν ἤθελε.

Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶχε ἀλλάξει τ' ὄνομά του καὶ λέγεται τώρα Γκρήνθουδ κι' ὅτι κατοικεῖ σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς μέγαρο στὸ Σπρίνγκ - Γκάρντεν. Τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὴν κ. Ἀρλινγκτον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Ἀπ' αὐτὴν ἔμαθα ἐπίσης ὅτι κληρονόμησε τελευταία κάποιο πᾶμπλουτο θεῖο του, ὁ ὁποῖος με τὴ διαθήκη του τὸν ἀνάγκασε νὰ πάρῃ τὸ ὄνομα Γκρήνθουδ.

Ὁ Μονταγκιὺ λοιπὸν ἐγινε μεγάλος καὶ τρανὸς, ἐνῶ ἐγὼ κυλιέμαι στὸ θόρυβο. Σίγουρα πλούτισε με ἀπέναντι καὶ δόλους. Ἡ ἱστορία τοῦ θανάτου τοῦ πᾶμπλουτου θεῖου του εἶναι αἰγούρα παρὰ μὴ πὺ τὸ ἔπλασε ὁ ἴδιος γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν περιουσία του τὴν ὁποία ἀπέκτησε με ὑποπτα μέσα. Ἐχετε καιρὸ νὰ τὸν δῆτε ;

— Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀποφυλάκισί μου, ἀπάντησε ἡ Ἐλίζα χαμογελώντας, ἦρθε ἐδῶ. Ἀλλὰ ἐγὼ ἀρνήθηκα νὰ τὸν δεχθῶ. Ἀγαπῶ τὴν μοναχία καὶ προτιμῶ νὰ ζῶ χωρὶς σχέσεις.

— Ὡστε καὶ ἡ ἐπίσκεψίς μου θὰ σὰς ἐνώχλησε, εἶπε ὁ Στέφενς.

— Ὅθ' ἤθελα νὰ σὰς ἴδω σὲ καλλίτερη κατάστασι. Πάντως ὅσο γιὰ σὰς ἀτομικῶς, ὅπως σὰς εἶπα καὶ πρὸ ὀλίγου, προτιμῶ νὰ θυμῶμαι τὶς καλωσύνες σας παρὰ τὴν δυστυχία μου πὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀπ'θήκη.

— Ὡστε καὶ ἡ ἐπίσκεψίς μου θὰ σὰς ἐνώχλησε, εἶπε ὁ Στέφενς.

— Ὅθ' ἤθελα νὰ σὰς ἴδω σὲ καλλίτερη κατάστασι. Πάντως ὅσο γιὰ σὰς ἀτομικῶς, ὅπως σὰς εἶπα καὶ πρὸ ὀλίγου, προτιμῶ νὰ θυμῶμαι τὶς καλωσύνες σας παρὰ τὴν δυστυχία μου πὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀπ'θήκη.

— Ὡστε καὶ ἡ ἐπίσκεψίς μου θὰ σὰς ἐνώχλησε, εἶπε ὁ Στέφενς.

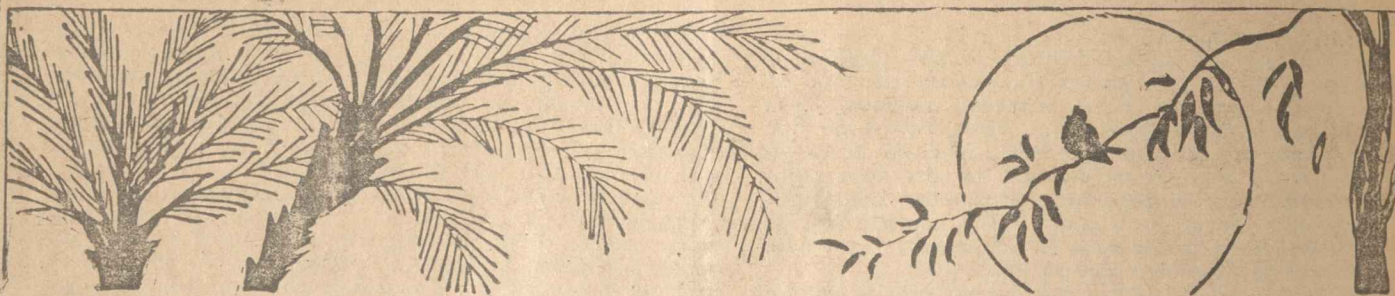
— Ὅθ' ἤθελα νὰ σὰς ἴδω σὲ καλλίτερη κατάστασι. Πάντως ὅσο γιὰ σὰς ἀτομικῶς, ὅπως σὰς εἶπα καὶ πρὸ ὀλίγου, προτιμῶ νὰ θυμῶμαι τὶς καλωσύνες σας παρὰ τὴν δυστυχία μου πὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀπ'θήκη.

— Ὡστε καὶ ἡ ἐπίσκεψίς μου θὰ σὰς ἐνώχλησε, εἶπε ὁ Στέφενς.

— Ὅθ' ἤθελα νὰ σὰς ἴδω σὲ καλλίτερη κατάστασι. Πάντως ὅσο γιὰ σὰς ἀτομικῶς, ὅπως σὰς εἶπα καὶ πρὸ ὀλίγου, προτιμῶ νὰ θυμῶμαι τὶς καλωσύνες σας παρὰ τὴν δυστυχία μου πὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀπ'θήκη.

— Ὡστε καὶ ἡ ἐπίσκεψίς μου θὰ σὰς ἐνώχλησε, εἶπε ὁ Στέφενς.

— Ὅθ' ἤθελα νὰ σὰς ἴδω σὲ καλλίτερη

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ EVELIN EL EMAIRE

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

Ήτανε όχτώ ή ώρα περίπου, όταν ο Πιέρ Ντυπόν θυγήκεν από το έστιατόριο.

Ύστερα από την καπνισμένη ατμόσφαιρα της γεμάτης πελάτες σάλλας, ο αέρας του δρόμου του φαινόταν καθαρός. Ο Πιέρ ανέπνευσε μ' ευχαρίστησι, ύστερα έστριψε δεξιά κι' έτοιμάστηκε να πάρη τον συνηθισμένο δρόμο του. Το πρωί, στο γραφείο, ένας συνάδελφός του του είχε πη:

— Το Βωμπούα, είνε το χωριό σου;
— Άκριβώς.
— Λοιπόν, πήγαινε να το δής στον κινηματογράφο «Μον-τόρ».

— Άδύνατον!
— Ναί!.. ναί!.. παίζουν μιά ταινία, που γυρίστηκε στο Βωμπούα και που δείχνει το θερισμό. Είνε πολύ ωραία.

Ο Πιέρ Ντυπόν κολακεύτηκε πολύ, που το χωριό του είχε πάρει μιά τέτοια τιμή. Αμφέβαλλεν όμως και λίγο. Οι παριζιάνικοι κινηματογράφοι καταδέχτηκαν, λοιπόν, ν' ασχοληθούν με κείνη την ταπεινή επαρχιακή γωνιά;

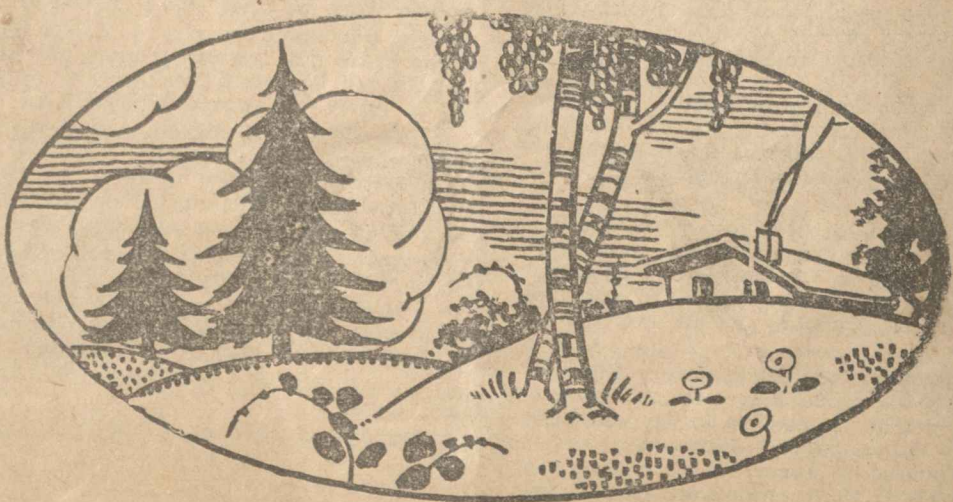
Σκέφτηκεν όλο το απόγευμα και αποφάσισε να μην περιμένη την επομένη, γιά να δη με τ' ίδια του τ' αμάτια το φίλμ γιά το όποιο του είχε μιλήσει ο συνάδελφός του. Έξ' άλλου, γιάτί να περιμένε; Κανένας δέ θ' ανησυχούσε γιά την άπουσία του, στο σπίτι του... αν μπορούσε να διομάση «σπίτι του» μιά πρόστυχη καμαρούλα ξενοδοχείου, όπου όλα του ήταν ξένα, όπου τ' έπιπλα ήταν μεταχειρισμένα, ή κουρτίνες λερωμένες από ανθρώπους, που δέν ήξαιρε ούτε τ' όνομά τους!

Είχε όλο τον καιρό ν' αναπνεύση τον θρώμικο αέρα, που έφτανε με τόση φειδώ ως την καμαρούλα του, από μίαν αλλη στενή και σκοτεινή! Είχε όλο τον καιρό να ξεαναβρίη τις θλίψεις του... και — γιάτι να το κρύψουμε; — τις τύψεις του! Δυστυχισμένη μητερούλα, τί ν' άκανε τάχα κείνη τη στιγμή, μακριά του, στο χωριό όπου όλοι οι δικόι του είχανε ζήσει; Ίσως νάκλαιγε, άπαρηγόρητη γιά την έγκαταλειψη του παιδιού της, που τότε είχε τόσο πολύ άγαπήσει. Άλλοιμονο! ήξαιρε καλά τ' αμητρικά δάκρυα, τ' α είχε διη ένα άνοιξιάντικο θράδυ, όταν είπε στη μητέρα του:

«Ή δουλειά είνε πολύ σκληρή εδώ... πάντα μου άγάπησα περισσότερο τ' αβέλια από τ' αλέτρι... Γιάτί να μίν πάω

στο Παρίσι, όπως ο γείτονάς μας, ο Αιμίλιος; Θά θρώ μιά θέσι σ' ένα γραφείο, θά γνωρίσω τις χαρές της πολιτείας και με λιγώτερο κόπο, θά κερδίζω περισσότερα από εδώ».

Ή μητέρα του δέν προσπάθησε καθόλου να τον μεταπειση. Ούτε καν έβαλε τις φωνές! Δέν άποκρίθηκε τίποτε στο άχαριστο παιδί της. Μονάχα έκλαψε, ήρεμα και απλά.

«Ένα δυνατό φως χτύπησε τον Πιέρ Ντυπόν, σ' α μάτια: Ή πρόσσιμ του κινηματογράφου «Μοντόρ» ήταν μπροστά του. Μεγάλες ρεκλάμες άναγγέλλανε ένα συνταρακτικό δράμα και... — ο συνάδελφός του δέν είχε γελαστή — έπιπροσθέτως μιά σκηνη θερισμού στο Βωμπούα της Βουργουνδίας. Παρ' όλο που ήτανε προετοιμασμένος γι' αυτό ο Πιέρ έν τούτοις δέν μπορούσε να πιστέψη σ' α μάτια του: Το χωριό αυτό, από το όποιο είχε φύγει, το Βωμπούα, είχε φτάσει ως τους Παριζιάνικους κινηματογράφους! Σε τί άφειλε αυτή την τιμή;

Συγκινημένος κι' εύτυχής, μπήκε μέσα στον κινηματογράφο. Σε λίγο, ή σάλλα είχε γεμίσει. Γύρω του, διάφοροι Παριζιάνιοι, έπαιρναν θέσι: Παιδιά, που δασκεδάζανε με το κάθε τι, ζευγαράκια, πιασμένα τρυφερά από το χέρι, έλκωτες της δουλειάς, σάν κι' αυτόν, που έρχόντουσαν να δραπετεύσουνε μιά στιγμή, από την καθημερινή φυλακή τους, το γραφείο, το εργοστάσιο, το κατάστημα, όπου περνούσανε τις θλιβερές ώρες της ζωής των.

Και πραγματικά ύστερα από το συνταρακτικό δράμα, που δέν είχε κανένα ενδιαφέρον, οι θεατές θρήκανε τη φυγή που ζητούσανε, από τη μίζερη ζωή της πολιτείας όταν άρχισε να προβάλλεται στο πανί ή ταινία που έδειχνε το θερισμό στο Βωμπούα της Βουργουνδίας. Το πρόγραμμα έγραφε πως είχανε διαλέξει αυτό το χωριό, όχι έξ ατίας της φυσικής όμορφιάς του, αλλά μάλλον γιάτί ήτανε μιά χαρακτηριστική γωνιά του έθνικού πλούτου και της αγροτικής έργασίας. Ένα κομμάτι της γαλλικής κυψέλης, που έργατικές μέλισσες το γέμιζαν μέλι, γιά τη ζωή της φυλής.

Τ' α δάση, που ο Πιέρ ήξερε κάθε μονοπάτι τους, πέρασαν σάν όνειρο μπρός άπ' τ' α μάτια του. Ο άγαπημένος ποταμός, όπου ένα πλήθος γέριες τίτες έγενναν τους κλάδους των, έμοιαζε σ' α νάλεγε: «Θυμάσαι τη δροσιά του νερού μου και τ' α ωραία κολύμπια που έκανες το καλοκαίρι;». Τ' α κλήματα, φορτωμένα σταφύλια, θυμίζανε τον τρύγο, με τ' α γέλια του και με τ' α τραγούδια του. Ύστερα φάνηκε ο εύλογημένος κάμπος, γεμάτος από το εύλογημένο στάρι. Από τους θεατές, τ' α παιδιά έβγαλαν έπιφωνήματα θαυμασμού, που στενοχωρούσαν τ' α σιωπηλά ζευγαράκια. Μ' α τ' α φίλμ τώρα άφηνε την έξοχή, γιά να δείξη μίαν άγροικία του Λουκά!

Ο Πιέρ την ήξερε πολύ καλά. Είχε βοηθήσει πολλές φορές τον μάριμπα... Λουκά στο θερισμό και στον τρύγο, και είχε καθίσει άπειρα θράδρα στον πέτρινο μάγκο, που ήτανε μπροστά στην πόρτα!

Ή Μαρία, ή ανεψιά του Λουκά, εκεί καθότανε γιά (Συνέχεια)

στη σελίδα 56)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕ Σ ΜΟΥ

η Σεχίς

ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΩΡΙΜΕΣ ΚΥΡΙΕΣ

Πολύ συχνά ή άναγνώστριες της στήλης αυτής, που έχουν περάσει την νεαρά ήλικία παραπονούνται ότι όλα, όσα γράφονται γιά την κομψότητα και γιά την καλλονή άποτείνονται άποκλειστικά σχεδόν στις άναγνώστριες που είναι κάτω των σαράντα ετών. Επρέπει άρα γε μιά γυναίκα που έχει περάσει τ' α σάραντα να πάρη νά φροντίξη γιά την όμορφιά της και γιά την καλλονή της; μ' ας ρωτάνε. Άπεινάτια, κυρία μου, τότε άκριβώς πρέπει να φροντίξη. Μιά γυναίκα που είναι σ' α ώριμη ήλικία πρέπει να προσπαθήση να διατηρηθή νέα όσο περισσότερο μπορεί και γιά τον έαυτό της, και γιά τον άνδρα της και γιά τ' α παιδιά της. Είναι πασίγνωστο, ότι πολύ εύκολότερα παντρεύει τις κόρες της μιά μητέρα που έχει διατηρηθή νέα και κομψή παρά μιά άλλη που θά έχη καταβληθή και γεράσει πρόωρα. Πολλοί ύποψήφιοι γαμπροί ύπεχώρησαν έπιτρομοι, όταν άντίκρυσαν την μέλλουσα πεθερά τους, κάνοντας τη σκέψη: «Έτσι θά καταντήση κι' ή γυναίκα μου!» Μή δίνετε λοιπόν, κυρίες μου, λαβή να κάνουν αυτή τη σκέψη εις βάρος των κοριτσιών σας. Διατηρηθήτε νέα όσο μπορείτε.

Δέν είναι άνάγκη γι' αυτό να έγκαταλείψετε το σπίτι σας και ν' ασχολησθε από το πρωί ως το θράδυ με την όμορφιά σας. Προσπαθήστε κυρίως ν' α γίνετε θαιρεία και δυσκίνητη και να μην μπαταλέψετε. Γι' αυτό κάνετε μακρινούς περιπάτους με γοργό βήμα και με χαμηλά τακούνια και βοηθάτε στις δουλειές του σπιτιού: Τρίβετε το παρκέτο, σκαλίζετε το περιθόλι, κάνετε μόνη τ' α ψώνια σας, έσοκονίζετε μόνη σας το σπίτι. Ή όλιγώτερο όφέλιμη ασχολία είναι να στέκεσθε όρθη μπρός στο τζάκι και να μαγειρεύετε ή καθιστή να καθαρίζετε χόρτα.

Γιά την διαίτα στην τροφή ήσας ξέρω ότι ή ώριμες κυρίες έχουν ιδιαίτερη άδυναμία σ' α γλυκά. Φροντίστε να κατακνήσετε την άδυναμία σας αυτήν και αντί γλυκά να τρώτε φρούτα και χόρτα. Έτσι θ' άποφύγετε και τον άρθριτισμό, την ηυξημένη πίεσι και όλα τ' α κακά της ώριμης ήλικίας. Πίνετε το πρωί μόλις σηκωθήτε ένα ποτήρι νερό χλιαρό με λίγο ζάχαρι και άν δέν είσθε συνηθισμένη στην γυμναστική παίζετε τουλάχιστον δέκα θαβείες άναπνοές.

Άποφεύγετε κυρίως τις άγρύπνιες. Όκτώ ώρών ύπνος είναι άπαραίτητος. Μόλις σηκωθείτε κάνετε το μπάνιο σας και κατόπιν τούψετε δυνατά όλα σας το σώμα με ένα τρίχινο σφουγγάρι βρεγμένο με κολώνια.

Άς έρθουμε τώρα στο πρόσωπο. Στην ώριμη ήλικία περισσότερες ρυτίδες έμφανίζονται ή άδύνατες και νευρικές γυναίκες ενώ ή παχουλές σποκατούν μιά πλάσασοότητα, διπλοσάγωνο, σακκοδύλες κάτω από τ' α μάτια κτλ. Μπορείτε να μειώσετε και τ' α δύο αυτά έλαττώματα άν άφιερώνετε δέκα λεπτά κάθε μέρα στο πρόσωπό σας. Άλειφτε το με μιά λιπαρή κρέμα (σ' α πολλές τ' α σκέτο λάδι της έλης κάνει θαύματα). Άλειψτε έπίσης και τ' α

Δύο χαριτωμένες μπλουζές γιά τ' α ταγιέρ σας. Ή μια από αυτές έστ' α έμπριμέ έχει ένα σφαιρικό στρουγγυλόν κομμάτι που έκονεται με το κορσάκι με λεπτές σουρτίτσες. Ο λαϊμός κλείνει με κορσάκι καίρια (σ' α πολλές τ' α σκέτο λάδι της έλης κάνει θαύματα). Άλειψτε έπίσης και τ' α

ως Γυναίκες

λαϊμό σας που χρειάζεται την πιο προσεκτική περιποίηση και κάνετε ένα έλαφρό μασάζ στον λαϊμό και στο πρόσωπο επί πέντε λεπτά, άνεβαίνοντας πάντα εκ των κάτω προς τ' α επάνω. Το θράδυ καθαρίστε καλά το δέρμα σας με μιά κατάλληλη τονωτική λοσιόν και βάλετε κρέμα γύρω από τ' α μάτια σας.

Μεγάλη προσοχή πρέπει να δώσετε στην περιποίηση των μαλλιών σας. Βάζετε τους άφθονη μπιριγιαντίνη που έπιβραδύνει το άσπριμά τους, θουρωτίζετε τα πρωί και θράδυ. Πριν τ' α λούσετε τρίβετε καλά τις ρίζες τους με λάδι και λούζετε τα μ' ένα καλό σαμπουάν ή με αλάτι. Άν άρχίζουν και άσπρίζουν πολύ μη διατάσετε να τ' α θάψετε. Τ' α ψαρά μαλλιά γεροντών πολύ. Άποφύγετε όμως να τ' α θάψετε πιο σκούρα άπ' ότι ήσαν, γιάτί άγριεύουν το πρόσωπο. Άν είναι καταντά δάση τους μιά άποχρωσι έλαφρά κοκκινωπή, άν ήταν ξανθά δώστε τους ένα χρώμα σκοτωμένο, μην τ' α δευζενάρετε. Επίσης άποφεύγετε τ' α έξαιρετικά πολύχλοκα και πολύ νεανικά χτενίσματα. Δέν κολακεύουν τις γυναίκες που θρίσκονται σ' α μιά κρίσιμη ήλικία.

Άς έρθουμε τώρα στο ντύσιμο, της τουαλέτας. Μιά γυναίκα σάραντα ετών και επάνω άν έχη διατηρήσει την γραμμή της, άν έχη χάρι και εύλογισία μπορεί άφοβα να φορέση τουαλέττες πιο πολύχλοκες και πιο θαιρείες από μιά πολυ νέα. Το πρωί θά ντύνεται μάλλον απλά, αλλά είναι προτιμώτερο ν' άποφεύγη τ' α τοιτάκια, τ' α γιακαδάκια λενζερί, τ' α έμπριμεδάκια που είναι όραία όταν είναι φορεμένα επάνω σ' ένα νεανικό σώμα και που φαίνονται όμως γελοία, όταν τ' α θάζη μιά κυρία σοβαρή. Τ' άπόγευμα δέν είναι άπαραίτητο να ντύνεται σ' α μαύρα, αλλά τ' α σκούρα χρώματα, τ' α έμπριμέ με σκούρο φόντο, τ' α θαιρεία ύφασμα τ' α της χαρίζουν πάντα περισσότερο. Φυσικά το καλοκαίρι θά φορέση κι' ένα φόρεμα άνοιχτό, αλλά σ' α χρώμα όχι κτυπητό και άν είναι έμπριμέ θά το προτιμήση δίχρωμο, π. χ. άσπρόμαυρο, άσπρο και μπλε γκρι και μπλε.

Ή προτίμηση της πάντοτε πρέπει να είναι τ' α «ανιέρ».

Ένα ταγιέρ μανύο μετατό και μάλλινο ή είναι άπαραίτητο και της χρησιμεύει σ' α κάθε περίπτωση. Ένα ταγιέρ κουτουλάτικο ή είναι καλοκαίρι ή άπο ύφασμα άνδρικό τον γεμίζον είναι ό,τι χρειάζεται γιά τις πρωινές της κορσες. Το θράδυ να προσπαθήση τ' α θαιρεία ύφασματα άφήνοντας τ' α τουλιν και τις μούσαλλινες σ' α νέα γυναιά. Μπορεί άφοβα να φορέση όσα κοσμήματα θέλει φθάσει να τ' α φορη με γούστο και να είναι κοσμήματα άξίας. Μιά γυναίκα πάντα άπό τ' α σάραντα ύπρέπει να φορη πάντοτε στον λαϊμό της ένα καλλιε.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 115

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Άν τ' α τζάκια σας έχουν άποκτήσει χαρακιές μπορείτε να τις άπαίρεσετε με μιά πάστα, που την κάνετε με κοκκινή σκόνη των μαχαίρων ζυμωμένη με λίγο βινόπνευμα. Τρίβετε την πάστα αυτήν στο τζάκι έως ότου έξαφανισθ ή χαρακία.

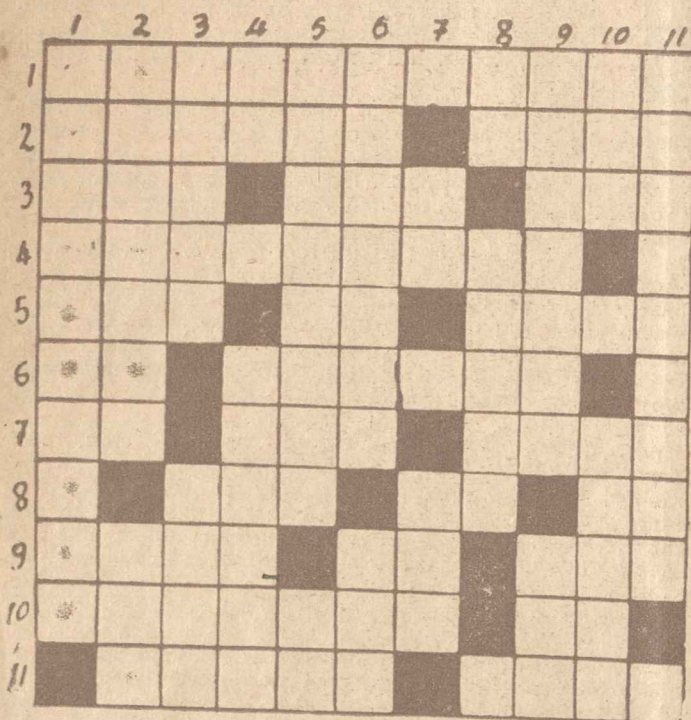
Η ΔΙΕ ΛΙΑΝΑ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ

ΠΟΥ...ΒΥΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:** 1) 'Η τραπεζαρία των εργένων.
2) Το άρρεσι να σκαρώνει διάφορες αστειότητες. 'Αρχαίος τύπος της λέξεως «άκρωτήριον».
3) Λέξεις την οποία πρόφερε ο Χριστός στο Σταυρό. 'Αόριστος αντωνυμία. 'Ωραία χρονική περίοδος.
4) Μ' αυτή τη λέξη χαρακτηρίζει ο 'Εκκλησιαστής όλα τα έπειγαι.
5) Χρονικά διαιρέσεις. Δυό δυοία σύμφωνα. Κοινόν ρήμα.
6) Νότα. 'Όσα πρέπει.
7) Λεπτό νήμα. Μέλος του σώματος. Κατοικίδιο ζώον (δοτ. πληθ.).
8) Θάλασσα. 'Αόριστος αντωνυμία (οὐδ.) Πρόθεσις.
9) Είναι... Μόριον. Πρόθεσις.
10) 'Απλώνεται μεταξύ ημερών και νυκτός η αντίθετος. 'Ανθη.
11) Θεραπεία. 'Η τιμή των πραγμάτων.
ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Μας πληροφορούν τα πάντα.
2) Συνοδεύουν τα φαγητά. Σπόρ.
3) Μία απ' τίς... έπτά. Εύγενή ζώα (δημ.)
4) Το ίδιο με το α' του 7 όριζ. 'Υπουργός, κακός.
5) Δυστυχισμένος ήγεμονόπαις. Γράμμα.
6) Τρίστρατο. Ζών.
7) Γράμμα του αρχαίου αλφαθήτου. Ξένον δημοσιογραφικό πρακτορείο.
8) Αιγυπτιακή θεότης. Πολεμικά άτυχία.
9) Παρακλήσεις. Ζών.
10) Κύττα. Δεν είναι δικές μας.
11) Προκαλούν την ήδονή, μά και τον θάνατο. συχνά.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

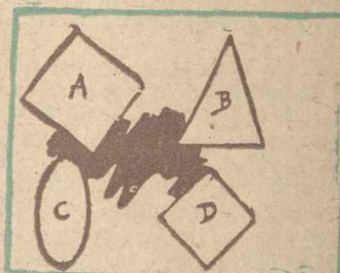
Οριζοντίως: 1) ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, 2) ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΩ, 3) ΡΕ-ΑΙΔ-ΑΣΙΑ, 4) ΛΙΑΝ-ΟΙΚΙΑ, 5) ΑΛΣ-ΕΜΠΟ-ΔΙΑ, 6) ΙΩΤΑ-ΣΙ, 7) ΥΛΙΚΑ-ΚΑΙ, 8) ΟΛΒΙΟΣ, 9) Α-

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Σας δίνουμε σήμερα ένα μαθηματικό πρόβλημα αρκετά δύσκολο.

Πρόκειται δηλαδή να κάνετε το έξης:

Να χαράξετε μέσα στο πλάινο σχήμα δυό ίσα τετράγωνα με τέτοιο τρόπο ούτως ώστε οι αριθμοί που θα είναι σε όλες τις πλευρές κάθε τετραγώνου να δίνουν το ίδιο άθροισμα.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΓΑ

Βλέπετε τα τέσσερα πλάγια σχήματα; Πρόκειται ν' απαντήσετε στα έξης ερωτήματα:

- 1) Ποιό είναι το μέγιστο άθροισμα όλων των αριθμών;
- 2) Ποιό χωράει μέσα στο άλλο;

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Συνεχίζουμε και σήμερα την καινούργια πνευματική σκησι, τους φιλολογικούς αναγραμματισμούς που τόσο ναι της μόδας τελευταία στην Εύρώπη.

Παρακάτω δημοσιεύουμε τρεις φράσεις, ή οποίες αναγραμματίζονται, δίνουν τα όνόματα τριών Έλλήνων λογοτεχνών. δύο νεκρών και ενός συγχρόνου:

!! ΣΑΧΛΟΣ ΠΑΧΗΣ, ΛΕΡΑ..

ΔΕΥΡΟ! Α, ΜΗΝ ΟΜΙΛΗΣ..

ΜΗ ΜΙΛΑΣ ΣΤΗ ΔΑΣΚΑΛΙΣΑ

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

- 1) ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (Παζάρι, πάντα άσπρος!)
- 2) ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ (Γονείς καλές 'Ολγας).
- 3) ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ (Κάτω ρούς... νήσσα!)

ΠΕΝΑΝΤΙΑΣ, 10) ΡΑΣΙΝΤ-ΜΕ, 11) ΑΡΤΑ-ΑΙΣΙΑ.
Καθώς: 1) ΒΕΡΛΑΙΝ-ΑΡΑ, 2) ΑΠΕΙΛΩ-ΗΠΑΡ, 3) ΣΥ-ΑΣΤΥ-ΕΣΤ, 4) ΙΒΑΝ-ΑΛΑΝΙΑ, 5) ΛΕ-Ι-ΑΝ, 6) ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ, 7) ΙΑ-ΙΠ-ΑΛΤ, 8) ΑΙΑΚΟΣ-ΒΙΟΣ, 9) ΔΩΣΙΔΙΚΙΑ, 10) ΗΝΙΑΙ-ΑΟΣΜΑ, 11) ΣΩΑ-ΑΓΙΣ-ΕΙ.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συναρπαστικές άφηγήσεις του κυνηγού άγρίων θηρίων Φράνκ Μπούκ)

ΠΙΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΔΟΚΑΝΟ

και έχοντας συμπληρώσει τον κύκλο της ζωής μου για ένα σύντομο διάστημα πριν αρχίσω πάλι την σκληρή κι έντατική εργασία μου.

Καθώς ήμουν χωμένος στην πολυθρόνα και απελάμβανα το ποτό μου, είδα να προβάλλει μπρός μου ο φίλος μου Τζακ Χόλτερ.

Ο Χόλτερ ήταν φύσις τυχοδιωκτική και ποτέ δεν έμεινε για πολύ διάστημα στην ίδια θέση. Είχε εργασθεί αλλοιούδα ως σ' ένα όρυχείο χαλκού στην Μαλαισία, σε μια επιχείρηση άλιεας μαργαριτών στον Περσικό κόλπο και σ' ένα πλήθος ακόμη άλλες δουλειές. Μά τώρα ήταν χωρίς εργασία.

Ύστερα από τους έναγκαλισμούς και τις χειραψίες ο Χόλτερ κάθησε δίπλα μου και άρχισε να μου λέει τα συνηθισμένα του αστεία. Έθαύμασα την ψυχραιμία του μπροστά στις εναντιότητες της τύχης.

— Είναι αδύνατον, φίλε μου, μου είπε, να μένω πάντα σ' ένα μέρος. Έγώ θέλω κίνησι, θέλω περιπέτεια, θέλω κάτι που να παρουσιάζει ενδιαφέρον, όπου ή μία μέρα να κούσε να δής τί συμβαίνει. Τώρα τελευταία φαίνεται πως ή τίγρεις κάνουν θραύσι στις φυτείες του καπνού και του καουτσούκ. Γι' αυτόν τον λόγο ή κυβέρνησις της Σουμάτρας προκήρυξε άμοιρή πενήντα γκοιλντες για κάθε τίγρι που θα σκοτώσει κανείς. Πενήντα γκοιλντες είναι κάτι. Με έκαστο περνά έγω το μήνα μου ήγεμονικά. Λοιπόν αν καταφέρω να σκοτώσω δυό τίγρεις κάθε μήνα, εκτός από την ευχαρίστησι και το ενδιαφέρον που θα μου δίνει αυτή ή εργασία, θα έχω εξασφαλίσει και την συντήρησί μου.

Ρώτησα τον Χόλτερ αν είχε ξανακυνηγήσει ποτέ στη ζωή του τίγρεις.

— Να τις κυνηγήσω; απάντησε. Τι άνάγκη έχω να τρέχω με το τουφέκι μέσα στη ζούγκλα; Θα τις πιάνω στην παγίδα. Και μάλιστα με δόκανο.

Μου εξήγησε τότε ότι είχε έρει ειδικώς γι' αυτόν τον σκοπό κάτι δόκανα τελευταίου συστήματος από την 'Αμερική, με πέλώρια δόντια, που ήταν τόσο δυνατά, ώστε και το δυνατότερο ζώον να μην υποχωρή να τα μετακινήσει. Είχε προμηθευθή μισή δωδεκάδα και ήταν θέβαιος πως σε λίγους μήνες χάρις σ' αυτά θα είχε ξεπαστρέψει όλες τις τίγρεις της Σουμάτρας.

Την ώρα που μου έκανε αυτήν την ενθουσιώδη αφήγησι ο 'Αλφς, ο πιστός μου βοηθός και υπάλληλος ήθελε να με ρωτήσει κάτι σχετικό με τα πουλιά.

— Έχεις σπουδαίον υπηρέτη, Μπούκ, μου λέει ο Χόλτερ. 'Ωμολόγησα ότι ο 'Αλφς έγνώριζε τη ζούγκλα της 'Ασίας και τα ζώα της καλύτερα από οποιονδήποτε άνθρωπο στον κόσμο είτε λευκό είτε χρωματιστό. Σε ότι ήταν σχετικό με τα ζώα αυτά και με τις συνήθειές τους έγω πάντα ζητούσα συμβουλές από τον 'Αλφ και άφηναν εκείνον να κάνει ό,τι έκρινε καλό.

Ο Χόλτερ φάνηκε μία στιγμή σκεπτικός. Ύστερα μου λέει:

— 'Αν δεν πρόκειται να πάρης τον 'Αλφ μαζί σου στην 'Αμερική, μου κάνεις μία χάρι; Μου τον δίνεις έμένα; 'Αφού λες ότι ξέρει τόσο καλά τη ζούγκλα και τα ζώα της θα μου είνε πολύτιμος βοηθός στην δουλειά που πρόκειται ν' αναλάβω.

Τού απάντησα πως έφ' όσον δεν είχα σκοπό να πάρω τον 'Αλφ μαζί μου δεν είχα καμμία αντίρρησι να του τον παραχωρήσω, φθάνει να το ήθελε και ο ίδιος.

Μετά τού γεύμα συζητήσαμε το πράγμα μαζί με τον 'Αλφ, ο οποίος φάνηκε πρόθυμος να τεθή στην υπηρεσία του Χόλτερ με μισθό 25 δολλαρίων. Μολονότι ωστόσο συμπαθούσα τον Χόλτερ εξαιρετικά σκεπτόμουν τι δύσκολα θα συμβαζόταν ο άδιόρθωτος αυτός τυχοδιώκτης με τον 'Αλφ που ήταν υπόδειγμα τυπικότητας και τάξεως.

Ύστερα από λίγες ημέρες έφυγα από τη Σουμάτρα. Βρισκόμουν τόσο άπληστοί με τις δουλειές μου, ώστε δεν είχα καιρό να σκεφθώ τον Χόλτερ και την μεγαγαληπήθολο επιχείρησί του.

Κατά την διαμονή μου στην 'Αμερική, τόν σκέφθηκα μία δυό φορές και είπα μέσα μου ότι σαν επιστολέψ στην 'Ασία θα πληροφορηθώ από τον 'Αλφ όλα τα σχετικά με την άποτυχία ή την επιτυχία της επιχειρήσεώς του.

Ένα χρόνο άργότερα βρισκόμουν καθισμένος στο 'Αρμου Κλάμπ της 'Ιάσας. Δεν θα ήμουν περισσότερο από πέντε λεπτά εκεί, όταν άκούω μία φωνή:

— Νά με πάρη ο διάβολος αν δεν είναι ο Μπούκ!

Γύρισα και λίγα τραπέζια παρακάτω είδα με μεγάλη μου ευχαρίστησι τον Χόλτερ.

— Έλα δώ! μου φώναξε.

Απόρησα γιατί ήξερα πως ο Χόλτερ μόλις αντίκρυζε ένα φίλο του δεν περιμένει να τον πλησιάση εκείνος αλλά έτρεχε εις προύπαντήν του. Και ή άπορία μου έγινε ακόμη μεγαλύτερη όταν ο Χόλτερ δεν σηκώθηκε από την καρέκλα του ούτε και για να μου σείση το χέρι, μά έλα έξηγήθησαν όταν κάθησα κοντά του. Τό άριστο του πόδι έλειπε από το γόνατο.

Χαίρω πολύ που σε βλέπω, είπε ο Χόλτερ μόλις έπληρα θεί διπλα του, για να σ' ευχαριστήσω για τις υπηρεσίες που μου προσέφερε ο υπηρέτης σου.

— Ω, δεν υπάρχει λόγος είπα. Δεν ήταν και τίποτε σπουδαίο.

— Δεν ήταν και τίποτε σπουδαίο; 'Αν έχω την ζωή μου την έχω μόνον χάρις στον 'Αλφ.

Και άρχισε την αφήγησί του.

Όταν έφθασε μαζί με τον 'Αλφ στην Σουμάτρα στο μέρος που είχαν εμφανισθή ή περισσότερες τίγρεις έμπηκε άμέσως στην δουλειά. Ποίκαλα ένα σπιτάκι στην άκρη του δάσους και άρχισε να το παρτί τις παγίδες του. Η παγίδες αυτό το είδους τοποθετούνται σ' ένα από τα μονοπάτια του δάσους που συχνάζονται από τ' άγρίμια. Από τα μονοπάτια αυτά περνούν πάντα και ή τίγρεις παραμονεύοντας τα θύματά τους και ύπάρχει πιθανότητα να πιαστούν σ' ένα από τα δόκανα αν είνε σπλημένο σε κατάλληλη θέση και κρυμμένο μ' επιτηδεύτητα.

Σ' αυτό το είδος της εργασίας ή βοή-

Θεια του 'Αλλή ήταν πολύτιμος. Αυτός του εύρισκε πάντα τα κατάλληλα μέρη, αυτός του ώριζε που και πώς θα σπηθί το δόκανο έτσι ώστε ο Χόλτερ δεν είχε παρά να ακολουθή τις υποδείξεις του. Στο τέλος αυτή η πραγματογνωσία του 'Αλλή, άρχισε κάπως να τον ενοχλή και επί ζητούσε προφάσεις για να τον απομακρύνει από κοντά του και να μην είναι υποχρεωμένος ν' ακούει διαρκώς τις συμβουλές του. 'Ετσι ένα απόγευμα ενώ ο 'Αλλής έλειπε ο 'Ένα γάμο, ο Χόλτερ απέφασε να κάνει μόνος του μία μικρή επιθεώρηση στις παγίδες του. Θά έμπαινε μέσα στη ζούγκλα μόνος του, όπλισμένος μόνον με την καραμπίνα του «Είχα την ιδέα, μου είπε, ότι αυτή ήταν αρκετή για να με προστατεύει από κάθε κίνδυνο. 'Ηταν σωστή τρέλλα από μέρους μου να χωθώ μόνος μου στη ζούγκλα με αυτό το σκέφθηκα αργότερα. Προχώρησα χαρούμενος και άφοδος, κάνοντας τον υπολογισμόν πώς πριν νυχτώση θά είχα γυρίσει σπίτι. Δεν πήγαινα πολύ γρήγορα, απ' ενός μ'ν γιατί μ' έμπόδιζαν τα κλαδιά και οι ρίζες που μπλέκονταν στα πόδια μου και απ' άλλου γιατί στεκόμουν και θαύμαζα τις καλλονές της ζούγκλας. Αυτό όμως ακριβώς όηρξε και η καταστροφή μου. 'Αν στη θέσι μου θρικόταν ένας από τους Ιθαγενείς εκείνους, που είναι τυφλοί για τις καλλονές της ζούγκλας, δεν θα πάθαινε ό,τι έπαθα εγώ. Γιατί καταλαβαίνεις τί έπαθα; Πήγα κι' έπεσα κατ' ευθείαν μέσα στην παγίδα που είχα στήσει ο ίδιος. Καθώς προχωρούσα το αριστερό μου πόδι, έπατησε το έλατήριο οι πελώριες σιδερένιες μασσέλες άνοιξαν και μ' ένα φρικαλέο κρότο έκλεισαν τσακώνοντας το πόδι μου, ακριβώς κάτω από το γόνατο και διαγκωνίζοντας το θώρακά ως το κόκκαλο.

'Επεσα χάμα. Μου φάνηκε σαν να με είχε αρπάξει κάποιος γίγαντας από το πόδι, με είχε τινάξει ψηλά και με είχε κοπανήσει κάτω.

Παρά τους φρικτούς πόνους που αισθανόμουν, προσπάθησα να στηριχθώ στο άλλο μου πόδι και να ανοίξω το δόκανο. Μά με τις προσπάθειές μου δεν πέτυχα τίποτα άλλο παρά να κάνω τα δόντια του δόκανου να χωθούν ακόμη πιο βαθιά στο κρέας μου. 'Ημουν αίμαλάωτος, πιασμένος στο θασανιστικό αυτό μηχανήμα, που το είχα στήσει μόνος μου για να τσακώσω τις τίγρεις και που πρώτο του θύμα έπεσα εγώ. 'Αρχίζα να φωνάζω καλώντας τον 'Αλλή και ξεχνώντας την παραφροσύνη μου ότι τον είχα μόνος μου απομακρύνει για να είμαι άπληλαγμένος από την παρουσία του.

'Αρχισε να νυχτώνη. Καθώς ξέρεις μόλις πέση ο ήλιος στη Σουμάτρα, εὐθὺς σηκώνονται τα κουνούπια κατά μυριάδες. 'Ενα σύννεφο με περικύκλωσε και άρχισε να με τοιμάπη. Χώνονταν στ' αυτιά μου, στη μύτη μου και στα μάτια μου ακόμη. Κουνούσα τα χέρια μου, παρά τους φρικτούς πόνους που αισθανόμουν στην παραμικρότερη κίνησι για να τα διώξω μακριά μου, αλλά έδιωχνα εκατό κι' έρχονταν χίλια.

'Υστερα άρχισαν τα μυρμήγκια. Δεν είναι ανάγκη να σου πω τί είναι τα μυρμήγκια της ζούγκλας. Αισθάνθηκαν τη μυρουδιά του αίματος από μακριά κι' άρχισαν να μαζεύονται στρατιές δολόκληρες, ν' ανεβαίνουν επάνω στο πόδι μου, να πιπιλίζουν το αίμα και να χώνονται και μέσα στο κρέας μου ακόμη. Να προσπαθήσω να τα διώξω ήταν μάταιο. 'Ηταν μυριάδες, εκατομμύρια. Και αν ακόμη έδιωχνα εκείνα που ήταν γύρω μου, πώς να θγάλω εκείνα που είχαν χωθή μέσα στην πληγή; 'Υστερα, η φαντασία μου άρχισε να φέρει μπροστά μου όλες τις Ιστορίες που είχα ακούσει για τα κατορθώματα των φοβερών αυτών εντόμων, για τα πελώρια ζώα που έτυχε να θρούν θυσιασμένα στον ύπνο, ύστερα από ένα καλό γεύμα και που κατάφεραν να τα καταφάγουν, μη αφήνοντας παρά μόνον τα κόκκαλα! 'Εγώ ο ίδιος είχα ιδη τον σκελετό ενός πύθωνος, που μέσα στον ύπνο του δέχθηκε την επίθεσι μίας στρατιάς μυρμηγκιών.

'Η απέλπισία μου γινόταν όλο και μεγαλύτερη. Είχα αρχίσει κιόλας να τρώγομαι ζωντανός από τα κουνούπια και τα μυρμήγκια. Τ' άγριμα της ζούγκλας είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν. Δύσκολο ήταν να έρθη να με θρή έτσι δεσμευμένον και ανυπεράσπιστον ή τίγρις, εκείνη η ίδια για την οποία είχα στήσει το δόκανο και να με καταβροχθίση άνευόχλητη; 'Εκανα ακόμη μία απεγνωσμένη προσπάθεια να έλευθερωθώ. Μά ένοιωσα ένα φρικτό πόνο και λιποθύμησα. 'Οταν συνήλθα θρικόμουν στο νοσοκομείο με το πόδι μου κομμένο. 'Ο 'Αλλής είχε γυρίσει από το γάμο

Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΙΧΟΙ

'Απόξενος σάν πλάστηκες κι' απόκοσμος σάν είσαι
Ν' αντιπαλεύης μη δειλιάς, με τον όκεανό,
Χρωσάμε πάντα μία θανά, κι' όσο κι' αν ζήσης, ζήσ
Ειγμένος μία στην άβυσσο και μία στον ούρανό.

Την πέτρα τη θαυματουργή στά χέρια την κρατούσα
Και πήγα και την έρριξα μία μέρα στο γαλά,
Για να γυρίσω στη ζωή την πρωτινή που ζούσα
Και να γελώ το ψεύτικο το γέλιο που γελώ.

Καράβι στοιχειωμένο έσύ, χρόνια και χρόνια τόσα
'Ω, άς ήταν τρόπος σκλάβος σου για πάντα να θρικό,
Μέσ' στην αιώνια τρικυμία, μέσ' στην αιώνια μπόρα
Νά λημονήσω μοναχά και να λημονηθώ.

Πάει το ποτήρι της χαράς... 'Εγαν καλόν καιρό,
Πόσες δεν σου το προσφέρναν κάθε στιγμή και πόρα
Μά τώρα, σάν απόμεινε τάχειλι σου πικρό,
Πού χέρι πάλι να όρεθι να σου το ξαναδώσει!

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΣΩΓΡΑΦΙΑ

Σκατεινισμένος ο ούρανός στον Παρθενώνα γέρνει...
Τόν μαυρο θόλο κάτασπρες κολόνες τόν στηρίζουν
Μέσα στην μπόρα ή άστρατη άνερα φειδία σπάνει
Κ' οι κεραυνοί τόν χαιρετούν, χωρίς να τόν άγγίζουν

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΡΩΤΗ

'Αστραψ' ο 'Ηλιος κ' ή Αύγη, Στη θαλασσόδαρη άμμου
Μάγισσα που μαγεύει, Σε φύκια άφρολουμένα,
Ρίχνει τα μάγια της στη γή, Βουτάν δλόγυμια παιδια
Κ' ή Πλάση ζωντανεύει, Σε κύματα άργισμένα,
Και μία γαλέτα π' άλασά,
Τό πάτημά της έχει,
Σκορπά απ' την πόρτη της
Κ' ή θάλασσα απ' όρη λυσά
Κι' από λαχταρα τρέμει.

Κι' άσπροντυμένη τρέμει.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Πέσαν του θουνοῦ τ' απόσκια Λιβανίου καπνός μυρίζει
Στου μοναστηριου τα κίσκια Κ' ή καμπάνα νανουρίζει
Ξεψυχά γλυκά ή θραυδιά Τα παντέρημα κελλά,
Και στερνό ξεψύχημα της
'Αργοφύσητος ο μπάτης
Σει της φτέρης τα κλαδιά.

Πέσαν του θουνοῦ τ' απόσκια Κι' ό σταυρός στην κορυφή της
Στου μοναστηριου τα κίσκια Λάμπει σάν άσπεριτης
Και σωπάσαν τα πουλιά Μέσ' στην άγρια μοναξιά
Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

κατά τα μεσάνυχτα. Μή θρικόνάς με στο σπίτι ράτσο
και του είπαν ότι είχα μπη από νωρίς στη ζούγκλα. Πήγα
άρκετους Ιθαγενείς όπλισμένους και έφωδισμένους με
πυροσούς κι' άρχισαν να με άναζητούν. Τις πρώτες τους
έρευνες τις έκαναν στα δόκανα κι' αφού πέρασαν πρώτα
από δύο άλλα, με θρήκαν στο τρίτο λιπόθυμο. Πήγα
μου από έξη άρρε πιασμένος στο δόκανο αυτό. Πήγα
ώρες όμως ήμουν αναισθητός δεν ξέρα. Με φόρτωσαν
έναν άραμπά και με μετέφεραν στο νοσοκομείο της Μεσ-
τάβιας. 'Επί μέρες φοθήθηκαν για τη ζωή μου. Εύτυχώς
γλύτωσα χάνοντας μόνον το πόδι μου.

— Και πώς θρικόεσαι τώρα εδώ; ρώτησα μόλις με
ρεσα να συνέλθω από την συγκλονιστική αυτή άφηση.

— Α! Έκανε ξαφνικά μ' ένθουσιασμό, ό αδιόρθτος του
χουδιώκτης. 'Εχω μεγάλα σχέδια. 'Εμαθα πώς στο θέαμα
θρήθηκαν κοιτάσματα χρυσού. Την έρχόμενη
φεύγω και είμαι θέβαιος πώς θα κάνω την τύχη μου.

ΦΡΑΝΚ ΜΠΟΥΚ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 5. 'Η αθθαίρε-
τος υπερίσμις του παρά τών 'Υποπρακτορείων άπαγορεύεται.

'Η υπό τών άναγνωστών μας άποστελλομένη συνεργασία και μη συ-
νδουμένη υπό δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματό-
σημα, δεν λαμβάνεται όπ' όφιν.

ΕΛΕΝΗ Ν. ΣΥΓΚΕΛΛΑΚΗ, 'Ενταύθα. — Το ποιήμά σας με τόν
τίτλο «Παρά Τριαντάφυλλο» όχι έπιτυχές. Είναι έν τούτοις μία καλή
αρχή και έλπίζουμε ότι με τόν καιρό θα γράψετε πιο καλούς στίχους.
Διαβάστε πάντοτε 'Ελληνικά ποιητάς. Τους καλλιτέρους φυσικά.
Μ. Σ. Σ. Πολιν. — Το πεζό σας τραγουδι όχι έπιτυχές.
Α. Σ. Ε., 'Ενταύθα. — Μας γράφετε στην έπιστολή σας,

«Αξιότιμε κύριε Διευθυντή,

Στόν αριθμό μέσα τών άναγνωστών του περιοδικού σας
μπάνει κι' ένας άκόμα — άν και λίγο άργά, όμως απ' τό
«ποτέ» κάλλιο το «άργά». Οι έπανοι για την άψευγάδιση
φανέρωση μιάς λαμπερής φυλλάδας, ένός διαμαντιού, π'
άνατακλάει τές λάμψες του στο έλληνικό Κοινό, φώτα
για τό άσουλούπωτό μας πνέμα, οι έπανοι έχουν ειπωθεί,
μύριοι απ' τους άναγνώστες σας τούς άλλους.

Κ' είναι θαυμαστό, πώς μέσα στο χάος της σημερινής
Λογοτεχνίας, την κατάντια και τό ξεφούλισμα της 'Ιδέας
και τό άσκοπο χάλασμα... του χαρτιού, πώς θαστάει ένα
περιοδικό τό δρόμο του, χωρίς νάχη τόν πειρασμό τών
άλλων περιοδικών, που τόσο πολύ τα ρίχνει.

Τώρα ένα θάβελ' από σάς: να πητε την άνέρωτη γνώμη
σας πάνω σ' ένα πεζοτραγουδιό.

Καθώς θα καταλάβετε απ' τό προσεχτικό του διάθα-
σμα, είναι λίγο
συμβολικό, λίγο
έξωτερικέμένη έ-
σωτερικότητα.

Σας 'χαριστώ
από πρωύτερα
για την κρίση
σας.

Υ. Γ. 'Αν θρή
καμιά γωνιά τό
ποιήμα — άν και
δέν δίνω τόση σο-
βαρότητα στη λέ-
ξι! — στές στη-
λες του μοσκομύ-
ριστου «Μπουκέ-
του», τό δημοσι-
εύετε».

Σας ευχαριστούμε
για ένα καλό μας
γράψετε. Το πεζό
τραγουδι σας όχι κα-
λό. 'Αντιθέτως το έμ-
μετρό σας άρκετα κα-
λό, ένεκοίθη και θα
δημοσιευθί.

Δ. Κ., Κηρύσια. —
Και τό άλλο σας ποι-
ημα, το με τόν τίτλο
«'Ηταν κι' ατό μιά
περίπετα» ένεκρίθη
έπίσης και θα δημοσι-
ευθί.

Ν. ΑΡΒ., Σίφιν. — 'Αν τό ποιήμά σας έφθασε ως τα γραφεία μας,
άσφαλώς θα σας άπαντήσαμε. Ρίξτε μία ματιά στα προηγούμενα τεύχη
μας.

ΧΑΡΑΛ. ΠΑΠΑΠΡΟΔΡΟΜΟΥ, Καλλονή (Μυτιλήνη). — Μας γρά-
φετε στην έπιστολή σας,

«'Αγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Τακτικός άναγνώστης του περιοδικού σας λαμβάνω τό
θάρρος να σας στείλω ένα μου ποιήμα «Κάποια χαρά» για
να τό κρίνετε.

Γνωρίζω την άσπιούτητα της κοίσεώς σας, ή όποια άν-
ταποκρίνεται πρὸς την πραγματικήν αλήθειαν της Τέχνης,
κι' έλπίζω πώς τό ποιήμα μου θα κρίθη σύμφωνα με την
άξια του. Βέβαιος ότι ή άπάντησίς σας θα ανταποκρίνεται
πρὸς την πραγματικήν αλήθειαν.

Σας χαιρετώ μετά τιμής»

Τό ποιήμα σας — παρ' έλλείδα — καλό. Και τό λέμε αυτό γιατί απ'
τό διάθασμα της έπιστολής σας φοθήκαμε ότι δέν θα ήσαν έπι-
τυχείς οι στίχοι σας. Δέν λένε π. χ. ποτέ «πραγματική αλήθεια», γιατί
ή αλήθεια είναι και πραγματικότητα. Τέλος πάντων, τό ποιήμα σας ένε-
κρίθη και θα δημοσιευθί.

Α. ΧΑΡΑΜΗΝ, Capetonne. — Τό είδησιόν για τό όποιο μιλάτε
μεταφράσθηκε από ξένο περιοδικόν. Συνεπώς δέν εὐδύνεται τό «Μπου-
κέτο» άν κάποιο ξένο έντυπο άνέγραψε κάτι τι έσφαλμένο — άν ένοση-
ται πρόκειται περί σφάλματος. 'Όσο για τό όνομα της πόλεως έχετε
δίκην.

ΑΛΕΞ. Μ., 'Ενταύθα. — Τό διήγημά σας «'Αληθινό Φιλί» όχι έπι-
τυχές.

ΤΗΛ. ΔΙΑΜΑΝΤΗΝ, Καλλιθέαν. — Τα δύο «πεζά διηγήματά» σας,
ως τα άποκαλείτε στην έπιστολή σας δέν είναι έπιτυχή. Δέν είναι καν
διηγήματα. Διαβάστε τά έργα τών πεζογράφων μας. Θα δητε εκεί τί
είναι διήγημα. Για την προηγούμενη συνεργασίαν σας θα σας άπαν-
τήσαμε άν φυσικά την έλάβαμε.

'Αρκεϊ μιά ματιά

εις τόν πίνακα του Scherk για να δρήτε τό σωστό συμπλή-
ρωμα της όμορφιάς σας: Την πούδρα και τό ρουζ που σας
πηγαίνει. 'Εάν εισθε ξανθή, μελαχροινή ή καστανή: 'Η αιθέρια
πούδρα Mystikum και τό κομπάκ Mystikum, που συνδυά-
ζονται με τό χρώμα του προσώπου, τα μαλλιά και τα μάτια
σας, θα δημιουργήσουν μαζί με τόν ύποκειμενικό σας τύπο
μιά όμορφη άρμονική και γοητευτική. 'Ο πίναξ του Σέρκ ευρί-
σκεται εις όλα τα Καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σε κομμά-
των Δραχμών 80. και 50. Κομπάκ Μυστικουμ τών Δραχμών 40.

Mystikum
πούδρα

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

νά ξεκουραστή κάθε βράδυ και ο Πιερ ευρίσκει ευχαρίστηση να συνομιλή μαζί της για τις σκληρές δουλειές της ημέρας...

Μέσα στη σκοτεινή σάλλα, ενώ η όρχηστρα έπαιζε την «Ποιμενική Συμφωνία», η χωριάτικη σκηναί συνχιζόντουσαν στο πανί, γεμάτες από σφρίγος και ζωή. Ο Πιερ νόμιζε πως ένοιωθε την μυρωδιά της ζεστής σουπας, που ο άχνός της φαινότανε στο πανί. Το στόμα του άνοιγε λαίμαργα, καθώς έβλεπε τον μπάριμα-Λουκά να γεμίζει τα πιάτα με φρέσκο βούτυρο και με λαρδί, ενώ η υπηρέτρια έκοθε σε φέτες το χωριάτικο ψωμί και τις άλειφε με μέλι.

— Αυτό είναι γεύμα μιά φορά! είπεν ένα παιδί στον φίλο του.

— Ψευτιάς! του αποκρίθηκε το άλλο, δεν βλέπεις λοιπόν πως όλα αυτά είναι καμωμένα επίτηδες για τον κινηματογράφο;

Ο Πιερ διαμαρτυρήθηκε τότε: Το φίλμ δεν μεγαλοποιούσε καθόλου τα πράγματα. Το ήξερε καλά, αφού αυτό ήταν το χωριό του. Και στους εκπληκτικούς γείτονές του, διηγώθηκε με χαμηλή φωνή, τα ωραία γεύματα τις βραδυές του θερισιμού, τις χαρές του τρύγου. Τα λόγια του συμφωνούσαν με τις σκηνές του φίλμ. Ο ήλιος, η σκιά των δασών, η ευτυχισμένη κούρασι της δουλειάς, άναζούσανε στη συγκινημένη φωνή του.

— Ναι, έτσι ακριβώς θερρίζουν τα στάχυα. Έκαμα πολλές φορές αυτή τη δουλειά και την ξέρω καλά! Είναι αλήθεια πως κάνει ζέστη, μα ο αέρας είναι τόσο καθαρός, τα στάχυα ευωδιάζουνε τόσο ωραία, ώστε αυτή η ζέστη δεν πνίγει τον άνθρωπο, όπως μέσ' στις πόλεις. Κι' ύστερα εκεί κάτω εργάζονται όλοι μαζί, αδελφωμένοι. Δέστε πως γελούν! Και πόσον είναι ευχαριστημένοι, το θράδυ όταν γυρίζουν στο σπίτι τους και βρίσκουνε το ζεστό φαγητό τους να τους περιμένει! Κυττάξετε, αυτές τις φέτες του χωριάτικου ψωμιού, αυτά τα κομμάτια του λαρδιού, το φρέσκο βούτυρο του Λουκά... Τα μαγαζιά σας εδώ, δεν μπορούνε ποτέ να κάνουνε νοστιμώτερα φαγητά απ' αυτά.

— Είσαθε πολύ τυχερός, που μένατε εκεί, είπεν ο Ένας από τους γείτονές του. Εγώ θάθελα ανοίγοντας το πρωί το παράθυρό μου, ν' αντικρύζω αυτά τα πανύψηλα δέντρα.

— Εμένα, εκείνο που μ' άρεσει περισσότερο, είναι το ποτάμι, είπεν ο άλλος.

Μιά γυναικεία φωνή άκούστηκε τότε:

— Όταν θα γίνουμε πλούσιοι, θα πάμε να καθίσουμε εκεί, Άλφρέδε.

— Μακάρι να μπορούσατε να ξαναγυρίζατε γρήγορα εκεί! άκούστηκε μιά φωνή πολύ κοντά στον Πιερ.

Εκείνος ένοιωσε πως κοκκίνιζε στα σκετεμένα: Όλοι αυτοί οι άνθρωποι καταλαβαίνανε καλύτερα απ' εκείνον τις χαρές του τόπου του. Θέλησε να τους απαντήσει κάτι, μα δεν μπόρεσε να θγάλη ούτε λέξη... Έμενεν εκεί, ακίνητος, με τα πόδια τρεμάμενα και την άναπνοή κομμένη: Στο πανί, περνούσαν η μητέρα του... Χωρίς αμφιβολία, είχε θελήσει, ύστερα από μιά δλόκληρη μέρα μέσα στη μοναξιά, να συναντήσει μερικά πρόσωπα που μπορούσαν ακόμα να γελούνε. Μιά νέα κοπέλλα ή Μαρία, της έδινε το μπράτσο της, για να την στηρίξει. Κι' αυτής το καθάριο βλέμμα ήτανε γεμάτο θλίψη. Θάλεγε κανείς πως ήσαν δυο θλιμμένες σκιές, στη χαρά της ωραίας αυτής καλοκαιριάτικης βραδυάς.

Πέρασαν και χαθήκανε. Μα σε συγκινημένα μάτια του Πιερ, το δραμά τους εξακολουθούσε να υπάρχει. Τα οικογενειακά χάδια, τα αγαπημένα θέλμματα ζωντανεύαν στις άναμνήσεις του. Νόμιζε πως άκουγε τις γωστές φωνές, ανακάλυπτε και σ' αυτές ακόμα τις σιωπηλές στιγμές της Μαρίας μιά τρυφερότητα άνυποψίαστην μέχρι τότε. Και, αναθυμούμενος τη θλίβερή έρμηιά τόσοσν παριζιάνικων βραδυών, δεν καταλάβαινε πια πως είχε μωρόρε να εγκαταλείψει τους φωτεινούς αυτούς δρόμους της πολιτείας, όπου πνιγόταν και πρό πάντων, τις θαθείες χαρές της καρδιάς, για την άδιαφορία και την κακία, που συναντούσε κάθε μέρα στην ξένη πολιτεία! Δεν καταλάβαινε πως είχε μωρόρε να παραγνωρίση την άμορφιά του τόπου του, που τον θαύμαζαν αυτοί οι Παριζιάνοι με

ΜΙΚΡΕΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΧΗΡΑ

— Γιατί λυπάσαι, λοιπόν, για τον θάνατο του αιώγου σου; Ήτανε τόσο γέρος!

— Ναι, μα είχε μιά τέτοια λεπτότητα να δείχνει πως δεν έβλεπε τίποτα!..

ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Μιά κυρία πολύ ώριμη και πολύ άσχημη, μαλλώνοντας έναν άταχτο νέο, δεκαεννιά χρονών, του λέει:

— Όταν σκέπτομαι παληόπαιδο, πως θα μπορούσα να είμαι μητέρα σου!

— Όχι δά! της αποκρίνεται αυτός. Άκόμα κι' όταν έησouvα είκοσι χρονών, ο πατέρας μου δεν θάθελε να εδω στα μάτια του..

ΕΒΡΑΙΟΙ

Ο Λεβύ συναντά στις ίπποδρομίες του Λονδάν τον φίλο του Μπλόχ.

— Πώς τα πάς, Μπλόχ; τον ρωτά.

— Όχι καλά, καθόλου καλά.

— Πώς; Χάνεις;

— Σε κάθε κούρσα.

— Μπλόχ, με κανεις να εκπληττωμαι: στις κούρσες χάνεις, στο πόκερ κερδίζεις.

— Να σου πω τί συμβαίνει, Λεβύ: στο πόκερ μοιράζω πότε - πότε εγώ ο ίδιος τα χατιά...

ΛΟΓΙΚΗ

Σε μιά έξοχή του Μαρόκου, ένας γέρος Άραβας, φλάει την άγελαδα του. Κάνει πολύ ζέστη και ο γεροντός άποκοιμάται. Η άγελάδα του τότε έπωφελείται της ευκαιρίας για να πάη στο γειτονικό χωράφι, όπου φυσικά τρώει όσο χορτάρι βρίσκει.

Ο γείτονας φτάνει ακριβώς κείνη τη στιγμή θάλει τα πάντα και κάνει μήνυσι στον γεροντάκο!

Στο δικαστήριο του ζητάει έκασο φράγκα ως άποζημώσι, για το χορτάρι που έφαγε η άγελάδα του.

Ο δικαστής καλεί τον φτωχό γεροντάκο και τον ρωτά:

— Πόσων χρονών είσαι;

— Δεκαπέντε.

— Δεκαπέντε χρονών; Κοροϊδεύεις τη δικαιοσύνη; τη γενειάδα σου είναι κάτασπρη...

Το ψέμα το δικό μου το καταλαβαίνετε αποκρίθηκε ο γεροντάκος. Το ότι όμως η άγελάδα μου έφαγε έκασο φράγκων χορτάρι μέσα σε μιά ώρα, δεν το μαντεύετε τι λογής ψέμα είναι;

Ο ΕΛΛΗΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

Λαρόπουλο. Ο κατάσκοπος θάλεποντας ότι η Ρευστάν είχε πη πρώτη από το ίδιο ποτό, άδειασε κι' αυτός το ποτήρι του. Μα το «μπράντυ» ήταν δηλητηριασμένο! Με άνηλα λόγια η Ρευστάν για να μην κινήση τις ύποψίες του είχε δηλητηριασθή πρώτη αυτή. Έότερ όμως από πάντα λεπτά της ώρας, με την πρόφασι ότι διψούσε ήπια ένα ποτήρι νερό, μέσα στο όποιο ήταν διαλυμένο ένα άντιστο που έξουδετέρωνε την ένέργεια του δηλητηρίου!..

Έτσι, ενώ ο Λαρόπουλος πέθαινε ύστερ' από μισή ώρα σφαδάζοντας από φριχτούς πόνους, η δηλητηρίαστρία του την γλύτωνε φηνά με μερικές μόνο στομαχικές ένοχλήσεις.

Αυτόν τον τραγικό θάνατο είχε ο πράκτωρ Μ 35 που έθεωρείτο ώστόσο ως ο πιο έξυπνος κατάσκοπος της Ερωπής.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ

το θαρσευοτημένο ύφος. Δεν έπρεπε να ξέρη, καλύτερα απ' αυτούς πως τίποτα δεν άείζει περισσότερο από τα δάση, τους άγρους και τ' άμπελια της Γαλλίας:

..Μερικές μέρες άργότερα, στο Βωμπούα, γεμισε από ευτυχία ένα μικρό σπιτάκι με τα παράθυρα άνοιχμένα από γεράνια. Μιά γρηά μητέρα έλεγε σε μιά νέα κοπέλλα κατακόκκινη από τη συγκίνηση:

— Θα μας ξανάρθη ο Πιέρ, Μαρία. Νά, διάβασε το γράμμα του. Θα ξανάρθη και δεν θα ξαναφύγει πια.

EVELINE LE MAIRE

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

“ΠΑΡΚ”

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΕΪΔΕΝ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ:

ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ - ΣΑΡΛ ΒΑΝΕΛ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ:

ΔΥΟ ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΛΜΠΕΡ ΠΡΕΖΑΝ - ΦΡ. ΡΟΖΕ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΩΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

ΨΥΧΕΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ - ΤΖΩΡΤΖ ΡΑΦΤ

ΣΗΜ. Το «ΠΑΡΚ» λόγω της θέσεώς του είναι ο δροσερότερος Κινηματογράφος και ο μόνος άπληλαγμένος παντός θορύβου. Καθ' έκαστην άπογευματινά παραστάσε με γενικήν είσοδον δρχ. 10.

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

“ΕΡΜΗΣ”

ΟΔΟΣ ΚΑΡΟΛΟΥ 18

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ:

ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΧΑΒΑΗ

ΜΠΙΝΓΚ ΓΚΡΟΣΜΠΥ - ΣΙΡΛΕΪ ΡΟΣ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ:

ΚΟΚΚΙΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΒΕΡΑ ΚΟΡΕΝ - ΖΑΝΤ ΚΑΛΑΝ - ΖΑΝ ΒΟΡΜΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΩΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

ΛΟΓΧΟΦΟΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕ ΡΙΟ - ΤΖΩΡΤΖ ΣΑΝΤΕΡΣ

ΣΗΜ. Ο «ΕΡΜΗΣ» είναι ο πλέον συγχρονισμένος Κινηματογράφος και συγκεντρώνει τον έκλεκτοτερον κόσμο. Τιμαί είσιτηρίων ΠΛΑΤΕΙΑΣ δρχ. 10 - ΘΕΩΡΕΙΟΝ 12.50

Ο ΑΓΙΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 8)

μνια, πήγε και στάθηκε κι' αυτός ακίνητος, μεταξύ των άλλων των αγίων, κρατών την αγγλίτσα του σφιγτά.

— Τι κάνεις εδώ ; του είπαν οι επίτροποι, σαν άδειασεν ή εκκλησία.

— Τίποτα δεν κάνω... Νά ήρθα κι' έγινα άγιος κι' εγώ !..

Οι επίτροποι παραξενεύτηκαν.

— Αίντε, θρέ, του είπαν και θέλουμε να κλείσουμε την εκκλησία.

— Και δεν την κλείνετε, τί μου τὸ λέτε έμένα; Έμεις οι άγιοι μένουμε πάντα ιδῶ.

Θελήσανε να άγριέψουν λίγο οι επίτροποι, μα ὁ Θανασιᾶς σήκωσε την αγγλίτσα.

Είδοποίησαν τον τσέλιγκα.

— Βρέ Θανασιᾶ, τί εἶν' αὐτά; Παλάθωσες !..

— Πήγαινε, τ' άπάντησε εκείνος, από δω και κάνε με τά πρόσάτά σου ὅτι θέλεις... Έγώ άγίασα !

Πήγαν οι παπάδες.

— Μωρέ άμάν — μωρέ ζαμάν, θρέ Θανασιᾶ, του είπαν, δεν άγιάζουν έτσι οι άνθρωποι !..

Και τὸν συμβούλεψαν να πάη να κυττάξη τὴ δουλειά του και να φυλάη τοῦ Θεοῦ τις έντολές και τότε θά άγιάση.

— Και ποιές είναι τοῦ Θεοῦ ἡ έντολές ;

— Νά μη σκοτώσης, να μην κλέψης, να μην ψευδομαρτυρήσης...

— Έγώ, τίποτε από αὐτά δεν έκανα ποτέ και έτσι εἰμαι και παραείμαι άγιος. Και τί περισσότερο από μένα έκανες αὐτὸς ιδῶ; Εἶπεν στους παπάδες; και τούς έδειξε την εἰκόνα τοῦ Άγίου Άντωνίου, δίπλα του.

— Αὐτὸς έμεινε χρόνια πολλά στην έρημιᾶ, μέσα στὰ άγρια θηρία και έτρωγε ψωμί ξηρὸ κι' άλάτι σ' ὅλη του τὴ ζωή...

— Άμά κι' εἰγώ, που έζησα ; Στην έρημιᾶ δεν έζησα κι' εἰγώ, άπάνω στο θουνό, μέσα στους λύκους, στὰ θηρία, τρώγοντας ψωμί ξερὸ κι' εἰγώ και μάλιστα χωρίς άλάτι!..

Γιατί άγιάσανε λοιπόν αὐτοί κι' εἰγώ δεν μπορῶ ν' άγιάσου!... Τοῦρκος γιά 'Οθραῖος εἰμ' εἰγώ;... Τραβάτε παραπέρα, εἶπα από δω, κι' άφήστε μας έμάς τοὺς άγίους!..

— Μωρέ καλέ μου!... Μωρέ κακέ μου!

Τίποτα ὁ Θανασιᾶς.

Ὅπου είδαν και άποείδαν οι παπάδες κ' οι επίτροποι, φωνάζανε και δυὸ χωροφύλακες και τὸν θύλαν οὐρνοντες και χτυπώντας τον, έξω από την εκκλησία.

— Βρέ, κουτοπαπάδες, τοὺς φώναζε, φεύγοντας και αὐτὸς γιά τὰ θουνά του, τί σὰς έκανα και με χτυπούσατε;... Τοῦτοι οι άλλοι άγιοι, δῶ μέσα, καθόνται τόσον καιρό, και δεν τοὺς πειράζετε καθόλου κι' έμένα γιά μιᾶ ἡμέρα που έμεινα εἰδῶ, με τσακίζατε στο εἶλο!..

Έλλά εκείνοι έτριπλοκλειδῶσαν τὴς εκκλησιᾶς την πόρτα και τοῦ γύρισαν τις πλάτες.

— Άλλοίμονο !

Ὅυτε ν' άγιάση, κανέναν σήμερα, δεν τὸν άφήνει ὁ παληόκοσμος !..

Η ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ ΩΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΩΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 34)

κάθε τόσο τὴς στέλνουν θαρύτιμα δῶρα.

Η Ντανιέλ Νταριέ είναι ὡστόσο διαρκῶς έρωτευμένη. Δίχως έρωτα είναι αδύνατο νὰ ζήση. Μά ὅπως αγαπάει εύκολα έναν άνθρωπο, έτσι και τὸν ξεχνάει. Κι' αὐτὸ είναι τὸ μοναδικὸ και άσυχώρητο ελάττωμά της.

Λένε ὅτι ἡ γυναίκα μου έχει τὸ πιὸ πλαστικὸ και τὸ πιὸ καλλίγραμμο σώμα. Ὁμολογῶ ὅτι δεν έχουν καθόλου ἄδικο νὰ τὴν θαυμάζουν. Μά θὰ τὴν θαύμαζαν ἀκόμη περισσότερο αν ἤξεραν με τί κόπους και με τί προσπάθειες κατορθώνει νὰ διατηρῇ τὴν ελαστικότητά της και τὴν περίφημη ἀλήθεια σωματικὴ διάπλασί της.

Η Ντανιέλ Νταριέ, ὅπως ὁμολογεί ἡ ἴδια, έχει καταδικασθῇ σὲ καθημερινὰ καταναγκαστικὰ έργα. Γιά νὰ διατηρηθῇ νέα και δροσερὴ έχει στερηθῇ τις περισσότερες ἀπολαύσεις τὴς ζωῆς μιᾶς ὡμορφης γυναίκας. Κάθε πῶσι δὲ με τὴν εὐθύμια τοῦ γυναικείου της εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ κάνη μερικὲς ασκήσεις ὅσο δύσκολες και τόσο κτιστικές πού ἡ παραμικρὴ ἀπροσεξία θὰ μπορούσε νὰ τὴν κάμη νὰ πέση θύμα ενός τραγικοῦ δυστυχήματος. Μ' αὐτὲς

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

πέντε χρόνια σπουδῶν, γύρισε φορτωμένος με λαμπρὰ πλώματα και πήρεν ἄμεσως μιᾶ ἐξοχή θεοί. Στο μπαλκόνι εἶχε μάθει πῶς ὁ σύζυγος τὴς Νερμίν εἶχε γίνει θεοῦ τὴς μιᾶς μακρυνῆς πρεσβείας, στα βάθη τὴς Ἀνατολῆς. Εἶχε πάθει πειὰ νὰ τὴς γράφη τόσο ταχτικά, ὅσο σὺ τὸν ρελθόν, μὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ ἐπαφὴ μαζί του με διάφορες κάρτες, πού τὴς έστελνε πότε - πότε. Ἀπὸ τὴν ἑμὸς δεν λάβαινε ποτέ. Έτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια και με τὴν εργασία του, με τὴν ἱκανότητά του, με τὴν σεῖς του, ἀπόχτησε ἕνα ὄνομα και δημιουργοῦσε πτωσία.

Μιά μέρα, ὅταν σχεδὸν πλησίαζαν νὰ συμπληρωθῶν ἑκοστὶ χρόνια ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ὁ Σεφίκ ἐμῶς μιᾶ νεκρολογία, πού δημοσιεύθηκε σὲς ἐφημερίδες και ἡ Νερμίν έμεινε χήρα. Ἰατέ του δεν εἶχε σκεφθῇ μιᾶ τοιαύτη πιθανότητα. Ἀμέσως έννοιωσε μεγάλη χαρά, με σκέψι πῶς θὰ μπορούσε τέλος νὰ πραγματοποιήσῃ ὅτι τοῦ θοῦ εἶχε κρυμμένο μέσα στὴν καρδιά του τόσον καιρὸ "Εγγραψε τότε στὴν πολυαγαπημένη του μιᾶ φλογερὴ πιστολή, διαβεβαιώνοντάς τὴν γιά τὴν ἐπιμονή του ἐπὶ τὸν του, και τὴν κάλεσε νὰ πάη νὰ τὸν συναντήσῃ σὲν ἑκὸς σταντινούπολι, ἀφοῦ τίποτα πειὰ δεν ἐμπόδιζε τὴν ἐκείνους.

Μιά ἐβδομάδα ἀργότερα ἔλαβε ἀπὸ τὴν Νερμίν ἐπὶ λεγράφημα, στο ὅποιο τοῦ ἔλεγε πῶς δεχόταν τὴν προσκλήσὶ του, τὸν εὐχαριστοῦσε θερμὰ γι' αὐτὴν και τὸν ὡνῆγγελε πῶς σὲ λίγες μέρες θὰ ξεκινῶσε γιά νὰ τὴν συναντήσῃ.

Ὁ Σεφίκ περίμενε με τρεμουλά στὸν σταθμὸ τοῦ Χαλιδέ-Πασᾶ, τὴν ἡμέρα τὴς ἀφίξεως τοῦ τραίνου, πού θὰ τὸν ἔφερνε τὴν Νερμίν. Συναρπάζοντάς τον με τὴ φαντασία του τὴ μορφή τὴς πολυαγαπημένης του, σχεδὸν ὡς τις πατακρές τὴς λεπτομέρειες. Ἀναθυμιάσανε τὴ λεπτή αἰσάντση της, πού ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἐανάβλεπε. Ἀπὸ τὴ συγκίνησῃ καὶ τὴν χτυποῦσε μέχρι διαρρήξεως.

Ἐπὶ τέλους τὸ τραῖνο μῆκε στὸν σταθμὸ. Ὁ Σεφίκ ἔτρεξε με τὸ θλέμμα του ὅλα τὰ θαγόνια, περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ δῇ τὴν πολυαγαπημένη του. Σαφηνικά, ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζουν με τ' ὄνομά του. Γύρισε ἀπότομα και ἐρέθηκεν ἀπέναντι σὲ μιᾶ γυναικὴ, μιᾶς γυναικίς, με γκριζαῖα κροτάφους, πού κρατοῦσαν ἀπὸ τὸ χέρι δυὸ κοριτσάκια ἐφτά ὡς ὀχτὼ χρονῶν. Ὁ Σεφίκ στίσσε. Τὴν κύτταζε με κατὰπληξὶ και χωρίς νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ. Ἐν τούτοις, κυττάζοντάς τὴν καλλίτερα, τὴν ἀναγνώρισε. Θεέ!... Νά, λοιπόν τί ἀπόδανε ἀπὸ τὴν δουλειά μου. Προχωρώντας πρὸς αὐτὴν τὴν ξένή μ' εἶνα μόνελο θιασμένο, ὁ Σεφίκ σκεφτότανε θλιβερά, πῶς ἡ γυναίκα πού ἀγαποῦσαν εἶκοσι ὀλόκληρα χρόνια, δεν τὴν πειὰ παρά μιᾶ σκιά...

Η Νερμίν πού εἶχε λατρεύει ἄλλοτε εἶχε πεθάνει ἐπὶ πεθάνει γιά πάντα !..

KEMAL ZEKI GENCOSMAN

ὅμως διατηρεῖ τὴν γοητευτικὴ ὡμορφιά της και κάθε μέρα γίνεται και περισσότερο χαριτωμένη.

Ὅπως βλέπετε λοιπόν ἡ γυναίκα μου, εἶναι μιᾶ πού περιεργὴ καλλιτέχνις. Ὡς ἡθοποιὸς εἶναι ἀρθροστή. Θεοῦ ζεῖ τὰ πάντα στὴ δουλειά της. Ὡς ἀντιπρόσωπος ὅμως τὴς ὡραίου φύλου εἶναι ἀληθινά, ἡμῖος: Εἶναι πεποιημένη ἐγώιστρια, ἀσυλλόγιστη, φιλάρεσκη και κάνει διαρκῶς ἐκπαιρπανάκι ἀπὸ τὸ μυαλό της. Εἶναι ἀκόμη φοβερὰ ἐκδοτική. Ἐπάνω στὸν θυμὸ της μπορεί νὰ σὰς θάλλῃ τὰ μάτια.

Ἐπειτα, ὅταν τὴς περάσουν τὰ νεῦρα της γίνεται ἐκδοτικὸν και ἀξιολάτρευτο πλάσμα. Καὶ εἶναι τόσο τρυφερὴ μαζί μου, ὥστε με κάνει νὰ ξεχνῶ ὅλα τὰ μαρτυρία της, ὅλες τις κακίες της και νὰ τὴν αγαπῶ μ' ὅλη τὴν ἐκδοτικὴ τὴς καρδιάς μου.

Ἄν με ρωτήσετε μήπως μετανόησα πού τὴν παρέρχεται, σ' αὐτὸ δεν θὰ μπορέσω νὰ σὰς ἀπαντήσω. Κι' ἐγώ ὁ ἴσιος δεν τὸ ξέρω. Ὅταν μαλλάνουμε, καταρτίζουμε ὡρα και τὴ στιγμή πού τὴν γνῶρισα. Μά ὅταν συμπληρωθῶμε και πάλι γίνουμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τὸ κόσμου. Καὶ αὐτὸ, μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ καλλιτέχνης ἀμοιβή γιά τὸν ἡρωισμό πού εἶχα νὰ παντρευθῶ αὐτὴν τρελλοκόριτσο.

ANRY NTEKOVAN

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ
ΤΑ
ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ

Έάν θέλετε νὰ ἔχετε χεῖλη ὑγιᾶ και ὡραία, χρησιμοποιεῖτε παντοῦ και πάντοτε τὸ Rouge χεῖλῶν MICHEL. Εἶναι ὁ μοναδικὸς συντροφος κάθε Κυρίας και Δεσποινίδος στὴν θάλασσα, στο βουνό, σὲς ἐκδρομές, στο θέατρον και σὲς διάφορες συγκεντρώσεις.

Μὲ τὴν χρῆσιν διαφόρων ἄλλων Rouges χεῖλῶν θὰ παρατηρήσετε ὅτι πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀφίγουν κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ παρουσιάζουν τὰ χεῖλη φέροντα κάτι, σαν μικρά λείπια.

Τὸ Rouge χεῖλῶν MICHEL θὰ σὰς δώσῃ τὴν χαράν, τὴν ὑγείαν και τὴν ὡμορφίαν.

Τὸ Rouge χεῖλῶν MICHEL δεν ἐπιδέχεται μετριότητος.

Ὁδηγία χρήσεως και πληροφορία δίδονται εἰς τὰ Κ)ματα Ἀρωμάτων και Καλλυντικῶν

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα τὴς Ἑλλάδος.

«ΑΛΜΑ»

VAUBRY (ΒΟΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ - ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗ

ΣΦΑΛΛΙΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΚΡΟΝΗ: ΣΤΑΔΙΟΥ 16

ΚΥΡΙΑ

καλύτερες γραμμές, τις πιὸ τελευταίας μέδας ἀρίστης ποιότητος και με τὰς λογικότερας τιμὰς. Ἐπίσης μπορείτε νὰ ράψετε και δικὸ σας ὡραῖο, σύμφωνα με τὰ πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗ

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΩΝ

ΜΕΤΑΞΕΩΝ

ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΜΕΤΑΞ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Κυρία! Προσέξαι!

Όταν αγοράζετε τὰς γνωστές γεωμανικὰς βαφὰς φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ν' ἀναγράψῃ τὴν παγκοσμίου φήμης γερμανικὴ μάρκα

ARTI

διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθεθεθεῖτε ὅτι αγοράσατε γνησίαν γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶναι γνησίαι καὶ ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας εἰς τὰς κλειστὰς πακετιδίων, ὅλας αἱ ἄλλαι βαφαὶ, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι, δὲ ὄφθαι παγκοσμίου φήμης καὶ μετέωρον βαφὰς, ἀρκεῖ, δεν εἶναι ὅχι μόνον γεωμανικὰ βαφαὶ ἀλλ' οὐδὲ ἐν εὐρωπαϊκῇ.

Συνεπῶς προσέχετε τὸ πακετίδιον πού αγοράζετε ν' ἀναγράψῃ τὴν γνωστὴν γερμανικὴν μάρκα «ARTI», ἄλλως νὰ μὴ τὸ δεχέσθε.

Ἐκ τὴς ἐν Ἑλλάδι Ἀντιπροσωπείας τῶν Γερμανικῶν Χρωματουργεῶν «ARTI» - Werk «Αθήναι, Ἔκτα 21α - Θεσσαλονίκη - Ἑρμού 16.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Το Ράδιο - ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ είναι αποκλειστική εκμετάλλευσις των έργων
στηρίων ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ. Δεν περιέχει σύρματα ούδε ηλεκτρισμόν, τούτο
ώφελει και όχι να βλάβη την κόμην σας. Αποφεύγετε τας απομιμήσεις.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13

ΤΗΛ. 53-277

ΠΡΟΣ τὰς κ. κ. ΚΟΜΜΩΤΑΣ. Εξασφαλίζετε τὴν Πελατεῖαν
σας ὅταν μεταχειρίζεσθε τὰ φάρμακα διὰ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ BEALIS